

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUÀI SÀI GÒN

TẬP
5

BÍ MẬT
THƯƠNG LŨNG TỬ THẦN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

NGŨ QUÁI
SÀI GÒN

TẬP
5

BIỂU BIÊN MỤC TRƯỚC XUẤT BẢN DO THƯ VIỆN KHTH TP. HỒ CHÍ MINH THỰC HIỆN
General Sciences Library Cataloging-in-Publication Data

Bùi Chí Vinh

Ngũ quái Sài Gòn. T.5, Bí mật thung lũng tử thần / Bùi Chí Vinh. - In lần thứ 1. - T.P.
Hồ Chí Minh : Trẻ, 2017.

248tr. : minh họa ; cm.

1. Vụ án. 2. Văn học Việt Nam -- Thế kỷ 21. I. Ts.

1. Trials. 2. Vietnamese literature -- 21st century.

895.92234 -- ddc 23

B932-V78

BÙI CHÍ VINH

NGŨ QUỖI SÀI GÒN

TẬP
5

BÍ MẬT
THUỘC LÒNG TỬ THẦN

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

SƠN ĐẠI CA

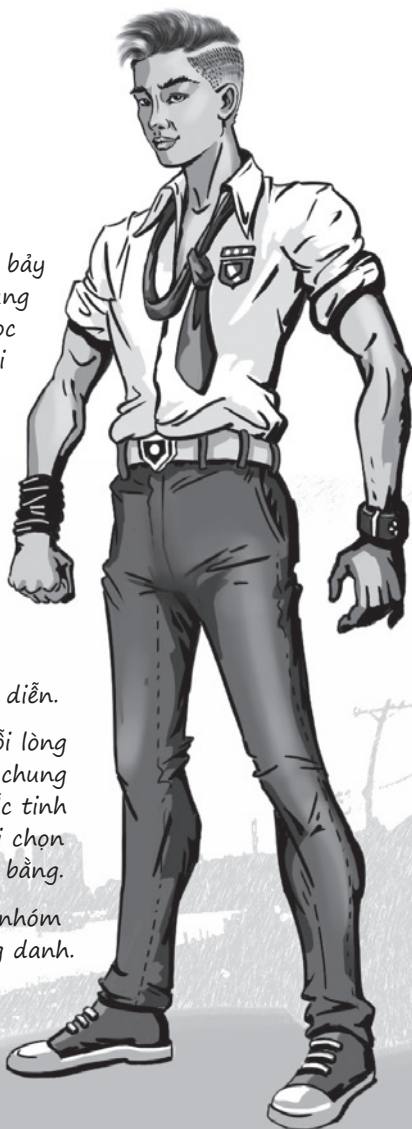
16 tuổi, đẹp trai, cao một thước bảy
mươi hai, học lớp 11 trường trung
học Cao Bá Quát, có trình độ học
vấn cao nhất trong nhóm Ngũ Quái
Sài Gòn.

Ngoài tài thao lược của một nhà
tổ chức các cuộc chơi mạo hiểm,

Sơn sở trường hai môn võ
Karatédo và Vovinam, thổi phi
tiêu tự chế cực kỳ chính xác,
đó là chưa kể trong những buổi
văn nghệ cây nhà lá vườn, hắn
sử dụng sáo trúc tuyệt vời không
thua gì nghệ sĩ biểu diễn.

Là một đứa trẻ nghèo, Sơn hiểu nỗi lòng
cha mẹ, sống có hiếu với gia đình, chung
thủy với bè bạn, nhưng là đại khắc tinh
đối với những kẻ ác, và những ai chọn
lối sống thiếu công bằng.

Hắn xứng đáng là đại ca của nhóm
Ngũ Quái Sài Gòn lừng danh.

THÚY BỤI

15 tuổi, xinh đẹp, ngỗ ngáo, thông minh khác thường, cao một thước năm mươi lăm, học chưa hết lớp 6 ở trường mồ côi đã phải tự học thêm kiến thức trường đời.

Tuy mang danh Thúy Bụi nhưng tâm hồn cô bé như tờ giấy trắng, cô chia sẻ vui buồn với lũ mèo hoang khu xóm đường ray xe lửa mỗi đêm và nhất là với ả mèo ranh mãnh lông tuyền một màu đen mà cô gọi là “Bé Mun”. Một Bé Mun không thể thiếu trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm.

Cô sống độc lập và ngẩng cao đầu như một bông lau phất phơ cho đến khi trở thành một nữ kiệt trong cánh rừng Ngũ quái khiến lũ tội phạm thất điên bát đảo.

QUYÊN TIỂU MUỘI

15 tuổi, ngộ nghĩnh hết
một búp bê, học lớp mười
trường trung học Cao Bá
Quát, cùng trường nhưng
khác lớp với Sơn Đại Ca.

Với chiều cao một
thước sáu mươi, Quynh
thừa sức làm bạn bè
cùng lứa ái mộ bởi
thân hình thon thả,
khuôn mặt xinh xắn, túi
tiền rủng rỉnh của một cô
gái nhà giàu biết thương
yêu đồng loại. Trong nhóm
Ngũ Quái Sài Gòn, Quynh
Tiểu Muội có một biệt tài:
cô có thể nhái giọng
của bất cứ ai sau khi
tiếp xúc và nghe
tiếng nói của họ.
Chính năng khiếu
trời ban này đã mở
màn cho vô số thắng lợi
bất ngờ của cả nhóm.

Biệt thự yên tĩnh và sang
trọng của gia đình Quynh
trồng toàn cây sứ, cô bé quả
là một nụ bông sứ lạ lùng.

THẠCH SẦU ĐỜI

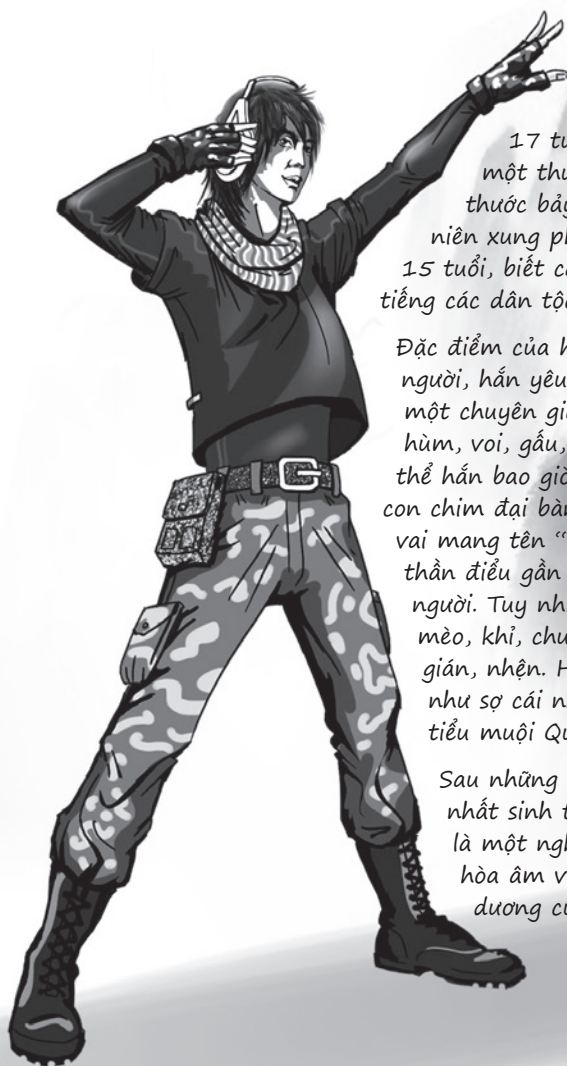

16 tuổi, kỳ hình dị tướng, giống một thân cây cao một thước sáu mươi lăm bị khô queo vì thiếu nước, trình độ vừa qua tiểu học, một nhân sự thường xuyên có ánh mắt... sầu đời.

Hắn luôn luôn nói ngược nguyên vọng hoặc sở thích của mình, chẳng hạn như vô cùng yêu đời lại tự vỗ ngực xưng... sầu đời. Trừ bạn bè trong nhóm, có lẽ ít ai biết rằng hắn đang phụng dưỡng một bà mẹ mù lòa và trung thành tuyệt đối với Thúy Bội bất chấp sẽ có ngày tận thế.

Hắn là chủ nhân bất đắc dĩ của con khỉ có tên "Tề Thiên", một quái khỉ mà thành tích quậy còn hơn Thạch Sầu Đời.

HOÀNG LÃNG TỬ

17 tuổi, nhỏ nhả hết một thư sinh, cao một thước bảy mươi, đi thanh niên xung phong từ năm 15 tuổi, biết cả tiếng Miên và tiếng các dân tộc thiểu số.

Đặc điểm của hấn cũng khác người, hấn yêu thú dữ và là một chuyên gia chinh phục hùm, voi, gấu, rắn, chó sói. Cụ thể hấn bao giờ cũng kè kè một con chim đại bàng quái đản trên vai mang tên “Búp”, một con thần điêu gần như hiểu tiếng người. Tuy nhiên, hấn rất sợ mèo, khỉ, chuột, rắn lùn, gián, nhện. Hấn sợ chúng như sợ cái nhìn búp bê của tiểu muội Quyên.

Sau những đặc vụ điều tra nhất sinh thập tử, hấn lại là một nghệ sĩ kèn môi hòa âm với tiếng sáo du dương của Sơn Đại Ca.

SƯ PHỤ BIDA

Thoạt nhìn bên ngoài, khách đi đường cứ tưởng đó là một quán nước, phía trước phơi hàng chục quày dừa xiêm, dừa lửa coi thật bắt mắt. Bên trong quán cũng rất bình thường, cũng một mặt quầy hình bán nguyệt được phủ vải đỏ, cũng trình làng hai cô gái xinh đẹp mơn mớn để tiếp thị những cuống họng khô khát giữa cuộc đời nắng gắt. Quán chỉ vồn vện chừng mười cái bàn thấp lè tè thua thớt khách nhưng gara bên hông ngược lại đầy ắp xe. Toàn xe gắn máy phân khối lớn: mô tô Nova, Rebel, Harley đủ kích cỡ. Một tá chiếc Dream Giác Mơ chỉ là đồng sắt thép xoàng xĩnh so với tốc độ của đám đàn anh mô tô chuyên nghiệp.

Cái quán được ngụy trang đặc biệt đó là mục tiêu của đại úy đội phó đặc nhiệm La Thông và Phan Thành Hoàng bữa nay. Không tin thử nhìn dung mạo hai

người coi, trong chiếc gương lớn đặt giữa phòng hình sự quận nhan sắc hai người biến đổi rõ rệt. Qua bàn tay chăm sóc bậc thầy của Thúy Bội, La Thông đã thay hình đổi dạng thành một “hải tặc Viking” với khăn đỏ chít ngang trán, tóc giả dài lê thê và hai cái khuyên tai lủng lẳng thật... cô hồn. Còn Hoàng ư? Gã hết còn là một lãng tử vô tư mà trở nên “sương gió phong trần” với lớp phấn màu sậm, các vết sẹo giả cộng thêm cái nhìn lừ đừ của một tín đồ thứ dữ trong thế giới anh chị.

Thúy Bội xoa tay:

- Nhiệm vụ hóa trang của tôi vậy là xong. Xin chúc lành hai người.

La Thông trợn mắt:

- Đi đâu mà vội hả Thúy?

- Sơn, Quyên, Thạch đang đợi em ngoài đường. Nếu không vì yêu cầu của anh Thông và Hoàng Lãng Tử có lẽ em không đến đồn công an quận đâu. Ô, đại úy Viễn bạn anh đã vô kìa...

Thúy Bội vừa rút lui thì vị đội trưởng hình sự quận đã trám chỗ. Anh ta sững sờ ngắm “hai chàng cướp biển”:

- Cô bé Lolita thật tuyệt. Tôi cứ tưởng hai vị là hải tặc vịnh Thái Lan đến đầu thú đấy.

Thông nhún vai:

- Tại cái quán nguy hiểm của ông bạn mà tôi phải nhờ cậy nhóm Ngũ Quái Sài Gòn. Lại đây Viễn, chú

em đẹp trai này là Hoàng... Cù lần, hải tặc dỏm kiêu
cao thủ bida.

- Trời đất, còn bạn là...

- Hãy gọi tôi bằng tên mới là Thông... Gà Mờ. Nào,
báo cáo về cái quán ở đường Nguyễn Thái Sơn mau
lên, ông bạn.

Đại úy Viễn, trưởng toán hình sự địa phương ghi
vai hai người xuống ghế. Giọng anh ta trầm trầm:

- Tôi biết tự lượng mình Thông ạ. Chúng tôi không
phải là đối thủ của quán Lôi Đài, một địa điểm ăn
chơi được một ông tướng đỡ đầu. Chúng tôi bị nhục
nhiều lần khi húc đầu vào đá, chính vì thế tôi mới
cần đến anh. Dù sao tội mình cũng cùng tốt nghiệp
khóa võ thuật với nhau.

- Đừng rườm rà nữa.

- Được rồi, ông bạn và cậu Hoàng sẽ xâm nhập
quán Lôi Đài nhân bữa đại hội bida của chúng. Tôi
nói thiệt, đó là một dạng “Casino Las Vegas” Hoa Kỳ
thu nhỏ, tầng một quán có sáu bàn bida lò sưởi, tầng
hai cũng tương tự. Riêng sân thượng chưa lần nào
chúng tôi lọt vào được. Điệp viên chúng tôi chỉ bám
trụ được phía dưới, tuy nhiên qua những thông tin
thu lượm ban đầu, tôi có thể mừng tượng từ trên
sân thượng bí ẩn đó, ba anh em con nhà ông tướng
đang chỉ huy đường dây ma túy xuyên quốc gia...

Cuộc nói chuyện của hai sĩ quan hình sự diễn ra
trong một căn phòng đơn sơ nghèo tiện nghi. Tại

một căn phòng xịn cỡ bậc đế vương, ông chủ quán Lôi Đài kêu trưởng nam lại nhắc nhở:

- Mà làm ăn mở quán phải cẩn thận nghe Báo, tao thấy thằng Sói và con Sư Tử dạo này hư đốn dữ. Chúng thường tụ tập bè bạn tới tận nửa đêm. Tao đứng tên quán không phải để tụi mày mua bán thanh danh nghe.

- Dạ, con hiểu bố ạ. Bố là tướng quân thì tụi con cũng phải là cấp tá. Hề hề, tụi con chỉ đàn đúm quanh mười hai bàn bida thôi mà. Số là tụi con tính tranh ngôi vô địch cầm cơ để cử người dự đại hội “bida ba băng” toàn thành, thưa ông bố.

* *

Anh cả Báo nói đâu có trật một li. Sáu giờ chiều, tầng hai quán Lôi Đài rực rỡ ánh đèn neon sáng rực. Tầng một hôm nay dành cho các anh chị đầu gấu, các thương gia mới phát chơi “bida lỗ” có sự hộ tống của những người đẹp tháp tùng ham vui. Tầng hai mới đặc biệt hơn, ngoài ba anh em con ông cựu tướng quân ngồi trụ trì trên ba chiếc ghế bành bọc nệm êm ái, quan khách tham dự cuộc chơi toàn là trùm băng đảng an tọa trên những chiếc ghế cao quanh quầy bar đủ quan sát sáu bàn bida lò sưởi.

Chỉ có một bàn được chọn cho các cao thủ bida độ tranh ngôi bá chủ.

Anh Cả Báo phán như vậy. Khi anh ta đứng dậy, hơn hai mươi cặp mắt cùng thế hệ đều liếc sòng sọc trong tư thế vái chào. Giọng Cả Báo rền rền:

- Chúng ta đã quá chán cái trò bida Mỹ với những cái lỗ cà chớn thiếu hấp dẫn và một đồng bi chạy tùm lum. Muốn vỗ ngực xưng hùng phải chơi bida Tây, với ba trái bi trên mặt bàn hiện đại, tôi thừa hiểu vài quý vị có mặt ở đây có thể “đi một cơ” hơn trăm điểm. Nhưng nếu đi một cơ gom bi hơn trăm điểm thì cũng làm khán giả chán nốt. Để phù hợp với luật chơi quốc tế, chúng ta chỉ phân định hơn thua ở màn “bida ba băng”. Với một bi chủ, một bi đệm và một bi mục tiêu, quý vị hãy chứng tỏ mình là những ông trùm tương lai bằng ba đường quyền là hạ gục đối thủ trong nháy mắt...

Cả Báo ngừng lại mười giây cho các đại diện bằng đảng chiêm ngưỡng thân hình cuộn cuộn bắp thịt của y. Coi, trán và lưỡng quyền y nhô lên, nhọn trung lõm, mắt xếch, miệng rộng, hai cườm tay nổi u, chiều cao hơn một mét bảy căng cứng bộ đồ da đen bóng, đủ khiến thiên hạ tá hỏa. Cả Báo cười gằn:

- Cám ơn quý vị vẫn còn tín nhiệm tôi cho dù tôi là trưởng nam của một ông tướng bị quân đội kỷ luật phải về vườn mở quán sống qua ngày. Hê hê, quý vị vẫn còn nhìn thấy ở gia đình tôi sự che chở như thời gian bố tôi còn đương chức hả. Tốt, tốt lắm. Quý vị có con mắt tinh đời đấy. Trong triều đình, rút lui là

kể như hết xài nhưng trong cuộc đời, lùi một bước là tiến lên ba bước. Gia đình tôi không bị “cận thị” trước đồng tiền đâu. Mọi thứ đều tạo ra tiền và niềm vui, chẳng hạn cuộc tranh ngôi vô địch bida ba băng hôm nay. Xin nói trước, tôi là người đứng ra tổ chức nên không tham dự trò chơi, gia đình tôi xin cử chú Sói, cao thủ “bida lỏ” tranh tài với quý vị.

Cả Báo thả người xuống ghế là Hai Sói đứng lên cái rụp. Y bật như một chiếc máy được ấn nút nhưng kỳ thực là đang biểu diễn võ công. Chỉ thấy y lộn về phía trước một vòng là vị trí của y và anh Cả Báo được hoán đổi. Ngược lại với thằng anh lớn mặt hình vuông, mặt mày Hai Sói “lười cày” thấy rõ. Hàng lông mày rậm của y sụp xuống cặp mắt cáo, ngoe nguẩy cái mũi thường xuyên đánh hơi. Đôi môi y còn dị dạng hơn, ai đòi bố mẹ thịt da lành lặn mà nở sinh ra một thằng con thứ sáu môi hàm ếch bẩm sinh nên cho dù có trải qua vài cuộc phẫu thuật, Hai Sói vẫn lãnh đủ một vết sẹo và nói năng cà lăm vĩnh viễn. Y mới hai mốt tuổi.

Giọng y thật khó nghe.

- Chơi bida lỏ của Mỹ phải kiên nhẫn, nhưng chơi bida Tây phải biết lì. Ở đây tôi điểm danh các hào kiệt tứ xứ thầy qui tụ tương đối đông đúc. Nếu tôi không lầm thì hai sếp cột tóc lũng lảng ngồi ghế cao bên trái thuộc băng bảo kê hàng thủy thủ viễn dương, một đàn chị và hai đàn anh ngồi kia thuộc

bằng thu mua cổ phiếu, tiền bạc kiểu hối, vị sắp trung niên ngồi trước mặt chắc chắn thuộc băng đảng thuê chém mướn, hai vị bên phải chuyên coi sóc các hộp đêm, vũ trường, bốn đại bàng nam nữ dữ dằn ngồi cuối phải chẳng là bốn hung thần quản lý bốc xếp cảng, sân bay và các chợ đầu mối. Suýt nữa thì tôi quên giới thiệu, người anh em lớn tuổi có khuôn mặt “Bao Công xử án Quách Hòe” cố tình ngồi lẫn tránh là người đại diện pháp lý của giới xã hội đen chúng ta. Không có luật sư Trịnh Thanh Liêm nằm vùng trong tòa án hỗ trợ chúng ta bịt hồ sơ tố cáo có lẽ chúng ta khó mà qua mặt được sự tọc mạch của bọn báo chí hắc ám. Nào, xin mời đại ân nhân của giới anh chị đứng lên.

Viên luật sư tên Trịnh Thanh Liêm khệnh khạng trình diện các sứ quân băng đảng trong dung mạo của một phán quan đứng đắn. Ông ta chừng bốn mươi tuổi, độ tuổi “tứ thập nhi bất hoặc” không còn gì để nghi ngờ cuộc đời đầy danh vọng dầm máu này. Ông ta gục gặc:

- Anh em cứ việc làm ăn, còn tôi có bốn phen phi tang dấu vết cương vị của tôi trong chốn pháp đình đủ giúp anh em tai qua nạn khỏi. Hà hà, hình như mọi sắp xếp hiện diện ở đây đều từng là thân chủ của tôi...

Tiếng vỗ tay vang lên như sấm khi Trịnh Thanh Liêm kết thúc đột phát ngôn vôi vĩnh. Đội viên luật sư tà đạo lùi về chỗ cũ, Hai Sói lại ọ ẹ:

- Mẹ kiếp, hôm nay sao vắng mặt băng “Thiên Thần Địa Ngục”?

Đứa con gái tóc bờm sư tử từ sau lưng y cất tiếng eo éo.

- Ê, anh Hai định nhắc đến anh Hùng Tốc Độ hả, hồi đầu giờ chiều anh Hùng có phen di động rủ em tham gia đua xe đêm trên xa lộ Sài Gòn Biên Hòa ẩm giải thưởng năm mươi ngàn đôla, nhưng em từ chối. Em khoái thưởng thức nghệ thuật bida ba băng hơn.

Hai Sói rửa lăm bằm.

- Thăng Hùng không đến đây thì cũng phải cử một hai đại diện cầm cơ của băng “Thiên Thần Địa Ngục” chớ, nó coi thường ba anh em nhà mình quá. Hừm, tao sẽ hỏi tội nó sau...

Y nói xong là cởi phăng chiếc áo da đen khoác người ra liệng phất về phía sau cho đứa con gái có biệt danh là “Cô Ba Sư Tử” chụp lấy. Cô Ba Sư Tử mới đôi chín xuân xanh mà đã sớm già chát, có trét môi son má phấn cách mấy cũng không giấu nổi nét thâm quầng nơi mi mắt. Cô nàng được cái tướng xà nữ, đi đứng uốn ẹo như rắn nhưng thức đêm thức hôm liên tục trụy lạc thì “xà tướng” cỡ nào cũng phải chào thua. Cô Ba Sư Tử cười hí lên:

- Hí hí, ai là vô địch bida đêm nay sẽ thuộc quyền sở hữu của con nhỏ chúa tể sơn lâm này nhé...

Quan khách tổng cộng hơn hai chục mạng hò reo ồm tỏi, chúng hiểu rằng cô chủ mini quán Lôi Đài

đâu có nói khơi khơi, ả đã “gieo cầu” thì làm ơn đáp ứng, tối thiểu ả cũng như hai ông anh đầu gấu, từng thất huyền đai nhị đẳng Judo một cách ngon lành.

Bây giờ thì trên lồng ngực trần trụi của Hai Sói lộ lộ một “cái đầu sói xăm bảy màu” nhe răng như đe dọa bá tánh. Y thùng thảng bước tới bàn bida lò sưởi mới nhập cảng, lựa một túi vải đựng đứng kéo phեc-mơ-tuya cái rẹt. Đó là cây cơ riêng của y được đặt hàng ở Paris. Y ráp từng đoạn cơ lại, ngắm nghía như ngư phủ ngắm cần câu máy, đoạn moi hộp lơ Pháp trong túi quần da đen đặt lên thành bàn. Y thoa lơ ti mĩ vào đầu cơ rồi tuyên bố.

- Khai mạc bida ba băng thượng đỉnh. Chắc chắc, mời các cao thủ đại diện băng đảng móc vũ khí ra đi!

* *

Như đã nói, người ta có thể tính toán sự chính xác khi chơi bida lỗ bằng cách lần lượt “đẩy” một đồng bi rúc xuống những cái lỗ cần thiết để dành điểm, có điều bida ba băng khác hơn nhiều. Về món ăn chơi này, một cao thủ thứ thiệt phải biết “tút xê” trái bi đệm làm sao cho nó chỉ khẽ rung rinh không chạy lộn xộn để nếu không thắng điểm thì có thể “chạy bi” đối thủ. Trời ạ, đánh ba băng mà để “giò gà” hoặc “mất kiếng” thì địch thủ chỉ có nước khóc, phải luôn luôn biết rình rập bởi trước sau gì địch thủ cũng bị rớt vào hoàn cảnh gom bi tự nhiên.

Hai Sói tỏ ra mình là một bậc thầy trong nghề chơi bida. Y chơi từ lúc còn là thằng bé sáu tuổi được nuông chiều cho đến lúc trở thành sếp sòng đường dây cung cấp cần sa từ biên giới Việt Miên về thành phố. Cái mùi hương “bồ đà” khét lẹt đó đã nâng cấp y, y tha hồ ém khói lẫn ém lợi tức thu nhập trước mũi ông bố tướng quân mà ông ta chẳng hề hay biết. Ông bố có bạn đánh gôn của ông bố, bà bà có bạn đánh tứ sắc của bà, Hai Sói vì thế có “cần sa” và cây cơ bách chiến bách thắng của y.

Đêm nay y đã đi một lèo được mười hai điểm trong khi đối thủ giỏi nhất thuộc băng “Thủy Thủ Viễn Dương” chỉ có tám điểm chẵn chòi. Trong tiếng hoan hô rầm trời, Hai Sói nhe cặp môi vá nhìn con em gái cười méo xẹo:

- Xui cho mày né Ba Sư Tử. Mày không thể quản lý thằng anh ruột mày nghe, con nỡm!

Con nỡm có cái bờm sư tử ré lên:

- Đùng tường bỏ, anh Hai. Có hai anh chàng cao thủ đẹp trai như thiên thần đang bước lên cầu thang kia.

Ngay lập tức các trùm băng đảng đều hướng ánh mắt về phía cầu thang xoắn ốc. Khỉ thật, cô Ba Sư Tử gọi hai ông khách là “thiên thần” nhưng chúng nào có giống băng Thiên Thần Địa Ngục. Chúng đẹp mã thực sự nhưng rất lạnh lùng. Đứa nào đứa nấy mặt “ngầu” cỡ trùm đám xã hội đen.

Lỗ mũi của Cả Báo còn nhạy hơn lỗ mũi cáo của thằng em. Y nhảy xổ chặn đầu hai vị khách mới đến.

- Ngọn gió nào thổi hai huynh đệ lạc vào đây?

Anh chàng chít khăn đỏ cười ha hả:

- Ngọn gió của quán Lôi Đài vùn vù, thưa quý vị.

- Hừm, nhưng tầng hai không dành cho hai ông bạn, nếu hai ông bạn muốn chơi bida lỗ xin mời xuống tầng dưới.

Anh chàng hải tặc trẻ tuổi có mái tóc túm đuôi gà sau gáy huýt sáo:

- Tôi muốn so tài với quý vị để tranh ngôi quán quân bida ba băng.

- Hà?

- Đừng hỏi tụi này thuộc băng nhóm nào. Tụi này không có giấy mời nhưng thiết nghĩ trong giới giang hồ, chúng ta không nên nhỏ nhen với khách từ xa đến. Thú thiệt, tụi này vốn hùng cứ ở vùng vịnh Thái Lan nhưng cũng biết sơ sơ bida...

Hai Sói nhảy chồm chồm như cóc:

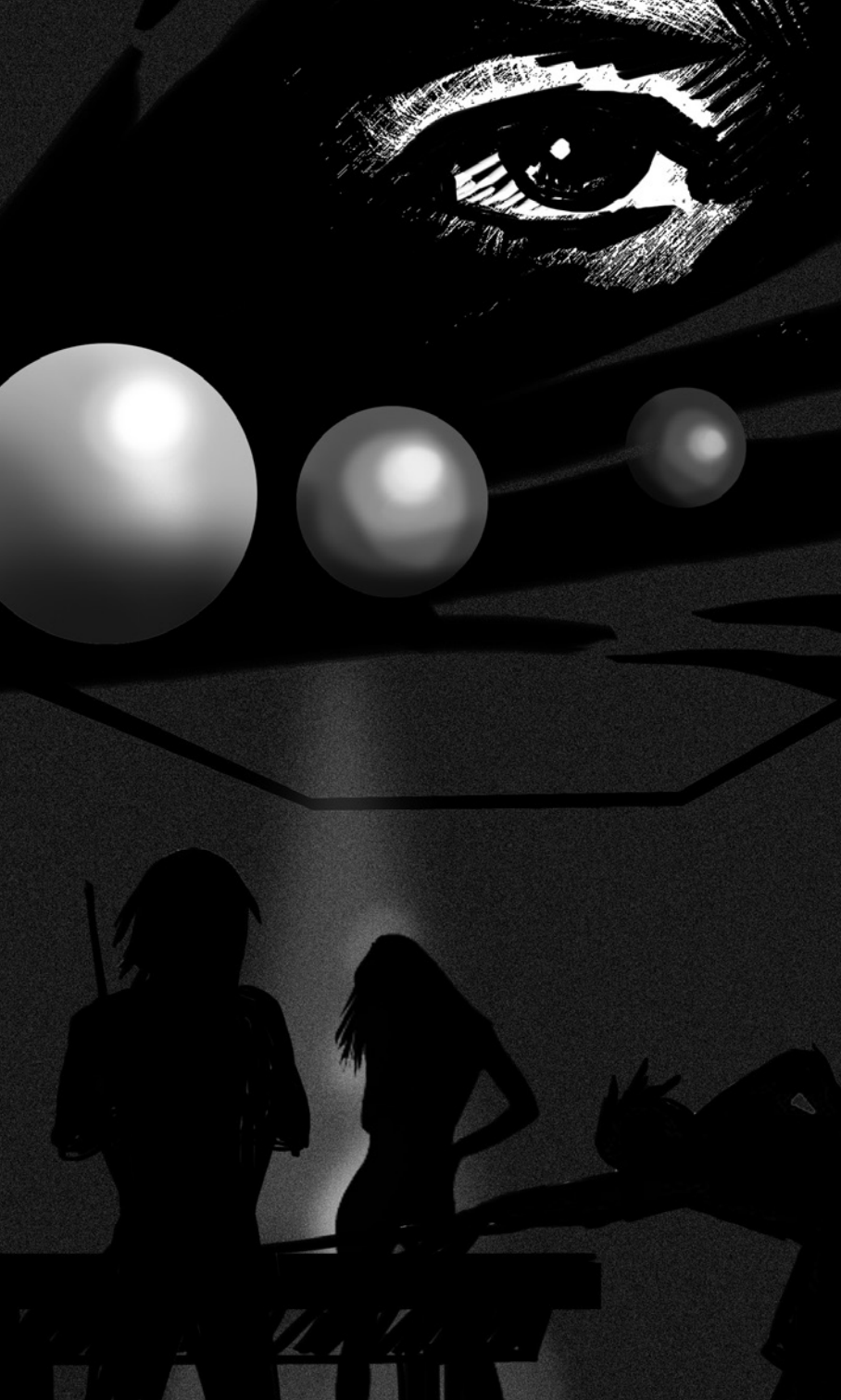
- Hải tặc biển Đông ư?

Ba Sư Tử làm một điệu “discô” tại chỗ rồi găm rú:

- Vỗ tay đón nhận hai người hùng, các anh em. Nhân danh nữ chủ quán Lôi Đài, tôi chấp nhận hai hải tặc vịnh Thái Lan bổ sung danh sách.

Gã thanh niên tóc đuôi gà nhìn “thôi miên” cô út quái đàn rồi xưng danh tánh:

- Tôi có ngoại hiệu Hoàng Cù Lân, còn ông anh hai tám tuổi bảnh bao nhưng nhát cây của tôi tên là Thông Gà Mờ.

Đám đông đang nghiêm trọng bỗng cười như bể búng. Hoàng Cù Lân tủm tỉm:

- Nào, ai là trùm bida ba băng ở đây?

*

Hai Sói chẳng những là siêu bida mà còn siêu luôn nghệ thuật “chạy bi”. Ngay cơ đầu tiên so cựa với Hoàng Cù Lân, y đã lập lại thành tích mười hai điểm và bỏ lại cho đối thủ ba trái bi theo thế “giò gà” thê thảm. Ồ, nhưng vị khách nho nhã tuổi sắp hết vị thành niên chẳng thèm để ý, gã cứ nheo nheo một mắt phải dụ khị cô Ba Sư Tử, còn một mắt trái nhắm vào đường cơ. Cơ đáp lễ của gã tạt đều đều ba băng và đã vượt trên số điểm mười hai. Gã lại còn chọc tức Hai Sói bằng cách chơi tréo tay sau khi ghi hai mươi điểm.

- Rấấấ...

Hai Sói bẻ gãy cây cơ làm bằng hợp kim đặc biệt Paris:

- Tao đầu hàng, mày xứng đáng đi dự “Seagame” sắp tới.

Không khí trên tầng hai trở nên ngột thở, sau đó là những âm thanh nổ trời:

- Hoan hô sư phụ bida...

- Hoan hô hải tặc Cù Lân biển Đông, ha ha ha...

Từ hàng ghế bành danh dự, cô Ba Sư Tử xù móng vuốt lao tới. Ả bất chấp hai thằng anh ruột bị tím tái, đu lên cổ Hoàng Cù Lân hôn chùn chụt theo một đòn thế Judo. Ả định quật gã cướp biển đẹp trai ngã lăn nhưng không hiểu sao gã vẫn đứng trơ trơ dễ ghét.

Gã cười lạt:

- Nhu chế cương, bà chị quên mất nguyên tắc Judo rồi sao?

Ba Sư Tử không hề mắc cỡ chút nào. Ả quay đôi môi đỏ chót sang hai ông anh tru tréo:

- Anh ấy vừa là sư phụ bida vừa có võ công cái thế. Hai ông liệu hồn kết nạp Hoàng Cù Lân vào hội chúng ta nghe.

Cả Báo và Hai Sói khe khẽ lắc đầu. Ả bĩu môi một tiếng dài rồi kể tai Hoàng Cù Lân xì xầm:

- Đêm nay chúng ta sẽ làm quen với “màu trắng”. Anh Hoàng đồng ý?

“Màu trắng” ư? Hoàng Cù Lân giơ một ngón tay lên miệng gật gù và nhìn Thông Gà Mờ nói lớn:

- Tôi đồng ý ở lại quán Lôi Đài tâm sự với ba anh em nhà cô Ba. Anh Thông cảm phiền về vịnh Thái Lan một mình nhé.

Trong lúc Cả Báo Hai Sói lẫn bá tánh anh chị gộc còn đang ngơ ngác trước các sự cố xảy ra dồn dập thì “sếp hải tặc” Thông Gà Mờ rồn rảng:

- Nể lời thằng em út Hoàng Cù Lân, tôi buộc lòng phải cáo từ quý vị. Mong quý vị để tôi thượng lộ bình an.

Thông Gà Mồ lưng lững lự xuống cầu thang xoắn ốc. Anh ta bị chặn lại bởi cặp hung thần chuyên bảo kê hộp đêm, vũ trường. Coi, chúng vừa chồm vờn hai cánh tay thép chồm tới là Thông Gà Mồ “trồng cây chuối” chống hai bàn tay trắng treo xuống bậc cầu thang và búng gót ngược ra sau. Trời ạ, cặp hung thần mà không lùi về kịp là cầm đã nát bấy.

Cả Báo sừng sốt trong năm giây. Giây thứ sáu y buột miệng:

- Để cho ông ta đi, chúng ta đã có thằng Hoàng Cù Lân trong tay.

Làm sao mà y và mọi người biết được đòn “búng gót” vừa rồi là sở trường “Hồi Mã Thương” tức “Đá Giò Lái” của võ sĩ La Thông kiêm đại úy đội phó đội đặc nhiệm hình sự. Nhờ đòn độc chiêu ấy mà La Thông đã đoạt chức á quân võ thuật nội bộ. May ra ở quận này chỉ có một người biết: đó là đại úy Viễn, bạn cùng khóa với La Thông.

Hoàng Cù Lân tảng lờ như không cần biết ông anh “Hải Tặc” của mình đã hạ thổ xuống đường cái, gã tỉnh bơ khoác tay ả Ba Sư Tử đi về ba chiếc ghế nệm cười thích thú.

- Ha ha, hồi xưa có Phương Thế Ngọc đả Lôi Đài, còn bây giờ có ai hà...

Một loạt tiếng nổ bom bóp của những chai rượu mạnh nổi lên. Tiếng của “phán quan” Trịnh Thanh Liêm lờ lững:

- Đúng là đại hội thế giới ngầm Sài Gòn. Dò, dò các người anh em!

Phía dưới đường Nguyễn Thái Sơn, Thông Gà Mò còn cố giả bộ “gà mò” lần chót trước những cặp mắt hau háu của lũ mặt rô gác cửa quán. Anh ta chấp tay sau hông lúi vào một ngõ hẻm và nhanh như cắt đã có mặt sau một căn nhà vườn tối om. Ngay tại đó một chiếc mô tô có động cơ nổ êm ru đợi sẵn. Người thanh niên ngồi xe thì thào:

- Sao hả La Thông?

- Xong. Chú em Hoàng Lăng Tử biết sẽ phải làm gì, Viễn ạ. Cậu không rõ nỗi lòng chân chúng cũng là phải, hậu phương của chúng không chỉ có một ông tướng về hưu mà còn nhiều bậc “đại cán” thứ dữ. Chúng ta chỉ nắm có một đường dây bida cá độ của chúng cũng chưa đủ kết tội, tội đó là tội đánh bạc cò con. Con “cò mẹ” nằm ở chỗ khác.

Đại úy Viễn, đội trưởng sẵn bắt cướp liếm mép:

- Anh em nhà Báo, Sói, Sư Tử là chỉ huy trưởng của đám thế giới ngầm thế hệ mới. Chúng chắc chắn có liên quan đến ma túy. Tôi rất lo cho chú em Hoàng.

- Khà khà, vậy là cậu cóc biết gì về Ngũ Quái Sài Gòn. Chú Hoàng Lăng Tử là một trong năm quái kiệt phi thường làm bọn tội phạm mất ngủ đấy.

* *

Tại trụ sở hình sự quận, La Thông buông ly cà phê đen xuống bàn, ngả lưng vào thành ghế mơ màng. Lần đầu tiên anh ta mở chiến dịch săn lùng các tội phạm ẩn mặt mà không trao đổi với sếp đặc nhiệm Lý Thạnh Sanh. Đầu đuôi cũng tại cú phôn cầu cứu của anh bạn Viễn đồng khóa. Khi đại úy Viễn báo tin về hiện tượng hội nghị đại bất thường của các tay trùm anh chị ở quán Lôi Đài, đại úy Thông đã gần giọng:

- Có thật chúng mở đại hội “bida ba băng” không?

- Không mà cũng có thể có. Tôi nghĩ rằng chúng gửi thư mời triệu tập các “gia đình khác” đến quán không chỉ giành chức vô địch bida. Đằng sau trò chơi thể thao kia là những âm mưu lớn. Có thể chúng bàn bạc hoạch định giang sơn làm ăn phi pháp hoặc chủ trương những phi vụ nào đó tày trời.

- Cậu đã có danh sách những tay tổ xã hội đen đến quán chưa?

- Một cộng tác viên lành nghề bồi bàn trong quán Lôi Đài đã cung cấp tên tuổi khá tương đối: cặp nam nữ chạy xe Rebel là “Nam Song Nữ Hi” trùm hệ thống kim hoàn, mấy gã cô hồn ngồi xe Ford là đệ tử của thằng Túy Bạo, sếp băng thủy thủ viễn dương. Đám chạy mô tô Nova là băng chém thuê khu Tôn Đản, mục “Quỳnh Đola” chỉ huy băng đối ngoại tề làm giấy tờ passport xuất cảnh đi xe taxi đến, tụi Lợi Dao Phủ chạy Harley bốn chiếc chuyên coi ngành bốc xếp, còn một số kẻ lạ mặt mà cộng tác viên không sờ gáy được.

- Không có tên anh chị trí thức nào sao?
 - À, có một tay bợm khá lớn tuổi đeo mực kính đúng đắn tên là “luật sư Liêm”. Anh...
 - Cái gì, cậu lặp lại coi: Trịnh Thanh Liêm, đúng không?
 - Ông ta chắc chắn là tên lợi hại nhất đám. Nghề điều tra hình sự của chúng ta bị khựng lại trước nhiều vụ án lớn cũng bởi ông ta thò bàn tay nhám. Tôi không thể thống kê những lần phá bĩnh của ông ta, nhưng cứ mỗi lần đưa ra tòa một tay tội phạm giao hoạt là Trịnh Thanh Liêm lập tức có mặt, hoặc là bào chữa viên, hoặc là thẩm phán hoặc là phó chánh án. Ông ta lật ngược hồ sơ truy tố tuyệt diệu đến nỗi tội tử hình biến thành “tù treo” hoặc hưởng tại ngoại hầu tra và sau đó... huê cả làng.
 - Trời đất, anh tính sao La Thông?
 - Tạm thời cậu cứ dặn cộng tác viên án binh bất động. Riêng cậu lấy mô-tô chở ngay tôi đến trường mồ côi Mơ Ước. Tôi cần nói chuyện chút xíu với năm người bạn trẻ.
- Cuộc gặp gỡ với nhóm Ngũ Quái Sài Gòn sau đó đã diễn ra rất thoải mái với những pha chọc cười của Thạch Sầu Đồi. Nó nhún vai:
- Có nhiều cách để lao vào lửa, nhưng lao vào những chiếc bàn bida thì lạnh lẽo lắm.
- Sơn Đại Ca trợn mắt:
- Mày ăn nói gì kỳ cục vậy, chúng ta phải giúp đại úy La Thông...

- Đồng ý, nhưng tao sẽ sử dụng cây Mẩu Tử Côn làm cây cơ u, tao đâu biết chơi bida. Làm như vậy là bứt dây động rừng hết.

- Cũng có lý, tiếng tăm mày ở Xóm Chùa cũng rùm beng lắm. Ái chà, chúng ta đều xuất thân từ những xóm giang hồ nổi tiếng. Phải làm thế nào bây giờ?

Đúng lúc bế tắc ấy, Hoàng Lăng Tử đứng dậy. Gã phán như một mệnh lệnh:

- Tôi không thuộc xóm bụi đời nào, tuy nhiên tôi từng vô địch bida khu Nguyễn Trãi, Chợ Lớn hồi chưa gia nhập thanh niên xung phong. Hừm, tại sao chúng ta không tương kế tựu kế nằm sâu trong hàng ngũ của bọn thế giới ngầm chớ. Tôi và anh La Thông có thể cải trang thành hai tay anh chị và tùy cơ ứng biến tìm hiểu ý đồ đối thủ. Quý vị nghĩ sao?

Còn nghĩ sao gì nữa. Sau phát biểu của Hoàng, bàn tay vị đội phó đặc nhiệm đã chụp bàn tay gã. Và...

CÁI CHẾT CỦA “NGƯỜI HÙNG XA LỘ”

Băng “Thiên Thần Địa Ngục” còn gọi là tụi “(X)’s Angels” là một băng đảng quốc tế có thật. Chúng tồn tại và hoành hành tại các nước châu Âu, châu Mỹ, châu Phi với nhiều chi nhánh khắp nơi trên thế giới. Chúng hiện diện trên những chiếc Davidson, loại mô tô mỗi chiếc trị giá khoảng ba mươi ngàn đôla tương đương với ba trăm triệu bạc Việt Nam. Chúng gồm đủ thành phần du đảng Đức, Pháp, Mỹ, Anh, Nam Phi, Ả Rập... với bộ đồ dạ hành đen, đầu trọc hút ma túy thả cửa, xuất hiện ở nước nào là làm loạn an ninh nước đó. Tuần lễ đầu tháng 2 năm 1997, chúng đã tề tựu về thủ đô Stockholm của Thụy Điển để mừng sinh nhật của một câu lạc bộ “Thiên Thần Địa Ngục” và đã đụng độ cảnh sát ra trò. Cuộc bạo

hành mới nhất của chúng bị dẹp tan nhưng thông tin sốt dẻo đó đã được chuyển tới “chi nhánh mầm non” của băng Thiên Thần Địa Ngục tại đất nước hình chữ S thơ mộng.

Mấy ngày trước, trong bộ đồ đen giắt ủa cẩn thận, đằng sau lưng có hàng chữ “HELL’S ANGELS” và cái sọ người hai khúc xương bắt chéo, Hùng Tốc Độ trùm băng đua xe kiêm cướp vặt đường phố rung đùi cười với đám đàn em:

- Hề hề, thằng Leo Fartomas vừa bắn tin dữ cho tao đây.

- Sao hả sếp?

- Sau cuộc biểu diễn thanh thế thất bại ở Stockholm, thằng Leo Fartomas trưởng băng “Hell’s Angels” xú Thụy Điển điện khẩn cho tao đề nghị khai trương câu lạc bộ chúng ta tại một siêu xa lộ để lấy uy với đàn anh hải ngoại. Tao thấy yêu cầu này có lý quá, chỉ đáng tiếc là nước chúng ta chưa có siêu xa lộ mà chỉ có xa lộ cấp thấp Sài Gòn Biên Hòa.

Đám đàn em nhao nhao:

- Tụi em tụi ái lắm, chỉ mỗi mình anh Hùng có mô-tô Davidson...

- Hề hề, chúng mày định cạnh tranh với con trai một ông đại sứ ư? Đồ ngu, tao tính đêm thứ bảy này sẽ tiến hành đua nóng đây, bây giờ tao sẽ “Fax” cho thằng Leo Fartomas biết.

- Đàn anh định mời băng nào?

- Mời hết tất cả lò đua Sài Gòn Chợ Lớn Gia Định. Chúng sẽ bị khuất phục bởi đám Thiên Thần Địa Ngục tụi mình. Giải nhất là năm chục ngàn đôla Mèo, giải nhì ba chục xin dư sức cho chúng mày sắm hai chiếc Davidson để kèn cựa với tao, hê hê.

- Vậy là tụi em tản ra gom tiền độ liền phải không?

- Ô kê, chúng mày nhớ gõ cửa nàng Ba Sư Tử báo tin lành. Nói rằng ta muốn em Ba tung bờm sư tử sau yên chiếc Davidson của tao đêm chủ nhật nóng bỏng, nói thêm rằng tao cần “Thuốc Trắng” trợ lực của em Ba.

- Hả, đàn anh định hít “hêrôin” để tăng cường độ ư?

- Còn phải hỏi. Chỉ có “Thuốc Trắng” của đường dây Ba Sư Tử mới là thứ nguyên chất. Những đường dây buôn lậu khác đều bị pha tạp khi đóng thành tép bọc nhựa dụ dỗ tụi choai choai mới lớn ham vui. Hít mấy tép đó chỉ có nước ối mưa.

- Chắc chắc, thì ra thế...

- Hề hề, nhưng chúng mày có mò đến quán bida “Lôi Đài” cũng bó tay thôi, lạng quạng hỏi Thuốc Trắng còn bị nện nhừ tử. Sào huyết của ba anh em nhà Báo, Sói, Sư Tử đó bí mật lắm, đến tao cũng còn cóc biết nhà kho của chúng ở đâu. Tao là kếp độc của con Ba Sư Tử, vậy mà...

- Bộ chị Ba định phản anh hờ anh Hùng Tốc Độ?

- Không dám. Em chỉ giấu tao vụ làm ăn thôi. Theo tao biết, em coi một đường dây hêrôin hiện nay. Hai

ông anh: Cả Báo thì thầu đường dây buôn thuốc phiện, còn Hai Sói thì chuyên rải cần sa bồ đà cho các tú thuốc lá lẻ trước trường trung học.

- Trời đất, nếu thần được Amphetamin nhập vào chắc họ cũng làm trùm?

- Là cái chắc. Giang sơn nào, anh hùng nấy. Ấy thế mà chúng đang muốn thôn tính bằng Thiên Thần Địa Ngục mới chào đời của tội mình vào thế giới ngầm của chúng tạo dựng đây. Hừm, sau vụ đua xe, tao sẽ liên kết với các nhóm khác đảo chính chúng.

Đám đàn em thở dài:

- Đảo chính họ thì lấy ai cung cấp cơn ghiền của tội em, anh Hùng ơi!

Hùng Tốc Độ ngáp ruồi.

- Mẹ kiếp, tội bây lấy cho tao một “bi” nặng coi. Đúng là thằng nào nắm ma túy trong tay, thằng đó làm bá chủ.

Trong khi đám đàn em chạy lăng xăng hơ lửa miếng giấy bạc cho thuốc trắng xộc vào mũi đàn anh Hùng thì y lại chớp mắt mơ màng. Hề hề, y mới 22 tuổi mà công thành danh toại quá sớm. Chớ gì nữa, cha làm đại sứ ở nước ngoài, mẹ làm thủ trưởng một công ty kinh tế chuyên mua đất rẻ của người nghèo hỏi sao mà cơ nghiệp chẳng lên. Y chẳng hề ưa màn bóc lột cạn tài ráo máng với đồng loại của thân mẫu nhưng không ưa cũng không được. Mẹ y mà không “Tối độc phụ nhân tâm” thì còn lâu y mới trở thành

trường bằng Thiên Thần Địa Ngục gồm toàn bọn con ông cháu cha quý tộc, y phải cương quyết bám trụ để sau này còn đối đầu với ba anh em nhà họ Báo, Sói, Sư Tử chứ sao.

Tấm gương mờ mờ trong căn biệt thự lộng lẫy được thuê giá hai ngàn đô một tháng chiếu thẳng vô mặt y. Trong hương vị hêrôin khốc liệt, y không còn biết tên khai sinh của mình là Mai Anh Hùng từng thả diều trên đê Yên Phụ thuở còn trẻ thơ bắt đẽ. Y chỉ biết trên mép mình đã mọc râu lún phún và y sẽ còn mọc cánh bay phành phạch trong đêm thứ bảy huy hoàng.

* *

Thạch Sầu Đồi gò lưng trên chiếc xe đạp thể thao leo lên dốc cầu Sài Gòn miệt Tân Cảng. Sáu giờ chiều thứ bảy, bá tánh thả xe gắn máy lên cầu dạo chơi xa lộ khá dập dìu. Trời lúc này đã sắp hết hoàng hôn, cơn gió muộn màng lỏng lẻo nhưng không xua nổi cái nóng hầm hập.

Quán Ao Cá chuyên bán đặc sản Lẩu Mắm nằm khiêu khích phía trái chân cầu. Trong một giây, Thạch sực nhớ lời mẹ dặn hồi trưa, rằng hãy quên chuyện phiêu lưu mạo hiểm đi để trả nợ cho ân nhân của mẹ, rằng nó còn một người bà con ở vùng Bưng Sáu Xã miệt Thủ Đức đang muốn biết tin tức về gia đình Xóm Chùa của nó, rằng thuở mẹ nó mới mù lòa đã

được chính người bà con mà Thạch chưa hề biết mặt đích thân săn sóc.

Thạch xốc lại trong túi vài món quà đơn sơ do mẹ Thơm gửi tạ ơn. Món quà chỉ giản dị với chục thang thuốc bổ nhưng “áp phê” chắc chắn hơn xa khói ma túy bốc từ tấm bảng panô vẽ mấy tấm hình chống ma túy dưới gầm cầu.

Thạch tấp xe đạp vô bãi đất trống trong cảm giác choáng ngợp. Lạy Chúa, mô-tô xe gắn máy phân khối lớn đậu la liệt như rừng, mắt nó hoa lên trước gần hai trăm chiếc “xế nổ” đủ loại, chiếc nào chiếc nấy bóng loáng dán nhãn “Make love, not war” như vừa mới xuất kho ra.

Cu cậu chơi ngông dựng xe đạp kế chiếc mô-tô hiệu Davidson loại chúa tể. Nó chưa rảo vào quán thì hai thằng cốt đột mặc áo choàng để ria cá chốt ở đầu trời tới kè kè hai bên nách.

- Ê, con nít đi chỗ khác ăn lẩu mắm, đêm nay tụi tao bao gọn quán này.

- Đừng giỡn người anh em, trái đất rộng rinh đâu của riêng ai.

Hai thằng áo choàng vừa quơ tay siết cổ Thạch thì nó đã khom người xuống huých cùi chỏ dính phần bụng dưới của chúng, khỏi phải nói chúng gập mình la hét như bọng trong cái nhìn thất đảm của lũ con gái ăn mặc hở han ngồi nhưng nhúc trong quán Ao Cá.

Thạch Sầu Đồi tung Cẩm Nã Thủ bẻ quạt cánh tay đầy mùi nước hoa của một thằng ria cá chốt và lật lưng tấm áo choàng của gã ra. Cu cậu chưng hửng.

- Hả, tụi mày cả gan sơn mấy chữ “Hell’s Angels” sau lưng áo à, mày có biết nó là gì không, đồ con lai Thiên Thần Địa Ngục đó...

Cu cậu im bật bởi đám con trai từ quán túa ra vây kín. Hơn hai chục tên du côn hơn Thạch chừng một, hai tuổi bao chặt vòng đầu, vòng thứ hai là lũ quái nữ nhóp nhép nhai chewing gum, Thạch có cảm tưởng mùi khét lẹt của thuốc điếu cần sa từ những cặp môi đỏ, đen, hồng, tím của chúng. Nó cực kỳ ghê tởm bọn ăn không ngồi rồi ỷ tiền ỷ bạc coi thường thiên hạ kiểu này ngay từ lúc tập làm du đảng Xóm Chùa.

Thạch cười khinh khỉnh:

- Tao có thể bị hạ gục tại đây nhưng tụi mày cũng bảo đảm te tua. Nào, mỗi vị cặp kè một cô nhảy lên mô-tô cho giống “anh hùng xa lộ” đi, tao sắp cho cây Mẫu Tử Côn nói chuyện phải quấy đấy.

Quán Ao Cá nằm tụt sâu trong xa lộ hơn năm chục mét nên bà con di chuyển trên đường cứ vô tư phóng vù vù tưởng rằng bọn nhãi đưa xe đang tập trung coi mãi võ Sơn Đông. Mà Thạch Sầu Đồi cũng khá giống tay giang hồ mãi võ chứ sao, cây côn nhị khúc một ngắn một dài của nó múa tít làm vòng tròn giãn ra chớp nhoáng.

Vòng tròn bỗng nhiên đứt khúc bởi một tiếng gầm:

- Chúng mày đang ra hết coi.

Trước mặt Thạch là một thanh niên đầu trọc, đeo khuyên tai, mặt mày đỏ au vì rượu mạnh lừ đừ gạt đám đàn em bước vô. Ngay lập tức Thạch chọn thế thượng phong dí gót giày mọi lên cổ thẳng cốt đột rĩa cá chốt nằm giãy giụa dưới đất.

- Mày mà nhích thêm một bước là thẳng mất dạy sẽ nhập viện.

Gã đầu trọc cười hề hề:

- Mày còn nhỏ không nên gọi người lớn bằng mày tao.

- Mày bao nhiêu tuổi?

- Hai hai mùa lá rụng. Tao là Hùng Tốc Độ, nhà tổ chức cuộc bay lượn trên xa lộ đêm nay. Mày muốn tham gia chẳng, nhét cây côn bắn thiêu đó vào bụng giùm. Tao chịu mày đó, thẳng bé.

- Chớ hỗn hào với một thẳng bé mệnh danh là Thạch Sầu Đời.

- Hê hê, “Sầu Đời Đen Bạc” hả, tao có xăm chữ ấy trên cánh tay đây này. Mày ác chiến thiệt, vô quán cụng ly với anh Hùng một cái cho vui.

Hùng Tốc Độ phẩy tay ra hiệu cho bọn đàn em.

- Giải tán mau, tao không thích thấy các băng đảng đua xe cá độ trong quán dòm mình chằm chằm. Tụi bay đánh đấm như cút, có một thẳng bé mà tấn không nổi, tao đánh tấn nó bằng rượu mạnh kèm lẩu mắm vậy.

Cuộc bang giao kết nghĩa của trùm băng Thiên Thần Địa Ngục và Thạch xảy ra đột ngột đến mức

giới anh chị đua xe há hốc mồm. Có điều chỉ nửa tiếng sau chúng đã quên bém sự cố lẳng xẹt vừa rồi để lao vào bàn tán về trận thư hùng vô tiền khoáng hậu trên xa lộ sắp tới. Trời sụp tối một cách nhanh chóng, Thạch hết còn thấy được chiếc xe đạp nghèo nàn của mình ở đâu, tai nó lùng bùng hứng đủ mọi thứ âm thanh, từ tâm sự lè nhè của quý tử Mai Anh Hùng tự Hùng Tốc Độ cho đến sự thách thức của các chủ lò đua liễu mạng khác. Trời ạ, quán Ao Cá đêm nay người ngợm đông như kiến, chẳng một bàn nào còn trống dưới ánh mắt lo lắng của chủ quán. Ông ta vừa sung sướng trước tiền vô như nước vừa sợ mang họa chứa chấp bọn ăn nhậu nhãi ranh.

Ông ta thở phào khi Hùng Tốc Độ búng tay:

- Tính sổ bì đen đi. Tụi này tập kết ở một điểm khác, quán của ông anh chỉ là trạm dừng chân bồi dưỡng.

Thạch rừ rì lúc sắp băng Thiên Thần Địa Ngục trả tiền:

- Tại sao ông anh lại dàn hòa với tôi?

Hùng cười sằng sặc:

- Vì mày khác xa tụi đàn em của tao. Thứ nhất, mày là thằng chạy xế điếc rách tả tơi chứ không chễm chệ trên xế nổ tiện nghi như chúng. Thứ hai, mày đơn thân độc mã lao vào hang hùm mà chẳng hề lép vế tụi nó chút nào, đa số tụi nó đều là đám cướp cạn trên đường phố chó nào phải hạng vô danh, thế mà

với cây Mẫu Tử Côn mà biến tụi nó thành một đống rác. Thứ ba, mà không hề nịnh bợ tao...

- Cái gì?

- Đừng kinh dị Thạch Sầu Đồi ạ. Tao là quý tử độc nhất của một ông bà đại sứ và bà bà làm giám đốc một công ty địa ốc quốc doanh đây. Vị trí của tao khiến đám đàn em thèm nhỏ rãi dù bố mẹ chúng cũng là thủ trưởng của những cơ quan bóc lột sức lao động con người. Chúng cần tao cung cấp hêrôin và bố mẹ chúng cần đất đai mẹ tao lẫn giấy thông hành bố tao để dễ xuất ngoại. Tao có dư điều kiện được chúng tôn làm đàn anh số một của băng Thiên Thần Địa Ngục. Hề hề, có điều tao khoái mà...

Hùng Tốc Độ lim dim mắt:

- Tao muốn bỏ sung mà làm phó băng cho tao sau cuộc đua giành năm chục ngàn đôla này. Đi với tao, mà sẽ có tất cả. Mà sẽ được bay lên trời bởi “khói trắng” và hạ xuống đất cùng với lũ con gái no cơm rủng mớ nằm mơ không thấy nổi. Mà sẽ được đổi đời một trăm tám mươi độ, tao sẽ sắm cho mà một chiếc Davidson giống hệt xe tao.

Ông trùm băng Địa Ngục khoác tay chỉ một vòng về hướng khu đô thị mới mở:

- Mà thấy cái vòm sáng phía xa xa không, điểm khởi hành của trận thư hùng mô-tô đêm nay đó. Đó cũng là đất của mẹ tao đã mua với giá rẻ mạt từ hầu

bao của những nông dân nghèo Thủ Đức. Cuộc đua xe sẽ khởi hồi lãnh giải tại đó.

Cơn mộng du của Hùng Tốc Độ chấm dứt, khuôn mặt trẻ trung của y trở nên già nua gần chục tuổi bởi cái đầu trọc và chiếc khuyên tai trụ lạc. Thạch chỉ biết ngậm ngùi, trong con người tội lỗi của y vẫn còn một chút xiu gì lương thiện, bằng chứng là Hùng Tốc Độ còn biết lên án những bất công do hai đấng thân sinh y tạo ra. Y quả là một con thiêu thân lẻ loi không hơn không kém.

Thạch Sầu Đời đứng dậy. Nó lẩm li:

- Cám ơn anh Hùng đã thành thực với tôi. Nhưng tôi không theo anh đâu, ngược lại sau này tôi sẽ là một trong những người đầu tiên đưa anh vô trại cai nghiện ma túy đấy.

- Sao?

- Chào. Tôi còn phải xách xe đạp đến Bung Sáu Xã tìm một người bà con. Chúc anh thượng lộ bình an và hoàn lương càng sớm càng tốt.

Thằng nhãi xa lạ nhưng thật gồ ghề biến mất trong khoảng tối bãi đất trống trước quán Ao Cá làm Hùng Tốc Độ ngẩn ngơ. Không hiểu sao y “kết” thằng nhãi có cây côn một ngắn một dài ấy lạ lùng.

Y hét lên lúc bóng Thạch chìm lìm trong màn đêm u ám:

- Lát nữa tái ngộ ở quán Cây Sung Cát Lái nghe mậy.

* *

8 giờ tối Thạch Sáu Đồi từ Bưng Sáu Xã trở về. Người bà con làm ruộng rẫy đã nhận gói quà nhà nghèo của nó thật cảm động. Ông cậu họ Võ cùng họ với mẹ Thạch chỉ nói một câu đơn giản: “Cám ơn cháu, giờ này mẹ con cháu còn được ở thành phố quả là phước lớn. Càng xa mặt trời càng bị cường hào ác bá lộng hành. Vùng Bưng kháng chiến ngày xưa của tụi chú sắp rớt vào tay mụ chủ đất có biệt danh là Dạ Xoa”. Nghe nói mụ đã mua sạch một đoạn đường xa lộ Hà Nội chỉ bằng phương pháp cuốn chiếu, mua đến đâu bán đến đó cho ngoại quốc và bồi thường nông dân với giá rẻ mạt”.

Ông cậu của Thạch không biết gì nhiều ngoài những tiếng chửi thề đặc sệt Nam Bộ. Còn phải hỏi, trong cuộc chiến tranh giữ nước ông là một đặc công cảm tử chưa bao giờ chiến bại nhưng trong cuộc đời cơm áo gạo tiền, ông chỉ là một thương binh mù một mắt, cụt một chân. Bất giác Thạch nhớ đến câu chuyện bi tráng hào hùng của tuồng cải lương “Máu Thấm Đồng Nọc Nạn” mà mẹ Thơm kể hồi nhỏ. Ồ há, trong tuồng cải lương là cả một gia đình nông dân bị bóc lột vùng dậy với gươm dao giáo mác chống lại bọn Tây và địa chủ. Chẳng lẽ thời bây giờ mà vở tuồng hoài cổ kia còn lung linh sâu đậm vậy sao cả?

Thạch tạm quên mụ Dạ Xoa xa lạ nào đó để tập trung đạp xe qua những con đường đồng. Nó luôn ngộ tất băng băng trên con lộ đỏ dài đến mức chó

chạy cũng phải... ngáp. Con lộ tối hù này sẽ dẫn nó tới đường nhựa xa lộ chẳng? Thạch căng mắt nhìn về phía trước, nơi những ngôi nhà vườn đầu tiên bắt đầu lấp ló bằng ánh điện tù mù. Nó chưng hửng trước một tấm bảng chỉ dẫn đề rành rành: Ngã Ba Cát Lái: hai trăm mét.

- Cái gì? Ngã Ba Cát Lái ư, có phải thằng cha đầu trọc Hùng Tốc Độ hẹn hò mình ở quán Cây Sung Cát Lái?

Thạch Sầu Đồi tăng tốc độ. Bên tai nó chỉ toàn tiếng gió hú chớ làm gì có âm thanh huyền ảo của cuộc đua xe, ấy thế mà cu cậu có cảm tưởng con ngựa sắt khổng lồ Davidson đang hí vang rền, trên chiếc mô-tô chúa tể là Hùng Tốc Độ bung hai tay nằm rạp mình trong tư thế “xòe đuôi cá”. Ánh mắt của Thạch tối sầm bởi chiếc Davidson đâm thẳng vào gốc cây sung cổ thụ tan nát thành từng mảnh vụn trước khi bốc cháy rừng rực.

Mồ hôi từ trán Thạch tuôn xuống đầm đìa.

- Hic, mình đang tưởng tượng về một cuốn phim hay là điểm báo trong đầu về tai nạn xảy ra với Hùng Tốc Độ đây?

Thạch không còn thì giờ để lý giải “giác quan thứ sáu” của mình nữa. Kia kìa, ngay chỗ Cây Sung miệt Cát Lái bùng lên một đám lửa khủng khiếp. Đám lửa trong đêm tối nuốt gọn cái quán rượu ven con đường nhỏ dẫn ra xa lộ Hà Nội. Trong đám lửa bốc

mùi khét lẹt của xăng nhớt, thân người xe cộ chồng chất lên nhau.

Nó lập tức quăng xe đạp chặn đầu một cái bóng mảnh mai vừa thoát hiểm từ trong đám lửa. Cái bóng chạy như điên khùng về phía Thạch với thân hình bị cháy xém, quần áo rách tả tơi, khuôn mặt thất thần.

- Đứng lại...

- Hu hu hu...

- Ủa, xin lỗi. Cô là con gái à?

Đứa con gái trong băng đua xe Thiên Thần Địa Ngục khóc nức lên.

- Hu hu, anh Hùng Tốc Độ chết rồi, anh ấy chết với giải thưởng năm chục ngàn đôla trong túi...

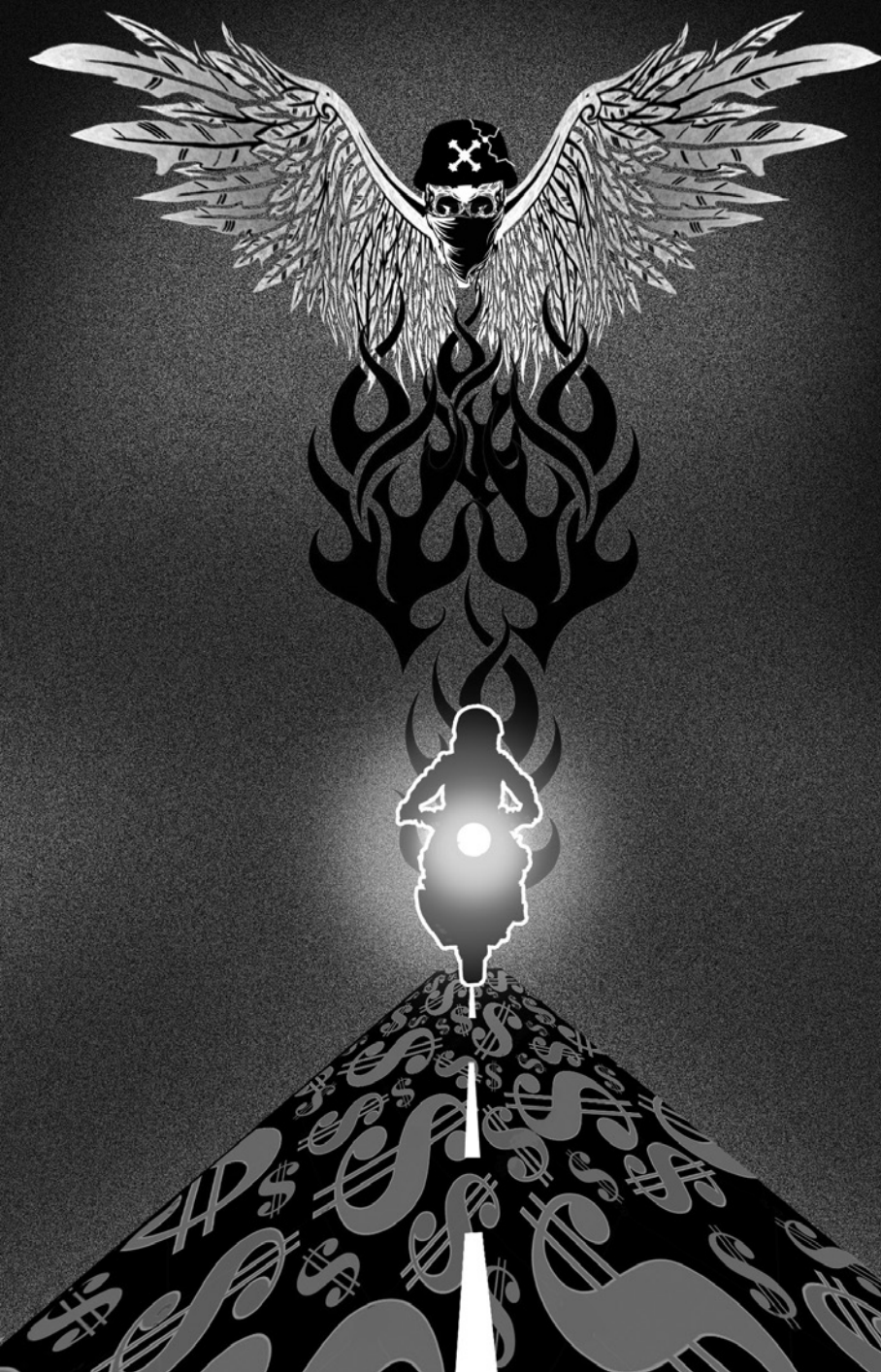
Thạch gạt đứa con gái chúi nhủi và bay đến hiện trường. Điểm hẹn của Hùng Tốc Độ giờ ngập chìm trong sự tàn phá của thần lửa, mắt Thạch hoa lên trước một núi mô tô nằm cong queo dưới gốc sung; trong đó tất nhiên lù lù chiếc Davidson ngạo mạn.

Màng nhĩ Thạch không hứng nổi tiếng kêu khóc cầu cứu, nó nghiến răng phi thân vào đám lửa lôi duy nhất một cái xác đeo khuyên trọc đầu giữa bãi nghĩa trang lộ thiên nhầy nhựa tóc và máu.

Nó tát mạnh vào gò má còn động đập của Hùng Tốc Độ để nghe lời trần trối cuối cùng:

- Hùng ơi, tỉnh lại đi. Tôi... thằng Thạch đây.

Người hùng xa lộ mất hẳn một phần sọ, đảo đảo tròn mắt trắng dã thều thào:

- Tao... chết vì... hêrôin... của con Ba Sư Tử...
- Tôi có miếng giấy trắng và cây viết nè, anh ghi lại đi.

Thạch xốc thân thể nát bầy của Hùng Tốc Độ đặt nằm úp sấp và nhét cây viết bicc vào bàn tay còn lạnh lặn của y. Coi, chẳng ai có thể ngờ được giây phút sắp lìa đời, con người chết trẻ Mai Anh Hùng lại làm được nhiều việc đến thế. Cuốn sổ tay nhỏ xíu của Thạch nhuộm đầy máu và những dòng chữ nguệch ngoạc của Hùng Tốc Độ.

Khi tiếng còi hú của từng đoàn xe cứu thương và xe cảnh sát rền rĩ cũng là khi Hùng trút hơi thở cuối cùng trên tay Thạch Sầu Đời. Nó lẳng lẳng vượt mất ông trùm đưa xe xa lạ và thủ cuốn sổ vô túi.

Thạch không cần phải lo lắng cho số phận bên kia thế giới của Hùng Tốc Độ bởi những nhân viên cứu thương đã làm thay sứ mạng của nó. Một viên cảnh sát hình sự có mặt ở hiện trường cũng đã nhanh chóng phát giác ra sự hiện diện của thằng bé lừng danh thuộc nhóm Ngũ Quái Sài Gòn. Anh ta quàng vai Thạch thân mật:

- Chào Đào Phá Thạch, anh là “Thành Ru-lô”, đội viên của thiếu tá Sanh đây.

Thạch thần thờ:

- Em vừa chia tay vĩnh viễn một người không quen biết...

Thành Ru-lô ái ngại:

- Em có thể xúc động vì cái chết của tên cầm đầu băng anh hùng xa lộ à? Em có biết y là ai không, Hùng Tốc Độ chẳng những là tay tổ chức các cuộc đua xe cá độ ăn tiền đấm máu, mà còn là tướng cướp chỉ huy bọn đàn em giết dọc người đi đường bằng mô-tô phân khối lớn. Tiền sụ của y kín mít các hồ sơ của tụi anh, sớ dĩ tụi anh chưa sờ được gáy y, vì đằng sau y là các thế lực ngầm đáng sợ.

- Hứ, em biết bố của y là một ông đại sứ và mẹ y là một bà chủ hách xì xăng.

- Rõ ràng trời cao có mắt. Tám thằng công tử đứt bóng kéo theo luôn tám cô bạn gái thiêu thân. Mai Anh Hùng là tên thứ chín, chính y chủ trương đua xe không cần thắng chân lẫn thắng tay và kết cuộc là chiếc Davidson đâm thẳng vào cây sung góc Ngã Ba Cát Lái.

Viên cảnh sát tên Thành Ru-lô biến mất bỏ lại Thạch đứng sững sờ. Trên đời này chỉ mình nó biết được hai điều: Thứ nhất, Thạch đọc quyền tiên tri trước cái chết kinh dị của trưởng băng Thiên Thần Địa Ngục. Thứ hai là cuốn sổ tay...

Thạch cúi đầu sát ngọn đèn đường liếc qua cuốn sổ tay. Trái tim lì lợm của nó đập thành thịch. Nó đọc lầm nhảm:

- "Tôi... có chết cũng... đáng kiếp... chỉ hận là chết trên mảnh đất mẹ tôi ăn cướp của... bà con lao động... Tôi đã nhớ ra rồi... Toàn bộ khu Cây Sung Cát Lái bị

giải tỏa này là đất cũ của mẹ tôi... bà Phan Quỳnh Như tự Dạ Xoa... cách đây năm năm bà ấy đã làm một người nông dân bị mất đất phải thất cổ ở Cây Sung Cát Lái...”

Thạch liếm mép.

- Hừ, hy vọng những dòng chữ này là đầu mối tìm ra bọn cường hào ác bá mà ông chú họ ta đã đề cập.

NƯỚC MẮT NGƯỜI LƯƠNG THIỆN

Sáng chủ nhật, các báo ngày bán chạy như tôm tươi. Vụ tự sát tập thể của mười bảy thành viên băng Thiên Thần Địa Ngục chi nhánh Việt Nam trong cuộc đua xe tử thần trên đoạn đường xa lộ khứ hồi đã làm tốn hao giấy mực của nhiều ký giả. Họ tha hồ lên giọng đạo đức với tuổi trẻ cho dù cuộc tự sát tập thể kia chỉ đơn thuần là trò chơi của đám thiếu số thượng lưu hoàn toàn xa lạ với đa số thanh thiếu niên Sài Gòn hiếu học mỗi ngày vẫn cấp sách đi xe đạp đến trường.

Buổi sáng, trong khi Sơn Đại Ca đang chủ trì phiên họp khẩn cấp của các thành viên dưới tầng hầm, bàn về chuyến xâm nhập quán Lôi Đài của Hoàng Lăng Tử thì Thạch Sầu Đồi im lặng. Nó vẫn chưa đưa ra

cuốn sổ tay đầm máu trong túi áo khoác. Ừ nhỉ, tại sao lại phải đánh động sớm cho bạn bè khi lời trần trối của người hùng xa lộ Mai Anh Hùng chẳng liên hệ gì đến cuộc họp hôm nay?

Quyên Tiểu Muội sốt ruột nhất:

- Đáng lẽ tội mình phải trang bị cho anh Hoàng một điện thoại di động mini.

Sơn lắc đầu:.

- Trang bị cho “Hoàng Cù Lân” ba cái thứ máy móc lộ tẩy đó à, không cần thiết Quyên ạ. Tôi hiểu Hoàng Lăng Tử, gã biết tùy cơ ứng biến để liên lạc với các chiến hữu. Vấn đề bây giờ là chờ tin đại úy La Thông, anh Thông tuy đóng vai “Thông Gà Mờ” nhưng không thể... gà mờ với trách nhiệm của mình được. Anh ấy là tổng đạo diễn trong vở kịch này.

Hai cô gái đang thắc thỏm thì chuông điện thoại reo vang. Bên kia đầu dây đúng là giọng sôi nổi của La Thông:

- Chào đại ca Bùi Thái Sơn!

- Thôi đi anh Thông, các bạn em đang mỗi mồn lo cho Hoàng Lăng Tử đây. Quyên và Thúy chuẩn bị hỏi cung anh đấy.

Bốn đứa kẻ tai vào sát ống nghe Sơn cầm nghiêng trên tay. Tiếng của đại úy Thông khàn khàn:

- Anh thành thực xin lỗi đã gọi điện quá chậm trễ, có điều mọi thứ đều có nguyên nhân của nó, các em ạ. Cậu Hoàng mà bị sút mẻ gì thì anh hết dám

nhìn mặt tụi em và thiếu tá Lý Thạch Sanh. Chuyện “Hoàng Cù Lân” làm nội tuyến ở quán Lôi Đài các em yên chí đi. Đại úy Viễn hình sự quận đã hứa với anh là sẽ lo bảo đảm an toàn cho cậu ấy.

- Nội vụ sao rồi anh?

- Ờ mọi chuyện càng lúc càng rắc rối hơn. Cuộc hội nghị băng đảng thế giới ngầm chiều qua ở quán Lôi Đài chỉ thiếu một đại diện duy nhất, đó là Hùng Tốc Độ và băng Thiên Thần Địa Ngục. Một thằng đàn em hạng bét của Hùng Tốc Độ nằm trong phòng hồi sức trung tâm cấp cứu đã khai rằng: chính nó đã lấy “thần dược” của quán Lôi Đài cung cấp cho ông trùm Hùng Tốc Độ để y có thể giành giải nhất chặng đua tử thần đêm qua.

- Trời đất, thần dược nào?

- Hêrôin, Hùng Tốc Độ đã chơi quá liều nên tự chuốc lấy cái chết. Đợt xét nghiệm tử thi của pháp y sau đó đã xác định lời khai trên là chính xác.

Thạch Sầu Đời mấp máy môi nhưng Sơn đã gào lớn:

- Nghĩa là theo anh thì quán Lôi Đài là nơi phân phối ma túy cho băng “Hell’s Angels” ư?

- Nghe nè Sơn, con quỷ cái Ba Sư Tử từng là nhân tình của Hùng Tốc Độ. Chính vì thế chúng ta rất cần Hoàng Lăng Tử bám trụ cái quán bida đó dài dài. Hiện giờ anh và đại úy Viễn đều chưa có bằng chứng cụ thể.

- O, vậy lời khai của tên đua xe không có giá trị pháp lý sao?

- Lời nói gió bay, bọn đàn em sẵn sàng chối biến trước tòa. Thú thực tụi anh chỉ còn cậu Hoàng là cái phao để bám hấu phăng ra được những ông chủ lớn đằng sau các đường dây tội ác.

* *

Cũng trong sáng hôm đó, tại căn phòng bí mật trên sân thượng ngôi nhà lầu cao cấp đường Nguyễn Thái Sơn, anh Cả Báo liệng tờ nhật trình mới toanh vô mặt Hai Sói cười gằn:

- Hà hà, mày hài lòng rồi chứ Sói?

Cái cầm hình lưỡi cày của thằng cự "sư phụ bida" khế nhếch lên:

- Rất hài lòng. Thằng Hùng Tốc Độ đã hồn lìa khỏi xác như ý tôi muốn.

- Sao mày thù nó dữ vậy?

- Vì nó ló mòi đảo chánh chúng ta, hiểu chưa. Nó cặp bồ với em gái chúng ta nhằm mục đích dòm ngó chuyện làm ăn của quán. Nó đếch thèm tham dự hội nghị "xã hội đen" dù anh Cả đã tổng thiệp mời. Nó chẳng những coi thường chúng ta mà còn khinh luôn tụi Túy Bạo, tụi Nam Song Nữ Hỉ, tụi Lợi Dao Phủ, mụ Quỳnh Đôla nữa. Nó là cái thớ gì mà đòi soán ngôi, ông bố đại sứ, bà cô giám đốc của nó chỉ là con cò trong tay luật sư Trịnh Thanh Liêm. Mà cóc cần lão Liêm nhúng vô, tôi thấy thế lực ngầm gia đình

nó thua gia đình mình xa lắc. Mình nắm được gáy
mấy ông cớm gộc, hê hê hê...

Con mắt “thuốc phiện” của Cả Báo lơ lơ:

- Mày “thịt” thằng Hùng bằng cách nào hả?

- Dễ ợt. Anh Cả còn nhớ hàng chìm của con Ba Sư
Tử chẳng, loại bánh hêrôin màu trắng to cỡ hai gói
thuốc lá được in nổi hình bốn số 9, bên ngoài bọc
bao ni lông vẽ hai con sư tử ôm quả địa cầu màu đỏ
ấy. Trọng lượng loại bánh đó đúng 335 gram được
sản xuất từ Tam Giác Vàng.

- E hèm...

- Hê hê, nguyên cái bánh thì y chang vôi sống,
cứng, giòn và chưa biến thể thành đồng bột trắng.
Lúc tên đàn em của Hùng Tốc Độ ghé quán chờ nhận
hàng là tôi vẩy con Ba Sư Tử lại. Mẹ kiếp, con em gái
mình hình như chết mê chết mệt thằng Hoàng Cù
Lân hải tặc biển Đông.

- Mày lê thê quá...

- O, không dài dòng văn tự sao rõ âm mưu Hai
Sói. Tôi lợi dụng lúc con Ba đấm đuổi ngấm thằng
kép mới, bèn tán nhuyễn phong bánh hêrôin bằng
cái “cối xay đặc biệt” trong phòng riêng, sau đó thì...
hê hê, tôi trút hết đồng bột trắng vĩ đại vào trong
một lô ống hút dài khoảng ba centimét rồi hàn kín
hai đầu lại.

- Ma quỷ ạ, mày đã trộn thêm thứ gì trong đồng
bột trắng?

- Trộn tùm lum, đủ loại độc địa để tăng áp phê ảo giác mau chóng giúp thằng Hùng và đám đệ tử nó đi châu ông bà.

Cả Báo thoáng bùi ngùi:

- Cái thằng lấy hàng cho tụi “Hell’s Angels” cũng thuộc loại ngu. Tao thấy trước giờ con nhỏ Ba chỉ giao hàng “cục” chớ nào giao hàng “tép” như mày. Con bé lấy dao lam cạo từng “cục” rìa cái bánh và bán với giá ba trăm ngàn đồng một cục. Hàng trắng Ba Sư Tử luôn luôn nguyên chất, rõ ràng tên đàn em ngớ ngẩn của thằng Hùng đã góp phần đưa sếp nó vào tay tử thần.

Hai Sói cười ha hả:

- Tôi phải cảm ơn luôn thằng đẹp trai Hoàng Cù Lân đã làm con Ba nhà ta quên tuốt chuyện kiểm tra các tép hêrôin, anh Cả tính đối xử với thằng hải tặc nguy hiểm đó ra sao?

- Tạm thời giao cho con Ba quản lý, nếu Hoàng Cù Lân là điệp viên của đội đặc nhiệm chống ma túy thì chúng ta sẽ tính sổ với nó. Con Ba Sư Tử dư sức biết điều này.

- Nhưng lỡ nó là người của các băng đảng khác thì sao?

- Thì cho nó đi theo thằng Hùng Tốc Độ. Mày phải nhớ quán Lôi Đài của gia đình mình bên ngoài là một nhà hàng đặc sản lành mạnh, dù dưới trướng có hơn một trung đội vệ sĩ võ nghệ đầy mình, tao đã khôn

khéo bày biện mấy chục bàn bida lò sưởi để che mắt bố già, nhưng ông bố về vườn còn lâu mới biết nhờ mấy chục bàn bida đó mà hàng trăm con thiêu thân ma túy đổ xô đến quán mình tới tấp. Mà không thấy số lượng cần sa của mày được tiêu thụ nhiệt tình ư?

*

Bốn thanh niên Ngũ Quái Sài Gòn giải tán sau cú điện thoại của đại úy La Thông. Khác với mọi khi, căn cứ ngầm của đám trẻ im bật tiếng cười nói. Trời ạ, cách chi mà cười nổi trong lúc Hoàng Lăng Tử đang bị kẹt giữa chốn hang hùm ổ rắn.

Thạch Sầu Đời xua tan không khí sầu thảm:

- Các vị đi đâu thì tùy, tôi phải ra sau vườn cho lũ thú hoang dã điểm tâm đã.

Thúy Bụi nhún vai:

- Không thể để một ngày trống rỗng, tôi sẽ cải trang thành một quái nữ đến quán Lôi Đài dò la tin tức.

Quyên Tiểu Muội thì thầm:

- Có cần mình phụ tá không?

- “Never”. Bạn nên nhờ anh Sơn hộ tống về biệt thự Bông Sú.

Thúy Bụi rút lui vô phòng riêng chớp nhoáng bỏ lại hai đứa nhìn nhau chưng hửng. Sơn Đại Ca nhú mày:

- Chưa bao giờ tụi mình húc đầu vào tường như cuộc chơi này. Xác người chết đã xuất hiện, mùi ma túy đã lấp ló, nhưng ngay cả cảnh sát cũng phải bó

tay. Nội chuyện đại úy Viễn phải cầu viện anh La Thông đủ hiểu các thế lực đen tối của bọn tội phạm trẻ tuổi không dễ đụng chạm, làm thế nào hờ Quyên?

Quyên mím môi:

- Mình thấy Thạch Sầu Đời có vẻ bí mật lắm. Làm như anh chàng giấu giếm một điều gì.

- Ô, thầy kệ cu cậu. Tụi mình ra phố kiếm quán kem nào ngồi... sầu đời chơi.

Hai đứa trẻ xinh đẹp nhảy tót lên xe đạp. Phố xá cuối tháng Ba nóng bùng bùng, nhiệt kế điện tử trên bức tường tòa nhà cao tầng gần khách sạn OMNI chỉ 36 độ rưỡi. Giữa cảnh khói xe cuộn cuộn ô nhiễm, đi tìm một quán kem tinh khiết lúc này trở nên cực kỳ cần thiết chứ sao.

Giọng Thuyền Quyên trong veo như thủy tinh:

- Chạy về hướng ngã tư Nam Kỳ Khởi Nghĩa - Lý Chính Thắng nghe đại ca. Nghe đồn quán kem Yên Đỗ 72 mùi trái cây hấp dẫn.

Hai con ngựa sắt rẽ trái song song qua con đường nhỏ trụi lủi cây cối. Chúng dừng lại trước một bảng hiệu quynh rữ vẽ ly kem Ý bự tổ chẳng. Việc đầu tiên là dắt xe đi bộ vô hành lang sâu hoắm để có thể thả người xuống ghế quan sát thiên hạ nhăm nháp trong sân vườn của quán.

Hai đứa vừa yên vị xong là giật mình bởi một tiếng rên. Tiếng rên phát ra từ bậc tam cấp của một căn nhà đóng kín cửa nằm ở góc vườn. Coi, băng ghế Sơn

và Quyên ngồi cách khá xa các dãy bàn khác, chính vì thế tiếng rên rúc vào màng nhĩ chúng môn một như lưỡi gươm đau nhói.

Quyên động lòng tức khắc:

- Đại ca nhìn kia, có hai mẹ con người ăn xin nằm co rúm trên thềm nhà mà chẳng thấy ai quan tâm.

- Tôi hiểu, đứa nhỏ chừng sáu tuổi đang rên lên vì đói. Đợi tôi một chút.

Sơn Đại Ca chưa kịp đứng dậy thì bóng người phục vụ đã thấp thoáng trước mặt hắn. Cô nàng ăn mặc theo kiểu thời trang thượng cổ cất tiếng ngọt ngào.

- Anh chị dùng loại kem gì?

- Kem 72 màu, hai ly. Nhưng tôi muốn rằng...

- Sao ạ?

- Tôi đang muốn mời hai mẹ con người đàn bà đau khổ kia ngồi chung bàn với tụi tôi.

Lúc này cô phục vụ chợt hiểu ra, cô ta giãy nảy.

- Đừng, đừng... anh bạn đừng ngạc nhiên về sự xuất hiện của họ. Họ là những người mất trí sáng nào cũng đến đây gõ cửa xin việc làm. Đáng tiếc là quán chúng tôi đã đủ người, mặt khác, ba tôi – tức ông chủ quán – cũng không nỡ đuổi họ, họ là đồng hương xa lơ xa lắc của ba tôi. Ông vẫn thường giúi tiền cho người đàn bà tên là Năm Hồng ấy mỗi lúc đứa nhỏ rên rỉ...

- Chị còn biết gì thêm về hoàn cảnh đáng thương của họ chẳng?

Cô con gái chủ nhà ngân ngữ:

- Ba tôi nói vườn tược đất đai nhà cửa của bà Năm Hồng bị giải tỏa nên bà ấy đâm ra khùng khùng mát mát. Hình như trước đây bà ta cũng có một ông chồng, và là chủ một cơ nghiệp ở Thủ Đức hẳn hoi...

Quyên chớp mắt:

- Cám ơn chị, cảm phiền chị dọn cho tụi này hai suất ăn kèm nước giải khát đặt ở bậc tam cấp nhà chị. Mong chị miễn thắc mắc.

Bất chấp nỗi kinh hoàng tội độ của ái nữ chủ quán, Sơn và Quyên lẳng lặng chuyển vị trí đến bậc thềm. Chúng ngồi bệt xuống đất nhìn hai mẹ con người đàn bà bất hạnh ăn uống ngấu nghiến các dưỡng chất từ trên trời rơi xuống. Chúng khỏi cần phát biểu bởi thiên hạ trong quán đang trầm trồ ngó bốn nhân vật dị dạng như thưởng thức một đoạn phim điên.

Khi tiếng rên của con bé sáu tuổi trôi tuột vào cổ họng, Quyên mở ví lấy ra một xấp tiền.

- Mình đi được rồi, Sơn Đại Ca ạ.

- Khoan...

Đôi môi khô héo người đàn bà khẽ động đậy. Thoạt trông, bà ta tưởng chừng hơn sáu mươi tuổi với mái đầu bạc phếch nhưng bằng con mắt từng trải, Sơn có thể đoán rằng người đàn bà chưa quá năm mươi. Hấn càn hải hùng hơn khi người đàn bà lí nhí:

- Tôi không phải là một bà già, tôi là cô Năm Hồng làm rẫy ở Ngã Ba Cát Lái năm nay vừa bốn hai tuổi...

Người đàn bà đột nhiên khóc ngất khiến con bé ngồi trong lòng bà hoảng hồn khóc theo. Nó sợ sệt ngó hai ân nhân trẻ tuổi. Quyên vỗ về:

- Nín đi cưng, anh chị không phải là hai con ngáo ộp đâu.

- Hic, ai cũng xua đuổi em và má...

Sơn gục gặc. Hấn cầm tay đứa bé nói chắc nịch với người mẹ:

- Cháu biết rằng cô không được tình tảo lăm, thua cô Năm Hồng. Cô bị khủng hoảng vì chịu bất công oan ức. Tại sao cô không kể hết cho tụi cháu...

Năm Hồng chùi nước mắt bằng bàn tay bẩn thỉu:

- Cậu là ai?

Sơn kiên trì giải thích cho người đàn bà miệt vườn lưu lạc về sự ra đời của nhóm Ngũ Quái Sài Gòn với năm đứa trẻ tứ xứ. Rõ ràng những lời trấn an của hấn đã có tác dụng, hấn và Quyên há hốc mồm bởi Năm Hồng đã ấn đầu con bé sáu tuổi sát đất, rồi hai mẹ con cùng sụp lạy chúng như tể sao.

- Trời đất, cô chó làm vậy cô Năm...

Sau ba lạy làm quen của người điên, Năm Hồng bắt đầu lắc lư mái tóc bạc rũ rượi như sắp lên đồng và gào lớn:

- Không kẻ nào giúp được chúng tôi, từ ông kiểm sát, ông tòa án, bà chủ tịch Hội Phụ nữ cho đến công an cảnh sát. Tất cả đều run sợ trước con quỷ Dạ Xoa pháp thuật cao cường...

Sơn ú ớ:

- Tỉnh lại đi cô Năm, cháu thề sẽ tiêu diệt mục quỷ Dạ Xoa ấy.

- Vậy thì hai cô cậu nghe đây: Trước nhà tôi có một cây sung, chồng tôi đã treo cổ tự tử ngay cây sung đó, bỏ tôi ở lại với con bé Lê Thị Nụ mới lên một tuổi. Hai cô cậu biết con quỷ Dạ Xoa đã tung bùa phép gì không, mục đã hô biến chính quyền địa phương thành những cục đá còn bà con làm rầy chúng tôi, mục nhào nặn bằng những văn bản giấy tờ đầy mộc đỏ và con dấu. Nông dân chúng tôi sợ mộc đỏ và con dấu lắm, chúng tôi bị ép buộc phải bán đất hương hỏa cho mục Dạ Xoa. Mục đàn bà quỷ quyết ấy phán rằng nhà của chúng tôi cất bất hợp pháp chưa có quyền sở hữu. Cuối cùng ông chồng tôi, ông nông dân Lê Văn On đã phải thắt cổ với một lời nguyện rủa: “Bọn địa chủ phải chết đúng ba đời ba kiếp”, hu hu...

Bà Năm Hồng gục xuống sau màn tự bạch tràn ngập tiếng cười lẫn tiếng khóc. Trong khi Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội bế tắc tuyệt đối thì hai cha con ông chủ quán kem Ý 72 màu bước đến sau lưng. Giọng ông chủ quán buồn buồn:

- Nãy giờ các cháu đã nghe xong tâm sự của người đồng hương tôi rồi đó. Tôi với vợ chồng ông Lê Văn On vốn là dân Bến Tre lên Sài Gòn làm ăn, tôi mở quán ở thành phố còn On và Năm Hồng lập nghiệp ở Thủ Đức từ trước khi giải phóng. Vậy mà bây giờ

họ mất sạch cơ nghiệp, không riêng gì họ mất mà hàng xóm láng giềng cũng mất ráo trọi. Trận cuồng phong “đô thị mới” thật kinh khủng...

Ông kết thúc ngậm ngùi:

- Tôi sẽ lo cho hai mẹ con họ, các cháu yên tâm về đi. Hừm, tôi không trách cứ gì nhưng giận là giận những tên vô lại lợi dụng kẽ hở của đường lối đổi mới. Ai dè thời đại văn minh này vẫn còn lũ ác bá cường hào...

NỔi BẮT BÌNH

Cái nóng kinh khủng của mùa hè nhiệt đới làm loài người dễ mất bình tĩnh. Ở trong nhà nóng đã đành, đi ra đường mặt trời còn thiêu đốt hơn. Chính cái nóng cuối tháng Ba đã làm Thúy Bội thay đổi hẳn ý định, cô bé quyết định ngưng màn cải trang làm nữ quái để đỡ phí mồ hôi sau lớp son phấn dày cộm.

Thúy trình diện cuộc đời với chiếc xe đạp thể thao nữ bon bon trên tuyến đường Hai Bà Trưng. Cô lầm bầm:

- Vụ hỗ trợ Hoàng Lăng Tử tính sau, tạm thời ghé chợ Tân Định coi mấy đứa nhóc làm công việc bốc xếp ra sao đã.

Trường mồ côi MƠ ƯỚC của Thúy dạo này rất uy tín, gần năm mươi học trò nhí ngoài việc ăn ngủ, tự mưu sinh bằng đủ mọi nghề nghiệp còn nhận được “đơn đặt hàng” của người lớn khắp nơi. Bà con buôn

bán tiểu thương thường đến tận trường gặp trực tiếp Thúy hoặc cô Mơ để “xin” quân sĩ vào những dịch vụ lật vật có trả tiền công đảng hoàng. Chẳng hạn tối qua Thúy và Mơ đã đồng ý cho Tổ Bán Bong Bóng nghỉ học nghề một bữa để sáng nay phụ bốc xếp rau quả, trái cây giúp cô bác buôn thúng bán bưng ở chợ Tân Định. Tổ Bán Bong Bóng có tám mạng do cu Hòe, mười ba tuổi làm Tổ trưởng.

Thúy gửi xe đạp vào bãi, chọn một xe nước mía đầu đường Bà Lê Chân ngồi xuống. Chín giờ sáng làn sóng người đã cuộn cuộn đổ về cửa Tây của chợ. Chợ Tân Định là một trong những khu tập trung các bà nội trợ đông đúc nhất thành phố, xét về mặt sầm uất có lẽ chỉ lép vế chợ Bến Thành và chợ Bình Tây.

Lúc cô bé ngồi xuống cạnh xe nước mía thì chiếc ghế thấp kế bên đã có sẵn một người đàn ông lớn tuổi an tọa. Người đàn ông đeo kính cận có khuôn mặt “trí thức” ấy chẳng hề quen biết với Thúy nhưng âm thầm quan sát cô hơn là quan sát hai ly nước mía cạn sạch trên bàn ông ta. Ông ta có gì lạ chẳng?Ồ không, đó chỉ là một khách bộ hành trạc ngũ tuần, cặp mắt sáng như sao qua tròng kính kèm đôi môi thỉnh thoảng nhếch lên khinh bạc.

Ông ta ngồi đó từ bao giờ, Thúy không cần biết. Điều cô quan tâm là cái bóng gầy gò đen nhẻm của cu Hòe lấp ló từ xa.

- Hòe ơi...

Cu Hòe reo lớn khi phát hiện bà chủ nhỏ của ngôi trường MƠ ƯỚC, nó ba chân bốn cẳng chạy tới chìa tay khoe Thúy những tờ bạc xanh xanh đỏ đỏ thơm phức mùi trái cây. Thăng nhóc bụi đời cười thật tươi:

- Báo cáo sếp, tổ của tụi này đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ bốc xếp gần một trăm cần xé rau quả.

Thúy hài lòng:

- Em kêu tụi nó lại để chị bồi dưỡng mỗi đứa một ly nước mía.

Cu Hòe khịt khịt mũi:

- Cám ơn chị, nhưng em còn một chuyện nhỏ phải giải quyết, em phải chia số tiền thưởng cho tụi nó đây.

Thăng nhóc nói xong là bùm chặt đóng tiền công trong nắm tay biến mất sau đám đông lúc nhúc ở cửa ra vào chợ. Thúy Bụi chưa hết ngơ ngẩn thì bỗng giật mình bởi một giọng nói xa lạ ầm ập:

- Cô bé giỏi lắm.

Thúy chưng hửng ngó người đàn ông lớn tuổi đeo kính cận ngồi cùng bàn:

- Bác vừa nói cháu à?

- Ha ha, tôi đã nhận ra cháu rồi cô bé lai Pháp xinh đẹp ơi. Cô là cô chủ ngôi trường từ thiện MƠ ƯỚC mà báo chí có thời đưa tin và chụp ảnh, đúng chưa? Cô còn là sếp của năm mươi cô cậu nhóc tí lang thang khắp thành phố nữa, tôi nói đúng chứ?

- Bác là công an chìm hả?

Trước câu hỏi thách thức của Thúy Bội, người “trí thức” chỉ cười khà:

- Ha ha, chỉ có nữ quái Lolita Thúy mới dám chất vấn người lớn như vậy. Này bé Thúy, bác chỉ là một luật sư, luật sư Vũ Hối, một ông già chuyên đối đầu với những bất công trước vành móng ngựa. Nói tóm tắt bác luôn đứng về phía những người thấp cổ bé miệng bị oan ức, vì vậy bác rất khâm phục hành vi nghĩa hiệp của nhóm “Ngũ Quái Sài Gòn” các cháu. Các cháu sống vì người khác đến nỗi quên cả cuộc sống của mình.

Thúy bàng hoàng. Cô bé hoàn toàn không hề biết luật sư Vũ Hối nhưng ông ta lại quá rành tung tích năm đứa trẻ. Coi, ông ta ngừng lại móc trong túi áo sơ mi một tấm danh thiếp:

- Tôi không có vợ và con cái nên thích làm bạn với bất kỳ đứa bé nào có chí lớn. Hôm nào nhóm hiệp sĩ đến văn phòng bác chơi nghe.

Thúy mân mê tấm danh thiếp. Cô bồi hồi:

- Tụi cháu sẽ đến. Cháu rất mê nghề thầy cãi mà chẳng biết gì về luật lệ.

- Hà hà, đó là một nghề thập phần nguy hiểm, nguy hiểm tựa làm xiếc trên dây. Có những cái đúng mà lại sai và ngược lại có những điều sai nhưng hợp lý. Các cháu rất cần một ông bố đỡ đầu trong những cuộc phiêu lưu mạo hiểm sau này...

Vũ Hối đột ngột á khẩu bởi hàng loạt tiếng la chối lói. Sau tiếng la báo động là cả một khu chợ nhốn nháo như bị phát hỏa. Trời ạ, nguyên vành đai buôn bán vòng ngoài của Tây chợ Tân Định giãn ra, ông luật sư cứng đờ người trước cảnh tượng bà con buôn thúng bán bưng chạy rầm rập như ma đuổi.

- Lạy chúa, chuyện gì hả cháu gái?

Thúy lằm lì:

- Chắc là cảnh sát rượt. Họ cấm mọi người tràn ra lòng đường mà.

- Ô, bác thấy có ai xuống khỏi vỉa hè đâu. Tội nghiệp người ta, trời ơi hột vịt bể hết trơn, trái cây đổ tung tóe. Ôi...

Ông luật sư còn sững sờ thì cu Hòe ở đâu chạy tới hót hải báo tin dữ:

- Chị Thúy ú ừ, gần trăm giỏ cần xé mà tụi em bốc xếp hồi sáng bị ông “Ba Mươi” sai lính xúc lên xe cây rồi. Mấy bà má khóc quá cỡ...

- Trời ơi!

- Hic. Tổ Bán Bong Bóng tụi em năn nỉ ông “Ba Mươi” cách mấy cũng vô ích. Tụi em đành trả lại tiền công cho các má, mất tiêu nồi cơm thì làm sao các má sống đây.

Thúy tê tái:

- Ông Ba Mươi là ai hả?

Cu Hòe sục sục:

- Thằng cha đó ác lắm. Em không hiểu tại sao cảnh sát lại tuyển mộ ông làm đội trưởng trật tự. Em bán

bong bóng khu này nên biết ổng tên là Mười Cọp, biệt hiệu “Ba Mười”, nghe đầu móc tới lon Đại úy.

Thúy Bụi hậm hực nhìn hai chiếc xe thùng nhà binh rề bánh mỗi lúc một xa dần, chạy theo xe là những người đàn bà chân đất mặt đầm đìa nước mắt, đứng lơ nhố trên xe là những anh chàng cảnh sát trẻ măng cúai gằm mặt không nỡ nghiệm thu công việc “đẹp loạn” của mình và cũng không đủ can đảm cãi lệnh chỉ huy Mười Cọp.

Vị luật sư gõ cặp kính cận ra dụi mắt:

- Nước ta chưa ban hành luật lệ nào cho phép con người chà đạp nhân phẩm con người. Tôi...

Cu Hòe thì thầm bên tai Thúy:

- Chị Lolita này, vụ ông Ba Mười làm dữ bữa nay là do tội Lợi Dao Phủ tâu hót. Bà con ai lại không biết Mười Cọp lãnh lương của đám trùm bốc xếp Sài Gòn Lợi Dao Phủ. Ông ta chẳng cần lương đại úy cảnh sát đâu.

- Hà?

- Thằng cha Lợi Dao Phủ và băng đảng đã ra lệnh cấm tiểu thương các chợ thành phố thuê bốc xếp bên ngoài, trừ băng đảng của chả. Chả muốn độc quyền thu tiền cắt cổ bà con buôn bán lớn nhỏ, rõ ràng cha Lợi Dao Phủ muốn khiêu chiến với Trường Mơ Ước.

Thúy mím môi:

- Theo em thì đại úy Mười Cọp đã nhận “bì thư” của Lợi Dao Phủ để làm chuyện xấu xa bữa nay phải không?

- Má Tám, má Hai, má Bảy... đều nói như vậy. Các má đều thấy một thằng đàn em của Lợi Dao Phủ nhảy lên xe mô tô gầm gừ lúc tám đứa em xuất hiện hồi sớm để bốc xếp hàng rau quả.

- Vậy là rõ.

Nữ chúa Xóm Đường Ray quay qua luật sư Hối.

- Bác đã nghe hết rồi đó. Bây giờ cháu phải hộ tống sắp nhỏ về lại mái nhà mồ côi của chúng. Tạm biệt bác.

* *

Hoàng Lăng Tử tức “Hoàng Cù Lân” đã trải qua một đêm không ngủ trên ghế đệm sa lông trên căn phòng đặc biệt dành cho thượng khách ở tầng hầm quán Lôi Đài. Đêm hôm đó cô Ba Sư Tử đã ba lần mò tới chỗ gã để chiêu dụ.

Lần đầu tiên, ả mở miệng tán tỉnh:

- Anh Hoàng Cù Lân làm “Kép độc” của em nghe, anh mà chịu làm kép em là sự nghiệp giang hồ sẽ phất như điều ấy.

- Cô Ba đùa hoài, tôi mới mười bảy tuổi còn nhỏ xíu.

- Hí hí, còn em mười chín tuổi, người ta nói “gái hơn hai trai hơn một” cơ mà.

- Xin lỗi, tôi buồn ngủ quá.

Lần thứ hai, Ba Sư Tử khều gót giày Hoàng. Giọng của ả lơ lả như người bị say thuốc:

- Ê, dậy làm một bi bạch phiến.
- Cái gì, bạch phiến ở đâu ra?
- Hải tặc biển Đông mà “cù lằn” quá, chỉ cần trở thành một thành viên đại gia đình của em là anh sẽ có hêrôin hít suốt đời.
- Đẹp, tôi không phải là một “tay chơi gấp khó khăn”. Cô mà ngồi lì ở đây, tôi sẽ nói chuyện với anh Cả và anh Hai cô.

Lần thứ ba khi ả mò vào, Hoàng Lăng Tử sức nhớ đến nhiệm vụ “nằm vùng” của mình mà đại úy Viễn và đại úy La Thông đã đặt niềm tin giao phó. Gã ráng cầm bàn tay chuỗi mẩn của Ba Sư Tử dù chỉ muốn nôn mửa:

- Còn “thuốc trắng” không?
- Còn, nhưng tôi đã liệng vào lavabô và giặt nước phi tang rồi. Anh khi dễ tôi quá.

Hoàng nhẹ người:

- Ai mà muốn khi dễ, thôi để dịp khác.
- Ả ma đầu nhích sát vào gã, tỉ tê xỏ nhỏ:
- Tại anh không biết thân thế của gia đình em, người ta nói “Nhất thân nhì thế” đúng ngay chóc. Gia đình em “thân thế” thuộc loại bất khả xâm phạm. Cái mác “tướng về hưu” của bố em chẳng là cái thớ gì tuy nhiên biết cách xài cũng luồn sâu leo cao như ai. Này nhé, ba anh em nhà em đều lợi dụng các quan hệ bạn bè đồng chí của ông bố để mưu cầu đại sự. Tụi này có trong tay danh sách tỉ quan chức “ăn

lương” riêng của gia đình và phục vụ lợi ích của thế giới ngầm. Hi hi, bộ anh tưởng hồi chiều quán Lôi Đài mở đại hội bida ba băng hồ, còn lâu, thực ra tụi này gom bốn đầu gấu Sài Gòn lại để chia gang sơn hưởng lộc đấy.

- Hưởng lộc hay là bóc lột?

- Hí hí, bóc lột cũng được chứ sao. Ở đời cá không ăn kiến thì kiến ăn cá, ba anh em tụi này mà hiền lành thì đã bị đám trùm Bắc Nam đảo chánh từ khuya. Anh đã biết gì về đám Nam Song Nữ Hỉ, Túy Bạo, Quỳnh Đôla, Lợi Dao Phủ... chưa, bọn chúng đều thèm ngôi vị chúa tể đến nhỏ dãi. Có điều muốn làm chúa tể thì hãy bước qua xác của Cả Báo, Hai Sói và Ba Sư Tử này.

- Cô tự tin quá trớn...

- Hi hi, tại anh hành nghề ở tận vịnh Thái Lan nên lạc hậu đó thôi. Nói cho anh rõ, đêm nay anh Hai Sói của em định trừng trị một kẻ phản phé không đến dự hội nghị. Anh đã nghe tiếng băng tốc độ “Thiên Thần Địa Ngục Hell’s Allgels” chưa, chưa hồ, đồ cù lần. Nghe em nói đây, sếp băng tốc độ là “kép xưa” của em tên là Mai Anh Hùng, con trai ông bà đại sứ đấy. Hi hi, em đã chinh phục anh ta bằng “Tử Thần Trắng”.

- Băng hêrôin?

- Ủ. Mới đầu anh Hùng Tốc Độ chỉ tới đây chơi “bida lỗ” như thiên hạ. Nhưng mấy chục bàn bida chỉ

là cái có để tụi này kết nạp tín đồ ma túy làm nô lệ cho đại gia đình. Anh Hùng đã hút thử thuốc phiện của Cả Báo, phi cần sa của Hai Sói và lọt vào mê hồn trận hêrôin của em.

- Chà chà, nghe đã quá. Chẳng hay ba anh em nhà cô kiểm các thần dược đó từ nguồn nào?

- Chắc chắn không từ đáy biển của bọn hải tặc các anh nhưng cấm tò mò. Trong nhà này, ai hớ hê đến hai chữ “nhà kho” và ma túy là...

Ba Sư Tử cười rũ rượi giơ cạnh bàn tay lên cổ ra dấu... chặt đẹp. Hoàng Lăng Tử giả vờ há hốc mồm:

- Cô không ngăn tôi dùng bạo lực bắt cô cung khai nguồn hêrôin ư?

- Cứ thử đi, kếp mới. Trong căn phòng này bất cứ chỗ nào cũng có “rệp”.

- Hả, tôi sợ rệp cắn lắm. Á á...

- Hi hi, khờ ghê. “Rệp” ở đây là các máy ghi âm nhỏ xíu gắn tứ tung. Chỉ cần anh giở trò gì với em là đội cận vệ sẽ tông cửa vào hành quyết anh ngay bởi hệ thống ghi âm báo động. Em nói thiệt cho anh biết, cuộc nói chuyện bí mật của chúng ta cũng được ghi hình trực tiếp tại phòng Cả Báo.

- Ô...

- Nhưng đừng lo, em đã tháo những “con rệp” thu âm thanh rồi, may ra Cả Báo và Hai Sói chỉ thấy những hình ảnh câm thôi.

- Em tháo bằng cách nào?

- Bằng Chewing gum. Em đã dán chặt những thanh kẹo để vô hiệu hóa chúng. Hoàng ơi, anh chì hơn Hùng Tốc Độ nhiều.

- Đẹp cái thằng Hùng cà chớn của cô đi. Tôi “ghen” đó. Tôi chưa biết hết những người quen khác của cô trong hội nghị bida?

Ba Sư Tử cười hắc hắc:

- Anh thắc mắc về lão luật sư Trịnh Thanh Liêm hả, hay về các ông cớm gộc biến chất, anh Hoàng biết không, dưới trướng gia đình em có khá nhiều ông cớm phục vụ tị giác. Thí dụ Tư Néo, Chín Sống Đời, Mười Cọp... hiểu chưa?

CÁC THỂ LỰC NGẦM

Mãi đến 11 giờ trưa Hoàng Lăng Tử mới thoát khỏi sự đeo bám của cô Ba quán Lôi Đài. Coi, gã đang ngồi nhâm nhi ly cà phê đen khá tình tứ với nàng Sư Tử trong sự quản thúc của Cả Báo và Hai Sói thì từ ngoài cửa quán một cái bóng cao lớn nhảy phóc xuống mô tô xông xộc chạy vô. Cái bóng quen thuộc đó gạt phắt hai tên gạt-đờ-co chặn đầu và hét âm ỉ: “Hoàng Cù Lân, thuyền trưởng Ó Đen kêu mày về vịnh Xiêm La gấp”.

Hoàng mừng húm:

- Chào đại ca, em đã sẵn sàng rồi đây.

Gã nheo nheo mắt với ba anh em nhà “tướng quân”:

- Thôi nhé, tôi đành phải “thuyền ra cửa biển”.

Hẹn ngày tái ngộ.

Cả Báo phất tay ra lệnh cho đám đàn em xúm xít sau lưng đại úy Thông... Gà Mờ.

- Tụi bây được phép trích hai chiếc mô-tô trong gara ra tiễn khách. Khách đi đến tận mũi Cà Mau tụi bây cũng tiễn tận nơi.

Khi La Thông và Hoàng Lăng Tử yên vị trên xe gắn máy phân khối lớn thì hai chiếc Rebel 250 cũng kè kè sát hai bên. Tổng cộng bốn thằng cô hồn lực lưỡng bám đuôi với tám cườm tay nổi u chứng tỏ đứa nào cũng am tường võ nghệ.

La Thông rì rầm.

- Khai thác gì được “con quỷ cái” không?

- Hiện thời chưa thể nói được, ra khỏi chỗ này đã. Con nhỏ Ba Sư Tử đang bị hai ông anh dũa thê thảm vì tội bép xép.

Đại úy Thông quả là kiện tướng đua “xe nóng” nhà nghề, anh chàng đội phó đặc nhiệm hình sự lạnh lùng đập lút thắng, nhấn ga và sau đó nhả tay cho bánh trước chiếc xe nghề nghiệp chồm lên lao vút trên con đường nắng gắt Nguyễn Thái Sơn. Lúc bẻ ngoặt sang một con lộ lỏm chồm vắng hoe người, anh cười ha hả:

- Cặp Rebel 250 đã rút lại phía sau tụi mình hơn chục thước, hà hà, anh sẽ dụ chúng vô ổ phục kích.

- Ai phục kích? Đội SBC của đại úy Viễn hả?

- Không. Băng Ngũ Quái Sài Gòn của tụi em. Bốn cô cậu Sơn, Quyên, Thạch, Thúy đã gặp anh trên đường đến quán Lôi Đài...

La Thông không có thì giờ giải thích nữa vì hai chiếc Rebel đang hầm hè phóng tới. Anh lập tức lùi

thăng xe vào trong một căn nhà ngoại ô mở toang cửa nhanh như một lần điện xẹt. Cánh cửa đóng sập cấp kỳ và từ hai bên hông nhà ba hung thần Sơn Đại Ca, Thạch Sầu Đồi, Thúy Bội hiện ra trám chỗ trước hiên.

Bên trong căn nhà đồ đạc trống trơn. Giữa lúc Hoàng Lăng Tử kinh ngạc tột độ thì La Thông cười khà.

- Bốn thằng vệ sĩ quán Lôi Đài không phải là đối thủ đáng ngại đâu. Thấy mái tóc thề ngồi khúc khích đằng kia không Hoàng, cô bé Quyên Tiểu Muội đang chờ phỏng vấn “Hoàng Cù Lân” đó, ha ha ha...

Đại úy Thông sắp xếp thật tuyệt diệu. Chớ gì nữa, bên ngoài căn nhà vô chủ, bốn tên đàn em của Cả Báo bay vút xuống hai chiếc Rebel. Chúng nện gót giày thành thạch muồn lũng nền xi măng.

- Ê, ba đứa nhỏ có thấy chiếc xe gắn máy nào mới chạy qua không?

Sơn Đại Ca tỉnh bơ:

- Có. Hai người thanh niên trên xe vừa xuyên thủng hàng rào chắn của tụi này, mời các anh bước qua chúng tôi để bắt họ.

Một thằng xăm mình găm thét:

- Sao, tụi mày dám che chở bọn hải tặc Ó Đen à?

- Tất nhiên.

Ba đứa trẻ “thứ thiệt” động thủ chớp nhoáng. Lâu quá Thạch Sầu Đồi mới có dịp ôn luyện Hầu Quyển,

nó múa đẹp còn hơn Pencat Silat, chỉ thấy cu cậu nhập kê là đòn Cẩm Nã Thủ đã làm tê liệt tứ chi thẳng khốn đứng gập nhất. Sơn Đại Ca búng tay cái chách và tung liên hoàn cước hạ gọn gã thứ hai. Thúy Bội có vẻ dữ dằn hơn, quyền Mai Hoa của cô làm hộc máu mũi thẳng thứ ba cùng lúc hất văng gã thứ tư bắn tung vào vách ván, gã lồm cồm bò dậy trả đòn thì cánh tay thép của đại úy La Thông đã thò ra khỏi cánh cửa mở chèn chặt cổ gã.

Bốn tên gác cửa quán Lôi Đài bị nốc ao chưa tới mười giây. Giây thứ mười một, chúng bó tay chịu trối trong căn nhà hoang vắng trước sự giám thị của năm đứa trẻ ngoại hạng.

Đại úy Thông kéo cao cần ăngten máy bộ đàm:

- Alô, Viễn hả? Cậu làm ơn cho một xe hòm đến số nhà... đường...

Anh quay qua những đứa trẻ cừ khôi:

- Xong. Chúng ta sẽ mở phiên họp khi đồng rác người này được thu dọn sạch sẽ. Căn nhà này là trụ sở dân phòng khu vực đã được gỡ bỏ, bảo đảm an toàn không thua gì căn cứ mật của quý vị ở trường mồ côi đâu.

* *

Sau khi xe tuần tra của lực lượng an ninh quận hốt gọn bốn tên du đảng “cò con” về nhà giam, đại úy Viễn trải xuống nền nhà một chiếc chiếu. Anh

mở balô con cóc lôi ra hai lon bia Sài Gòn, năm lon nước ngọt và một lô đồ nhấm lẫn bánh mì thịt nguội Girval. Khỏi phải nói, không khí “bốc trời” ngay, hai người đẹp Quyên, Thúy tha hồ lãng xằng đập nước đá, làm công việc nội trợ.

Viên đội trưởng SBC quận trong bộ đồ xivin nom duyên dáng lạ lùng. Anh ta bật nắp lon bia và ực một hơi.

- Xin phép anh La Thông thượng cấp cho tôi phá lệ một chút nghe. Nhiều lúc giả dạng thường dân cũng sướng, tối thiểu cũng được lai rai ba sợi không sợ bị kỷ luật.

Đại úy Thông cười thông cảm:

- Hà hà, tôi vẫn uống lén sếp Lý Thạch Sanh hoài đó chứ, miễn là đừng quá đà. Nào, bốn thằng lưu manh đó có vũ khí phải không?

Đại úy Viễn gật đầu:

- Ai mà ngờ chúng cả gan lặn “chó lửa” giữa ban ngày ban mặt. Hai khẩu súng ngắn trong bụng và hai cây mã tấu gấp đôi lặn trong quần, cũng may mà chúng không kịp rút “đồ chơi” thì đã bị các chiến sĩ mini hạ đo ván. Chỉ nội chuyện giết vũ khí trong người, chúng đã đủ rục tù.

- Cậu nghĩ sao về chúng?

- Còn nghĩ ngợi gì nữa. Chúng dám liều như vậy vì y y có sự đỡ đầu. Ai đỡ đầu chúng, nếu không phải gia đình Lôi Đài thì còn ai vào đây. Vụ phá án này

vượt khỏi phạm vi của quận nên tôi mới nhờ cậy đến anh, anh Thông ạ. Có khi vượt khỏi tầm thành phố chưa biết chừng.

- Rất đúng. Bây giờ mời các ân nhân của tội mình trình bày sự việc đi.

Thông nháy mắt nhìn hai cô gái. Thúy Bội cất giọng lạnh tanh:

- Sáng nay ở chợ Tân Định em và một ông luật sư tên Vũ Hối chứng kiến một viên sĩ quan cảnh sát có cùng cấp bậc với hai anh làm chuyện thất đức với những người buôn gánh bán bưng nghèo khổ, em nghĩ rằng chắc ông Ba Mươi đó muốn lên lon Thiếu tá. Hừ, trong ngành các anh có ông đại úy trật tự nào tên Mười Cọp không?

Hai ông anh của Thúy Bội chưa hết chơi với thì Hoàng Lăng Tử huyết sáo.

- Ủ ừ, tôi biết nhân vật Mười Cọp. Theo lời nữ tặc Ba Su Tử thì có ít nhất ba ông cớm gộc có mặt trong hội nghị thế giới ngầm ở quán Lôi Đài trong đó có Mười Cọp. Hai nhân sự còn lại là Tư Néo và Chín Sống Đời.

Đại úy Viễn bàng hoàng:

- Có phải đại tá Chín Sống Đời hét ra lửa mỗi lần từ trên Bộ vô đây thanh tra nghiệp vụ không anh Thông?

La Thông rịn mồ hôi trán:

- Chính thị là ông ta, riêng Tư Néo cậu không biết đâu nhưng tôi và sếp Lý Thạch Sanh rành sáu câu vọng cổ. Trung tá Tư Néo là một sếp ngầm phụ trách

an ninh kinh tế nhưng luôn luôn gièm pha với cấp trên về công ăn việc làm của đội đặc nhiệm hình sự tội tôi. Ông Tư kết án tội này chuyên giao du với các cơ sở giang hồ và bị suy thoái tư tưởng. Ông ta chụp mũ tội tôi ăn tiền hối lộ của du đảng dù không một chút bằng chứng. Nói tóm tắt, Tư Néo muốn anh em tôi chuyển sang công tác khác để điền vào đó người của ông ta.

- Trời đất!

- Phước ba đời cho tôi và thiếu tá Sanh là ngành công an hoa đẹp nhiều hơn sâu bọ. Thực không dè...

Thúy Bụi chen vào:

- Nghe nè anh Thông, anh có thể đã bị Chín Sống Đời, Tư Néo, Mười Cọp nhận diện bởi vì anh lỡ đóng vai Thông Gà Mờ trong đại hội xã hội đen của chúng?

- Anh không bản khoản chuyện đó đâu Thúy. Chúng ta sống trên đời là để tuyên chiến với những cái ác, thành thử trước sau cũng đụng độ họ thôi. Và lại trong cơn say máu bida hôm ấy, chưa hẳn họ đã nhận ra tên “hải tặc vịnh Thái Lan” này là một sĩ quan cùng ngành, dù sao anh cũng đã được em hóa trang rất kỹ mà.

Đám trẻ cười rôm rả khiến câu chuyện bớt căng thẳng. Sau bản báo cáo về Mười Cọp của Thúy Bụi đến phiên Quyên Tiểu Muội tường thuật về hoàn cảnh lâm li bi đát của hai mẹ con Năm Hồng, bé Nụ bị mù quẻ Dạ Xoa ý quyền ý thế đuổi khỏi mảnh đất

cắm dùi hơn hai chục năm nay của mình. Cô đau đón kết luận:

- Chồng của cô Năm Hồng, ông Lê Văn On đã uất ức thắt cổ tại cây sung ngã ba Cát Lái. Bọn cường hào ác bá rõ ràng gián tiếp nhúng tay vào máu của biết bao người dân lương thiện mà vẫn không bị trừng phạt.

Thạch Sầu Đồi hú lên một tràng dài thê lương như Tarzan tái xuất giang hồ.

- Húuuu... nền công lý ở bên kia thế giới đã trừng phạt mù Dạ Xoa ấy.

- Ô, bạn biết mù Quỷ Dạ Xoa ư?

- Biết một cách kỳ cục. Mụ ta tên thật là Phan Quỳnh Như hiện làm giám đốc một công ty kinh tế cỡ bự, đương kiêm vợ một ngài đại sứ và là thân mẫu của người hùng xa lộ vừa quá cố Mai Anh Hùng – tụi Hùng Tốc Độ, trưởng băng đảng “Thiên Thần Địa Ngục Hell’s Angels”.

Phát biểu của Đào Phá Thạch làm cả đám há hốc mồm. Chiếu đồ nhậu, thức ăn chẳng ai thèm động muống dừa. Trong nhà chỉ còn giọng Thạch Sầu Đồi uể oải.

- Đó. Quý vị vừa nghe xong cuốn phim tôi quay về cái chết vì luật nhân quả của anh bạn nông cuồng Hùng Tốc Độ. Chính mù Dạ Xoa đã giết chết con trai mình. Còn đây là mảnh giấy trần trối đầy máu, bút tích của người chết Mai Anh Hùng mà tôi xé ra từ cuốn sổ tay.

Trong khi mọi người lần lượt chuyển tay nhau mảnh giấy định mệnh thì Sơn Đại Ca rồn rảng:

- Những người già có thể tin giả thuyết hồn ma ông Lê Văn On báo oán tại quán Cây Sung nhưng chúng ta còn trẻ khoan hãy tin vào điều đó. Trước các chuyện bi thảm này giờ, tôi thấy vài điều: Thứ nhất, Hùng Tốc Độ chết vì lượng hêrôin quá liều trong cuộc đua xe trên xa lộ và không ngờ chết đúng ngay gốc cây sung có người thất cổ. Thứ hai, hêrôin cung cấp cho Hùng xuất phát từ quán Lôi Đài mà cụ thể là từ Ba Su Tử. Thứ ba, các nhân sự mờ ám như Trịnh Thanh Liêm, Chín Sống Đời, Tư Néo, Mười Cọp, Nam Song Nữ Hỉ, Quỳnh Đôla, Túy Bạo, Lợi Dao Phủ... cũng hiện diện tại quán Lôi Đài và có mắc mưu với nhau về quyền lợi chung, chính vì quyền lợi đó mà Mười Cọp đã ra tay che chở cho trùm bốc xếp Lợi Dao Phủ ở chợ Tân Định.

Bấy giờ Hoàng Lăng Tử mới cất tiếng:

- Thực sự các thế lực ngầm của bọn mafia mới hình thành này còn lớn hơn chúng ta tưởng tượng. Tôi mạn phép mọi người để liệt kê thử một cái tên thôi nghe...

ÔNG LUẬT SƯ

Với mảnh giấy đẫm máu ghi bút tích của cố người hùng xa lộ Hùng Tốc Độ trong tay, Ngũ Quái Sài Gòn không thể chiêu hồn trưởng băng “Hell’s Angels” lên để tố cáo tội ác của bọn tội phạm ẩn mặt. Sơn Đại Ca nhú mày:

- Chúng ta có khá nhiều đối tượng để truy lùng dấu vết. Từ cặp bài trùng nam nữ điều khiển hệ thống bảo kê các tiệm kim hoàn là Nam Song Nữ Hỉ, đến trùm thủy thủ viễn dương Túy Bạo, rồi mụ Quỳnh Đola hùng cứ ở các nút chặn hải quan, chưa kể đám Lợi Dao Phủ thống trị ngành cứu vạt. Chọn đối tượng nào trước bây giờ, hay là chọn ngài luật sư trí thức Trịnh Thanh Liêm. Nói thiệt cho các bạn nghe, tôi có cảm tưởng tay Trịnh Thanh Liêm này hao hao vai trò luật sư Tom Hagen của các bố già mafia Mỹ thập niên năm mươi, sáu mươi lúc tụi mình chưa ra đời.

Hoàng Lăng Tử thoáng ân hận:

- Tôi chỉ giận mình chưa làm được hai điều. Không có một băng ghi âm thu lại những lời tự thú mê sảng vì ma túy của cô Ba Sư Tử, và quan trọng nhất là chưa lần ra manh mối “nhà kho” của quán Lôi Đài. Ba anh em nhà chúng kè kè tôi ở khắp nơi.

Thúy Bụi bĩu môi:

- Cho dù ông có được tự do cũng không thể khám phá gì được đâu, đám Cả Báo, Hai Sói chẳng bao giờ đại đột phơi thuốc phiện, cần sa, bạch phiến nơi nổi cơm của chúng. Quán bida Lôi Đài đơn thuần là vỏ bọc hợp pháp, nhà kho của chúng phải vô cùng kín đáo.

Thạch nhãn như khi:

- Thúy biết nó ở đâu à?

- Có trời mới biết. Ờ, mà tại sao chúng ta không gõ cửa nhà luật sư Vũ Hối nhờ ông ta cố vấn tinh thần nhỉ, tôi đang thủ tấm danh thiếp của ông ta trong túi áo đây.

Năm chiếc xe đạp lên đường cái rụp. Ngôi nhà riêng của Vũ Hối, người bạn lớn mới quen với Thúy Bụi ở một cực khác của Sài Gòn. Đám trẻ phải mất gần một giờ đạp xe hì hục mới vượt qua một loạt cây cầu để đến ranh giới Nhà Bè. Người ta nói: “Nhà Bè nước chảy chia hai, ai về Gia Định, Đồng Nai thì về” nhưng đám trẻ chỉ chịu về một điểm duy nhất. Đó là ngôi nhà vườn gió lồng lộng nằm cách biệt với những căn hộ xung quanh của ông luật sư bí ẩn.

Cửa rào ngôi nhà không có khóa lẫn hệ thống chuông điện. Đám trẻ tự nhiên đẩy cửa dẫn ngựa sắt luồn lách qua những bức tượng thạch cao cao cỡ đứa con nít mười tuổi nằm đứng choán hết lối đi cho đến khi đụng phải một bức tượng “đeo kính cận” biết nháy mắt ngồi thù lù ở một góc vườn bất động với đồng sách báo ngoại quốc dưới chân.

Thúy Bụi dựng chống xe đạp reo to:

- Chào bác Vũ Hối?

Người quen của Vũ Thị Lolita Thúy khẽ mấp máy môi nhưng vẫn ngồi im lìm trong tư thế cũ khiến đám lũ khách ngỡ ngàng. Ông luật sư đã bị ám sát bằng thuốc ngủ chăng? Thạch Sầu Đồi hoảng hồn nháy tới xóc nách người đàn ông lớn tuổi.

- Ui da, buông bác ra.

Vũ Hối có vẻ như chờ đợi chuyến viếng thăm của đám trẻ từ lâu. Ông lắc mình rảnh rỗi, trám cặp kính cận lên mắt rồi dẫn năm mạng đến một bãi cỏ nhân tạo trong vườn. Ông quăng xấp sách báo chi chít những dòng chữ Anh, Pháp xuống, ra dấu cho sắp nhỏ ngồi chờ và bước vào nhà. Lát sau Vũ Hối bước ra với khay trà, bánh ngọt trên tay.

Giọng ông tỉnh queo:

- Tôi biết trước các cô cậu sẽ lâm trận.

- Hả, bác nói gì vậy, hồi này bác lim dim như người mộng du ấy.

-Ồ ờ, đó là bí thuật “Nhiếp Hồn” của người già, tôi định thần để nghe tiếng chân các hiệp sĩ mà tôi yêu mến, thuật Nhiếp Hồn là một trò thư giãn trong đạo Yoga.

Hoàng Lăng Tử khá am tường môn phái Yoga, có điều gã không muốn trở thành một đạo sĩ quá sớm. Gã háng giọng:

-Cháu là Phan Thành Hoàng, đồ đệ của thầy Yoga Đình Kheo đây. Trong cuốn cẩm nang của sư phụ quá cố cháu để lại không hề có hai chữ “Nhiếp Hồn”...

-Ồ, xin lỗi. Té ra cậu bé nghệ sĩ đẹp trai có mái tóc cột lưng lẳng nơi gáy này là Hoàng Lăng Tử à?

Vị chủ nhà cười hề hả:

-Yoga có rất nhiều chi phái chứ không chỉ một hệ Ấn Độ, ở Tây Tạng, Tân Cương, Népan cũng có những thánh nhân riêng. Nào, bây giờ tôi đoán thử họ tên các cháu nghe. Cậu bé khổng lồ bờ trai tóc hót cao ngồi đối diện tôi là Sơn Đại Ca, đúng không? Anh chàng dị nhân gầy nhom kia có phải là Thạch Sầu Đồi lưng lầy, còn cô nàng xinh đẹp như búp bê có mái tóc thả ngồi cạnh Thúy chắc chắn là Quyên Tiểu Muội rồi...

Trước sự khởi đầu thân thiện tuyệt vời của gia chủ, Sơn Đại Ca thở phào:

-Tụi cháu đa tạ bác đã chiếu cố đến nhóm bụi đời tứ xứ. Hôm nay gõ cửa bác như đánh trống cầu cứu Bao Công vậy.

Vũ Hối nhảy dựng:

- Cái gì, tôi mà là “cái bóng” của Bao Công ư?
- Ô, bác khoan hãy tự ái. Từng đứa trong tụi cháu sẽ trình bày sự việc cho bác rõ đầu đuôi. Thạch Sầu Đòi phát biểu trước đi...

Khác hẳn với cuộc họp ngột thở ở con đường nhỏ gần quán Lôi Đài, đợt đàm đạo của sáu bác cháu ở miệt Nhà Bè lồng lộng gió chiều diễn ra thanh thản. Khay bánh, trà được tiêu thụ đến nơi đến chốn. Vị luật sư ở ẩn thờ người mơ màng trước các bi kịch xã hội cuối thế kỉ hai mươi.

Ông gật gù:

- Ta đã đưa vô bộ nhớ các kỳ công của các cháu trong việc phối hợp nhịp nhàng với hai ông đại úy công an. E hèm, lâu quá ta mới gặp một vụ ly kỳ rùng rợn đến thế, một vụ liên quan đến các sứ quân của thế giới ngầm và bọn cường hào ác bá hiện đại. Không biết ta còn đủ phong độ để thiên hạ tin tưởng khi bắt tay vào vụ này chăng?

Đám trẻ trợn mắt nhưng luật sư Hối đã trấn an:

- Sau vụ cãi thất bại cho một bị cáo vốn là tướng cướp hoàn lương nuôi mẹ già, con nhỏ... ta đã thề sẽ từ giã chốn pháp đình. Tuy nhiên lần này ta sẽ ủng hộ cuộc điều tra của các cháu, ủng hộ những thiếu niên dũng cảm là ủng hộ công lý. Các cháu hãy chuyển tay nhau đọc tờ “People” số mới nhất vừa phát hành tại Mỹ là hiểu vấn đề liền. Việc xua đuổi những người

bán hàng rong ở các khu chợ đã bị những phóng viên ảnh nước ngoài thu vô ống kính. Hừ hừ, cách làm tắc trách thô bạo của một số người đã vô tình di hại đến quốc thể.

Trên đám cỏ nhân tạo là hai trang giữa tờ họa báo People được trải rộng. Năm đứa mở mắt trôn trối nhìn hàng chục tấm ảnh màu chụp đủ mọi góc cạnh bát nháo của Sài Gòn qua cảnh công an mặc sắc phục cầm dùi cui rượt đuổi bà già con nít khắp xó chợ, vỉa hè. Chúng cảm thấy trái tim bé bỏng đau nhói khi phát hiện hình thù một viên chức cảnh sát mặt to bè đang đưa tay xô đẩy một phụ nữ bán gánh chè trong tấm ảnh nằm ở góc trái. Đôi mắt người phụ nữ thất thần, còn gánh chè đổ tung tóe trong tấm ảnh phía dưới. Thúy Bụi bặm miệng:

- Trời ơi, vị quan trật tự trong tấm ảnh này đúng là Mười Cọp, ông Ba Mươi chợ Tân Định đây mà.

Vũ Hối gật đầu:

- Đúng vậy, người phóng viên ảnh ôm camera cá nhân giả dạng khách du lịch đã quay rất sắc sảo, có thể ông ta ngồi ngay xe nước mía cũng nên.

- Mười Cọp tuy xấu xa nhưng hai bức ảnh trong tờ People rõ ràng có ý đồ vu khống. Hôm nay cháu và bác đều không thấy bà bán chè bị xúc lên xe cây.

- Đồng ý, sáng nay cuộc dẹp loạn của Mười Cọp nhằm vào đội bốc xếp rau quả trái cây của Tổ Bán

Bong Bóng trường Mơ Ước, nhưng hàng tháng, hàng tuần lễ trước đó đội trật tự của Mười Cọp đã lạm dụng nghị định làm sạch môi trường của chính phủ để xua đuổi những người nghèo đáng thương như người phụ nữ bán chè rong trong hai tấm ảnh này. Các cháu quan sát các tấm ảnh khác thử xem, con nít thì chạy theo mấy ông trật tự via hè năn nỉ ỉ ôi nịu áo khóc bù lu bù loa, bà già thì lăn đùng ra đất ăn vạ. Hầu như chợ búa, đường sá nào cũng tái diễn cảnh này. Tôi phải công nhận là các phóng viên ảnh nước ngoài đã thu hình cực kỳ hiếm hóc.

- Bác định tính sao hả bác Hối?

- Đụng đến Mười Cọp, Tư Néo, Chín Sống Đời lúc này là đụng vào bức tường thép. Họ không chỉ có lá chắn bằng sắc phục an ninh mà còn được bảo vệ từ xa bằng móng vuốt xã hội đen. Chuyện nội bộ đó để dành cho thiếu tá Sanh và đại úy Thông. Tôi đề nghị mọi người tập trung vào các đối tượng dân sự để thu thập chứng cứ phạm pháp. Tôi vẫn còn nhiều đồng nghiệp tốt giúp đỡ, cụ thể là ủy viên công tố thành phố Hoàng Văn. Nếu chúng ta có trong tay bộ hồ sơ về bọn trùm băng đảng, tôi dám cá Hoàng Văn sẽ dững cảm bắt tay với chúng ta.

Đám trẻ xì xầm hội ý sau nhận định chuyên môn của luật sư Vũ Hối. Thạch Sầu Đời vuốt ve mảnh giấy dẫm máu ghi lại những lời trần trối của Mai Anh Hùng.

- Cháu có cách thuyết phục bà giám đốc Phan Quỳnh Như tự Dạ Xoa thú nhận tội lỗi trong việc đẩy nông dân Thủ Đức đến chỗ cùng đường.

Quyên Tiểu Muội cắn một sợi tóc thề:

- Cháu sẽ quay trở lại quán kem 72 màu đường Yên Đỗ để nói chuyện phải quấy với chủ quán và bà Năm Hồng Cát Lái.

Sơn Đại Ca lẩm lì:

- Tôi sẽ moi từ cửa miệng Lợi Dao Phủ những lời khai đầu tiên về tổ chức mafia da vàng vừa khai sinh.

Thúy Bụi cười thích thú:

- Mình sẽ kết hợp với đại ca trong đặc vụ này. Hì hì, mình rất thích tuyên chiến không chỉ riêng bằng bốc xếp Lợi Dao Phủ mà một loạt ông bà trùm Nam Song Nữ Hỉ, Quỳnh Đôla, Túy Bạo. Theo mình, nếu biết cách “đánh lén”, chỉ cần hai người cũng đủ.

Hoàng Lăng Tử huyết sáo:

- Mục tiêu của tôi là tìm cho ra “nhà kho thần dược” của ba anh em nhà tướng quân, các bạn thấy sao?

Luật sư Vũ Hối cười vang:

- Người già như tôi sẽ làm gì à? Hà hà, tôi sẽ nghiên cứu về tên đồng nghiệp bất chánh Trịnh Thanh Liêm. Các cháu nhất trí nhé.

NHÂN CHỨNG BỊ ĐE DỌA

Cuộc xuất quân của Ngũ Quái Sài Gòn kéo dài suốt một tuần lễ bởi một lý do đơn giản, năm người hùng tuổi thiếu niên đâu phải là những thám tử tư chuyên nghiệp, trong nhóm tối thiểu hai mạng còn phải cấp sách đến trường học và ba đứa khác túi bụi với công việc mưu sinh thường ngày. Ấy là chưa kể đối đầu với những con bạch tuộc lăm vôi, nào phải chuyện giỡn chơi. Trong phim “Một mình chống mafia” chiếu nhiều tập trên truyền hình, các cảnh sát đặc nhiệm Ý từ... chết tới bị thương mà vẫn chưa xóa sổ nổi bọn tội phạm.

Ngày thứ nhất diễn ra với Quyên Tiểu Muội thật tốt đẹp. Bằng thái độ mềm dẻo và tấm lòng nhân hậu, cô đã chinh phục được cảm tình của vị chủ quán kem Yên Đỗ tốt bụng. Ông ta chẳng những “bật đèn xanh” cho cô bé tiếp xúc với hai mẹ con người đàn bà mất

trí, mà còn cung cấp thêm tư liệu về cuộc giải tỏa vô lý những ngôi nhà vườn của nông dân khu Cát Lái. Quyên gạch đất nhiều lần trong bản thảo ghi chép khu đô thị mới. Mắt cô bé sáng rực:

- Thưa bác Ba Bến Tre, nói như bác thì mảnh đất hương hỏa của ông bà Lê Văn On, Năm Hồng và hơn bốn mươi hộ làm rẫy khác đều không nằm trong khu vực bị quy hoạch.

Ông Ba chủ quán gục gặc:

- Không hề. Nhưng người dân đen như anh bạn On đồng hương của tôi vốn ít học và thấp cổ bé miệng nên rất sợ đụng đến giấy tờ liên quan tới nhà nước. Họ chỉ cần rằng chịu đựng và tụ tập nhau làm đơn khiếu nại. Cô Quyên hiểu không? Trước khi thất cổ tự tử ông Lê Văn On đã đón xe lam xuống Sài Gòn gặp tôi và kể lại cục hình chầu chực của công, ông ấy đã nộp đơn cao như núi có thể đem cân kí nhưng tất cả hồ sơ đều bị ém nhẹm, bởi mục Dạ Xoa đã tung tiền khuynh loát. Chỉ nội việc bơ vơ giữa chợ, chạy theo đơn từ đủ làm ông bạn tôi phá sản với số tiền đền bù hẩm hiu. Ông ấy chọn cái chết là phải.

- Trời ơi!

- Ông On chết đã năm năm mà đến giờ này tôi vẫn còn run. Cô Quyên ạ, cô cũng đừng trách con gái tôi đối xử tệ bạc với mẹ con người bạn quá cố của bố nó. Cô biết không, sau hôm bạn tôi thất cổ được ba ngày, quán kem Yên Đỗ 72 màu nhận được một lá

thư nặc danh yêu cầu chủ quán cấm búp xép về mảnh đất gần Ngã Ba Cát Lái, trong lá thư nặc danh là một con dao Thái Lan. Quý thần ơi, cả nhà tôi suốt đêm ngủ không yên. Khi tôi nộp con dao hung khí cho công an phường thì ngay ngày hôm đó hai con chó Bec-giê bị chết vì bả thuốc, còn cô con gái đồng đánh của tôi thì bị du đăng bịt mặt tông xe và hẹn sẽ tạt axit cháy mặt nếu không biết khuyen can cha mình.

Quyên chất lưỡi:

- Cháu thật không ngờ vôi bạch tuộc của mụ địa chủ Phan Quỳnh Như dài đến tận đây.

- Ừm. Cũng may Năm Hồng và cháu Lê Thị Nụ quá thâm nảo thay đổi hình dạng khiến bọn chủ đất không còn nhận ra, này Quyên, cô Năm Hồng không có điên đâu. Tôi giả vờ xúi cô bạn đồng hương đóng kịch qua ải đấy. Ngày nào tôi lại không lén lút viện trợ tiền bạc lẫn chỗ tạm trú qua ngày cho vợ con ông bạn bất hạnh.

Thuyền Quyên sừng sốt trước tiết lộ động trời của ông Ba Bến Tre, chủ quán kem Yên Đỗ. Ôi con người ở đâu cũng có tấm lòng cho dù tình nhân loại vì hoàn cảnh bất đắc dĩ phải ngụy trang.

Trong lúc Quyên chưa tan nổi ngờ ngàng thì bác Ba vỗ tay:

- Vô đây đi cô Năm, khỏi cần núp ở ngưỡng cửa nữa. Xin giới thiệu với bà quả phụ Lê Văn On: cháu Thuyền Quyên là sứ giả nhóm thiếu niên trừ gian

chuyên giúp người hoạn nạn. Tôi nghĩ rằng hôm nay cô có thể đi gom chữ ký của hơn bốn mươi hộ láng giềng bị đuổi khỏi Cát Lái được rồi.

Người đàn bà già điên bước vào ôm chầm lấy Quyên khóc nức nở.

* *

Ngày thứ hai là một ngày xấu đối với đội đặc nhiệm hình sự của thiếu tá Lý Thạch Sanh và đại úy La Thông. Cùng với quyết định thượng cấp tạm thời đình chỉ công tác đội trưởng SBC quận của đại úy Viễn là bốn tên tù binh mang vũ khí, cận vệ của quán Lôi Đài được thả ra vênh váo.

Mọi thứ đã được dự đoán trước. Đại úy Thông điện cho Hoàng Lăng Tử một câu ngắn gọn:

- Sếp Sanh đang lỏng lẻo như con hổ bị thương. Muốn đánh thắng được bọn tội phạm có đồ đầu này, chúng ta cần phải tìm ra kho ma túy.

- Em biết.

- Dặn anh em mình cẩn thận với bọn quán Lôi Đài, chúng chưa đánh hơi ra sự nhúng tay của Ngũ Quái Sài Gòn đâu. Tôi đâu dè thế lực của bộ ba Chín Sống Đời, Tư Néo, Mười Cọp lại ghê gớm như vậy.

- Em nghĩ khác, em cho rằng người can thiệp trực tiếp vô việc thả bốn tên quái vật là luật sư Trịnh Thanh Liêm.

- Sao?

- Trịnh Thanh Liêm đã được Cả Báo và Hai Sói tín nhiệm như đại quân sư của thế giới ngầm. Chắc, anh có địa chỉ nhà ông ta không?

- Đợi anh chút xíu nhé...

* *

Cũng trong ngày thứ hai của cuộc xuất quân, Sơn Đại Ca và Thúy Bội đón lồng tên đàn em của Lợi Dao Phủ đang cai quản đội bốc xếp hắc ám chợ Tân Định dưới sự hỗ trợ của bà con buôn gánh bán bưng bị áp bức.

Khi y vừa xuất hiện trên chiếc mô tô Husky tắt máy, một người buôn gạo sỉ thều thào:

- Chính thằng khốn mặt đỏ đó là tay chân của ông “Ba Mười”. Biệt danh nó là Bần Cừ Vạn.

Ngay lập tức hai hung thần một nam một nữ vọt ra từ bóng tối nhá nhem gần vựa gạo. Chúng nhích tới lù lù sau lưng Bần Cừ Vạn mà y nào có hay. Y lẳng lặng chia tiền bổng lộc cho bọn đệ tử nhóc con “bần” đến nỗi đứa nào trước khi bái bai cũng chửi thề ồm tỏi.

Bảy giờ tối, cửa Đông chợ vắng lặng chỉ còn chiếc Husky phân khối lớn của Bần Cừ Vạn và những chiếc xe hủ tít mì thừa khách. Bằng hai động tác nhà nghề chớp nhoáng, Sơn Đại Ca chụp dính huyết mạch môn đối thủ và đưa Atêmi lên chặn họng y.

- Mà muốn chết hay muốn sống?

- Ô ơ... sốốốốố...

- Lợi Dao Phủ hiện ở đâu?

- Dạ... ở nhà hàng Caravelle... trên sân thượng...

- Hãy tả mặt mũi gã?

- Mặt có hai vết sẹo chém, chạy xe Harley. Hic, anh Lợi đang ngồi nhậu với băng chém thuê khu Tôn Đản.

Bần Cừu Vạn được phép gục xuống tay lái chiếc Husky sau màn điểm huyết tuyệt chiêu của Thúy Bụi. Đợi đến khi hai đứa trẻ xinh đẹp phóng lên chiếc Spacy 100 chạy mất, người đàn bà “buồn gạo sỉ” mới la làng:

- Băng đảng thanh toán nhau, bà con ơi!

Trên sân thượng nhà hàng Caravelle, Sơn và Thúy bước vô đỉnh đặc như bọn dân chơi nhà giàu mới lớn. Chúng chọn bàn và nhanh chóng phát hiện ra tên chúa trùm bốc xếp Sài Gòn, Chợ Lớn, Gia Định đang múa may tay chân hể hả từ chiếc bàn gần đó với một lũ đầu gấu nhếch nhác.

Hai đứa phục kích chưa đầy năm phút thì sắp sòng cừu vạn Lợi Dao Phủ phải mông đứng dậy. Y đảo ánh mắt đồ tể kiểm tra một vòng các dãy bàn chung quanh rồi băng băng vô nhà vệ sinh nam.

Không một giây chần chờ, hai đứa nhỏ neo. Ê, Thúy Bụi dạn dĩ như con trai, cô đảo qua đảo lại ngoài cửa toilet trong lúc đại ca Sơn đẩy mạnh cánh cửa đàn hồi. Mọi thứ xảy ra trong tích tắc như đã được thượng đế sắp xếp sẵn. Còn phải hỏi, chỉ mình Lợi

Đạo Phủ xả xú bấp trong toilet ngoài ra không có một ai. Nhanh như cắt, Sơn kéo chiếc mũ đã trùm kín mặt chỉ chừa hai con ngươi lấp ló, hẩn thẩn khen nữ hoàng hóa trang Lolita Thúy đã chuẩn bị chu đáo đầu vào đó lạ lùng.

- Lợi Đạo Phủ!

Giọng của Sơn khàn khàn như người bị viêm họng, khiến tên trùm bốc xếp hoảng hồn kéo rết phecc-mơ-tuya quần tây quay ngoắt lại. Y hầu như thở hết nổi trước đòn “Jodan Shuto Uke” chặn đường hô hấp chớ sao. Mắt của y lồi ra không biết kẻ thích khách giấu mặt đằng sau chiếc khăn dạ bít bùng đối diện là ai mới chết dở.

Giọng khàn khàn lại cất lên:

- Ta sẽ nói bớt huyết tử cho nhà ngươi trả lời. Chậm nửa giây kể như hồn lìa khỏi xác.

- Hic...

- Vừa rồi hội nghị thế giới ngầm ở quán Lôi Đài bàn bạc cái gì?

- Dạ... bàn vụ chia gang sơn làm ăn. Dạ... bọn ba anh em Cả Báo, Hai Sói, Ba Sư Tử quyết định các băng đảng Sài Gòn phải đưa ma túy vào dịch vụ thương xuyên. Chỉ vì lý do đó mà em và tụi chém thuê khu Tôn Dân phải ăn nhậu ở đây tìm cách chống lại chúng. Hic, chúng bắt em ép tụi đệ tử xài ma túy chúng cung cấp thì làm sao em điều khiển đệ tử đặng.

- Ái chà, kho ma túy của bọn Lôi Đài ở đâu. Nói...

- Đừng làm em gãy cổ. Cặp Nam Song Nữ Hỉ biết nhiều hơn em, hai tên đồng tính đó hiện ở tiệm vàng SJC Tỷ Phú.

Sơn Đại Ca buông ngũ trao cho Lợi Dao Phủ đồ sập xuống. Y sẽ ngủ khoảng vài tiếng đồng hồ tại lavabô là lẽ dĩ nhiên.

* * *

Tiệm vàng Tỷ Phú là một trong những hiệu kim hoàn nổi tiếng thành phố. Cửa tiệm tọa lạc trên đường Lê Thánh Tôn dập diu gót chân tài tử giai nhân. Sơn Đại Ca và Thúy Lolita còn bảnh hơn cả tài tử giai nhân, hai đứa không thềm nguy trang cứ tà tà dựng chống chiếc Spacy xông thẳng vô tiệm vàng vênh vênh mặt.

Sơn khoanh tay đứng tẩn sau lưng cô bé chiều tướng một hàng dọc các người lớn đứng sau dây quầy kính dài lê thê. Bằng kinh nghiệm nhà nghề, hần hiểu rằng cặp đồng tính Nam Song Nữ Hỉ không có mặt trong số người đông lúc nhúc. Hần khỏi cần bỏ nhỏ với Thúy, cô bé cũng đã biết việc phải làm. Rất khoan thai, cô bé chớp cặp mắt màu tím tiến lại quầy tính tiền rì rầm vô tai bà chủ mập ú.

Bà chủ tiệm vàng thất sắc:

- Cô nói gì, ở đây chẳng có ai là Nam Song Nữ Hỉ hết...

- Đừng giấu tôi, bà chủ. Hãy nhấn với họ là “Ba con ác thú quán Lôi Đài” cần trao đổi gấp vài công việc.

Người đàn bà phớt pháp sắm soi hai vị khách không mời mà đến trong năm giây rồi chụp máy điện thoại. Một lát sau từ tấm rèm màu rượu chát tít nhà trong, hai khuôn mặt lờ lợc phấn son lộ ra. Trời ạ, đây là lần đầu tiên Sơn và Thúy tiếp xúc với cặp quái vật chỉ huy hoạt động bảo kê trong ngành kim hoàn. Thoạt nhìn bề ngoài, đôi trai gái giang hồ tứ chiếng kia chưa đến hai mươi tuổi; chúng đi đứng nhún nhảy như chim sẻ và khoe môi lúc nào cũng chục nhoen nụ cười.

Sơn thì thầm:

- Trông mặt mà bắt hình dong thì lắm to, võ công của họ thuộc loại tà đạo. Mình dám cam đoan họ cỡ... bốn mươi tuổi.

- Sao?

- Thúy không thấy ư, hai tên cuồng sát này rõ ràng đã luyện Âm Dương quyền thuật môn võ nguy hiểm đã làm họ cái lão hoàn đồng nhưng bù lại họ không còn giới tính nam nữ.

- Trời đất!

Cặp quái vật sau một phút đắn đo, sà đến bên hai vị khách. Chúng có vẻ khoái trá khi phát hiện sứ giả của “Ba con ác thú quán Lôi Đài” là hai đứa trẻ đẹp như thiên thần.

Thằng người tóc ngắn gào the thé:

- Hế lô, chào tiên đồng ngọc nữ. Quý vị ở đâu chui ra vậy?

Sơn thản nhiên:

- Ông là Nam Song phải không, còn bà tóc dài là Nữ Hỉ hả, lên đường thôi.

- O...

- Song Hỉ nghĩa là niềm vui người lớn, đối với trẻ con tụi tôi thì Song Hành cùng hai đại gia là vinh hạnh lắm rồi.

Cặp quái vật nháy mắt với nhau cười sặc sụa quên cả cảnh giác. Chúng đứng đưa thân hình éo lá phi ra cửa nhảy lên chiếc xe ga mới nhập cảng phóng vút theo chiếc Spacy tầm thường của hai vị sứ giả trẻ tuổi.

Chưa bao giờ Nam Song Nữ Hỉ... hỉ hả đến thế, chúng không ngờ người của quán Lôi Đài lại thích chạy xe ga giống “gu” chúng chó sao.

Cặp quái vật bán nam bán nữ chỉ tắt tiếng cười lúc Sơn và Thúy lôi tuột chúng xuống căn cứ ngầm ở Xóm Đường Ray. Mẹ kiếp, lý do gì Cả Báo, Hai Sói, Ba Sư Tử lại hẹn hò chúng ở một địa điểm tối om như địa ngục. Bộ ba thủ lĩnh muốn chặt chân tay mình hả trời?

Khi Nam Song Nữ Hỉ đã sập bẫy, đèn đuốc trong hầm ngầm mới bắt đầu sáng lên. Hai con thú nửa người nửa ngợm há hốc mồm bởi trước mặt chúng lù lù ba anh em nhà “tướng quân” trong nhân dạng lạ hoắc.

Sơn Đại Ca cười ha hả.

- Xin giới thiệu với hai đại gia ngành kim hoàn: Anh chàng cao lớn đẹp trai tóc túm đuôi gà đứng cạnh tôi là Cả Báo Hoàng Lăng Tử, anh chàng lêu khêu như cây sậy có khuôn mặt âm đạm ngồi toòng teng

trên võng là Hai Sói Thạch Sầu Đồi, còn cô gái ngộ nghĩnh có mái tóc thể óng ả kia là Ba Sư Tử Quyên Tiểu Muội. Nào, chủ nhà tội mình đón quối nhân đi.

Nam Song Nữ Hỉ tỉnh người. Chúng di động khinh công nhanh như cắt luồn lách qua hàng rào người với âm dương thủ loang loáng. Thật đáng tiếc cho chúng, xét về tà đạo thì vai vế chúng làm sao bằng đại đệ tử của sư phụ Đinh Kheo. Cả bốn đứa trẻ đều dàn ra cho Hoàng Lăng Tử thi thố tài nghệ. Chỉ thấy gã chấp chờn tung móng vuốt thần ung chưa tới ba giây là cặp quái vật tà tà rụng như trái mít.

Coi đám trẻ vừa tính xốc cổ áo hai tên ác ôn dậy để khai thác bổng chuông điện thoại dưới hầm reo inh ỏi. Quyên Tiểu Muội đàm đạo mà mặt mày tái mét. Cô buông ống nghe xuống sững sờ.

- Đội đặc nhiệm của anh Sanh, anh Thông hiện dàn quân ở hành lang dẫn vào quán sân vườn kem Ý 72 màu Yên Đỏ. Lạy Chúa, bọn tội phạm đã đập phá tan tành cái quán. Cũng còn may là chúng không lòng ra nhân chứng Năm Hồng và bé Nụ để bắt cóc làm con tin.

- Bọn tội phạm nào?

- Anh Thông nói danh thiếp chúng để lại mang tên Nguyễn Quốc Túy, Sơn ạ.

- Phải chăng là bọn Túy Bạo, trùm thủy thủ viễn dương. Được thôi, nhân tiện đây chúng ta giao luôn cặp quái vật này cho đội đặc nhiệm.

HANG Ổ MA TÚY

Những đứa trẻ hiệp sĩ không còn cách nào khác. Lời khai duy nhất về hang ổ ma túy thế giới ngằm từ cửa miệng trét son đỏ chót của cặp Nam Song Nữ Hỉ chỉ vồn vện ba tiếng “Quỳnh Đola”. Mụ Quỳnh Đola là ai, hai tên ma đầu ái nam ái nữ lác đầu lia lịa. Chúng chỉ tả sơ sơ nhân dạng một người đàn bà chừng ngoài bốn mươi tuổi ra dáng mệnh phụ, lông mày rậm, mũi dọc dừa, tóc hung, cằm chẻ, mặc áo choàng lông cừu, cao cỡ một mét sáu mươi. Hành tung của mụ bí ẩn nhất trong đám anh chị sống ngoài vòng pháp luật, ngay cả bọn thủ lãnh Báo, Sói, Sư Tử cũng đổ biết được sào huyệt cơ động của Quỳnh Đola trừ phi mụ có hẹn trước.

Khí gió thật, nếu Nam Song Nữ Hỉ chỉ tiết lộ chừng ấy thì kiến thức “xã hội đen” của chúng đâu hơn gì Hoàng Lăng Tử. Trong cuộc xâm nhập quán bida

Lôi Đài, chính Hoàng Lăng Tử trong vai kịch Hoàng Cù Lân đã tập trung chú ý đến người đàn bà kỳ dị này. Gã rất ngạc nhiên thấy mục Quỳnh lúc nào cũng ngậm tăm, lúc các tay tổ hoan hô rầm trời mừng gã lên ngôi “vô địch bida ba băng”, mục Quỳnh chỉ trề môi xòe xấp đòla đếm đếm.

Nam Song mếu máo:

- Hic, tao chỉ gặp Quỳnh Đòla trong những lần hội nghị đột xuất ở quán Lôi Đài, có điều tao biết được mục rất được lòng ông chủ quán. Bọn Báo, Sói, Sư Tử nói chuyện với mục đều “dì dì cháu cháu” một phép.

Nữ Hỉ nhe răng:

- Hic, mục Quỳnh cặp bồ với lão tướng về vườn mà anh cóc có hay. Vị trí của mục cao hơn chúng ta và các băng đảng.

Hoàng Lăng Tử nhún vai:

- Nguyên nhân nào hai vị biết Quỳnh Đòla nắm chìa khóa nhà kho ma túy?

Nữ Hỉ sục sục:

- Thì chính mục “nổ” với tôi chó đâu, là dân nữ tặc với nhau, mục tin tôi hơn tin anh Nam Song về khoản kín mồm kín miệng.

Đột thẩm vấn kết thúc bởi chiếc xe Zeep rần rì của đội đặc nhiệm hình sự thắng ken kết trước cổng trường MƠ ƯỚC. Thiếu tá Lý Thạch Sanh và hai chiến sĩ mặc đồ xi-vin nhảy xuống đón chiến lợi phẩm của đám trẻ bằng một thoáng ưu tư.

- Các em đã xử sự đúng tuy có phần hơi táo bạo. Hai tên lưu manh đầy tiền án tiền sự này sẽ được ngủ một đêm với muối trong phòng giam đặc biệt của đội đặc nhiệm để tránh sự can thiệp từ đám bạch tuộc mafia.

Sơn Đại Ca hỏi nhỏ:

- Đại úy La Thông đâu?

- Hấn mắc kẹt truy lùng dấu vết bọn khủng bố quán kem Yên Đỗ. Hừm, quý cô cậu liên kết âm thầm với chú Thông qua mặt tôi phải không?

- Ô, tụi em xin lỗi. Đó là chuyện ngoài ý muốn.

- Mọi thứ giờ đây đã bứt mây động rừng. Những con cáo già mafia lần lượt lộ mặt, hết tụi Lợi Dao Phủ, băng chém thuê khu Tôn Đảo, Nam Song Nữ Hỉ, Túy Bạo rồi nay mai sẽ đến mục Quỳnh Đola. Chỉ giận là chúng ta vẫn chưa có bằng chứng cụ thể trong tay.

Thạch Sầu Đời sốt ruột:

- Anh định truy tố bọn chuyên nghiệp này theo hình thức nào?

- Ma túy. Ma túy gồm thuốc phiện, cần sa và hêrôin. Chỉ có cách ấy chúng ta mới vạch mặt chân tướng những bố già chóp bu đầy quyền lực núp đằng sau quán Lôi Đài của ba đứa con ông tướng.

Thạch gái đầu sồn sột:

- Em sẽ chọn cách khác để cứu vãn danh dự cho nghề hình sự của anh. Anh nghĩ coi, trước mắt là bạn anh Thông, đại úy Viễn bị thượng cấp hạ tâng công

tác, trong khi nhà kho ma túy của bọn tội phạm thì vẫn còn mờ mịt. Em...

- Sao?

- Em sẽ đánh vào điểm yếu mà bọn chúng không thể nào ngờ tới: lập hồ sơ đen của chúng về tội “cường hào ác bá”.

- Cái gì?

Quyên trả lời thay cho chiến hữu.

- Em đã thiết lập xong 41 bộ hồ sơ tố cáo mục giám đốc Phan Quỳnh Như ăn cướp trắng trợn đất đai canh tác của nông dân Cát Lái. Chính vì công việc này mà băng đảng Nguyễn Quốc Túy tức Túy Bạo tính thủ tiêu hai mẹ con bà Năm Hồng. Rõ ràng giữa Túy Bạo và mục Dạ Xoa Phan Quỳnh Như có liên minh ma quỷ với nhau. Em đọc trong sách vở, bọn mafia thường câu kết bảo vệ lẫn nhau vì quyền lợi chung. Giả thuyết trên khởi đầu cho một suy đoán thuộc tam đoạn luận: Phan Quỳnh Như dính dáng với Túy Bạo, Túy Bạo dính dáng đến quán Lôi Đài. Chúng ta có quyền xác định rằng các chủ nhân của quán Lôi Đài ngoài việc tổ chức đường dây ma túy khắp nước còn là bọn sứ quân mới.

Lý Thạch Sanh choáng váng trước nhận xét tuyệt vời của Quyên Tiểu Muội. Lúc đẩy hai tên tù binh Nam Song Nữ Hỉ lên xe Zeep, cơn bàng hoàng của vị sếp đặc nhiệm vẫn chưa tan.

* *

Thạch Sầu Đồi có phương pháp điều tra riêng theo kiểu giang hồ. Nó tốn tới bốn ngày để dò la tin tức băng Thiên Thần Địa Ngục sau khi những người hùng xa lộ tan tác vì cuộc đua xe đẫm máu ở Cây Sung Cát Lái. Gần hai mươi nhân mạng công tử tiểu thư “Hell’s Angels” qua đời dẫu phải chuyện giỡn chơi. Ở Sài Gòn hoa lệ tai vách mạch rừng cũng nhờ dân bụi sống lang thang. Ngày cuối cùng của cuộc xuất quân, Thạch mượn chiếc Spacy của Quyên chạy cuống cuống từ vũ trường Thái Sơn đến tận quán lẩu mắm Ao Cá dưới chân cầu xa lộ. Nó vừa nhận được tin một đám tàn binh Hell’s Angels dự định thả nhang cầu hồn cho cố trưởng băng Mai Anh Hùng tại Cây Sung Cát Lái.

Trong hương khói rờn rợn tại gốc sung bị cháy xém loang lỗ, Thạch Sầu Đồi ngẩn ngơ nhìn lũ choai choai ăn không ngồi rồi vái lia lịa mảnh đất tử thần. Sau lưng chúng là xe gắn máy phân khối lớn đậu la liệt chỉ có điều trên các sườn xe những dòng chữ “Make love, not war” đã biến mất tiêu.

Một đứa con gái nhà giàu bật tiếng rên:

- Hic hic, linh hồn anh Hùng Tốc Độ làm ơn siêu thoát cứu tụi em thoát khỏi bia miệng người đời nguyên rủa.

Cô nàng dị đoan mê tín chợt nín thinh vì khám phá ra sự hiện diện của Thạch Sầu Đồi. Ả liệng bó nhang nghi ngút khói chạy đến gào lớn.

- Nhớ... nhớ em không?

- Hà, cô là ai?

- Em là người đã bị anh chặn đường bảy ngày trước tại con lộ đất đỏ men bờ ruộng. Em đã nhận diện ra anh, anh là huynh đệ kết nghĩa của Hùng Tốc Độ và từng biểu diễn cây côn nhị khúc. Em... hic hic, chính em đã báo tin cho anh về tai nạn thảm thiết của anh Hùng đây.

Thạch ngơ ngác vài giây rồi bắt tay người đẹp đồng thế hệ như bắt... một cục vàng. Nó thỏ thẻ:

- Mẹ của Mai Anh Hùng dặn tôi đến “cầu cơ” cho quý tử, xui xẻo là tôi đánh rơi tấm gạt vi dít của bà ấy.

- Bà giám đốc Phan Quỳnh Như đứng chưa, nhà bà ta ở đường Lạc Long Quân em có ghé chơi mấy lần. Suýt nữa em đã là con dâu của ông bà đại sứ Mai Võ nếu không bị con nhỏ Ba Sư Tử kỳ đà cản mũi, để em ghi địa chỉ cho anh.

* *

Hoàng Lăng Tử trích từ gara biệt thự Bông Sứ nhà Thuyền Quyên một chiếc Cub sừng trâu dê theo đuổi mục đích của mình. Lúc hoàng hôn xuống, gã cho xe chạy rề rề qua khu Nguyễn Thái Sơn và kinh dị khi thấy quán bida Lôi Đài treo tấm bảng “Miễn tiếp khách”.

Hoàng rủa thầm:

- Thế là đi đứt ngày thứ bảy, thằng Thạch thì hăm hở xách chiếc Spacy chở theo con khỉ Tề Thiên đi

từ chiều làm như khám phá ra hang ổ ma túy. Còn mình thì công toi...

Gã thở dài định nhấc ga vọt luôn nào dè từ sau lưng vang lên giọng khàn khàn quen thuộc:

- Đợi em với anh Hoàng Cù Lấn.

Chết mồ tổ, rõ ràng đó là hợp âm “hêrôin” của Ba Su Tử. Con quỷ cái núp chỗ nào mà Hoàng Lăng Tử không hề hay biết vậy cà. Coi, từ trong cửa hiệu uốn tóc, nơi chiếc Cub của Hoàng đậu sát lề đường, bóng dáng xà nữ của ả chúa tể sơn lâm ào ra.

- Tội nghiệp cưng chưa, em biết là anh nhớ em mà. Anh tính tìm em như thể tìm chim hải?

Hoàng ú ớ:

-Ồ ờ... ai ngờ cô tân trang nhan sắc trong tiệm uốn tóc.

Ba Su Tử nguyệt dài:

- Thì để làm duyên làm dáng với anh thôi. Kể từ cái hôm anh và băng hải tặc Biển Đông hạ đo ván bốn thằng vệ sĩ nhà em, em lại càng mê anh gấp bội. Hừm, anh đâu biết em bị hai thằng Cả Báo và Hai Sói tấn một trận như tử về tội bép xép chuyện nhà với anh. Chúng còn trói em vô thành giường dù em lên cơn nghiện vật vã. Đồ thú anh trời đánh.

Hoàng Lăng Tử hết ý kiến. Bộ vó bánh trai đã làm khó gã toi bởi trong đời giang hồ lăng tử. Tại sao lần này gã không tương kế tựu kế hành hạ nữ tặc quán Lôi Đài một phen. Gã nói ngọt như mơ:

- Tội nghiệp cô Ba quá xá. Bị trời vô thành giường sao còn mò tới tiệm uốn tóc?

- Hừm, anh quên rằng em là dương kim nhị đẳng huyền đai Nhu Đạo ư. Em có cách tự cởi trời và tự cột mình lại. Hồi nãy lúc Cả Báo và Hai Sói phóng xe hơi xuống dinh thự dì Quỳnh Đola phó hội là em tà tà bò khỏi nhà. Chắc chắn, nhờ vậy em mới biết anh tới đón em.

- Nhà Quỳnh Đola ở đâu?

- Vila Hoa Hồng đường Lạc Long Quân. Nhưng anh hỏi gì “cù lùn” thế, tụi mình đi ngao du Rạch Dừa nhé?

Hoàng giơ một ngón trỏ lên môi giả dò hôn gió với cô ả si tình rồi rú ga phi một mạch không dám quay đầu nhìn lại. Xe vừa ngừng ở cổng trường MƠ ƯỚC, gã đã hú ầm ỉ:

- Sơn, Thúy ơi. Lên đường mau.

* *

Ba quái kiệt dò tìm sào huyệt của Quỳnh Đola không mấy khó khăn. Căn biệt thự lồng tấm biển cẩm thạch khắc hai chữ HOA HỒNG ngoài bức tường cao vút là cái vila lớn nhất trên con đường gió bụi ngựa xe này. Ba đứa trẻ chỉ ngạc nhiên không hiểu sao cánh cửa sắt lại mở toang hoác bày ra một sân vườn mênh mông trắng lệt.

Sơn Đại Ca lẩm bẩm:

- Không một thằng cận vệ. Lạ thật, mafia họp mặt mà hớ hênh vậy sao.

Ba đứa đẩy thẳng hai chiếc Cub sừng trâu vào trong sân. Trời tối om chỉ trừ trong tiền sảnh phía xa xa là có ánh sáng. Thúy Bụi chất luồi.

- Bốn ngày nay Thạch Sầu Đồi đi đâu mất đất. Ông Thạch bỏ qua cuộc đụng độ này thật uống.

- Khoan đã Thúy...

Lỗ mũi của Hoàng Lăng Tử phập phồng. Gã đảo dác nhìn quanh quất rồi dừng bước ở một gốc cây.

- Các bạn có thấy thân cây bốc mùi thơm ngào ngạt không, loại cỏ thụ này làm gì có hoa thơm cỏ lạ. Kìa kìa, toàn bộ rừng cây trong khu vườn đều trở lá xum xuê xanh tốt cho dù chủ nhân không hề tưới phân bón mỗi ngày. Tất cả hai chục thân cây đều toát mùi thơm quái đản.

Sơn Đại Ca giật bắn mình:

- Mà ỳnh định ám chỉ...

- Ủ, tao từng sống ở Tây Nguyên và chứng kiến các già làng chôn giấu “thuốc phiện” dưới gốc cây. Mà ỳnh hiểu không, những cây cỏ thụ có ma túy dưới rễ đều nhỏ giò gấp đôi những thân cây khác. Đó là chưa kể nó thải ra một mùi hương đặc biệt.

Gã tung nắm đấm vào không khí:

- Nói tóm lại chúng ta đang bước chân vào lãnh địa ma túy. Nào...

BA MŨI GIÁP CÔNG

Sơn, Hoàng, Thúy vừa thốc tới bậc thêm tiền sảnh thì đại biến cố xảy ra. Còn phải nói, nội vụ được lập lại y chang như lúc chúng dụ cặp Nam Song Nữ Hỉ chui xuống căn cứ ngầm trong lòng đất của Ngũ Quái Sài Gòn. Dinh thự đang tối như âm phủ đột ngột bốn bề sáng lòe. Ánh sáng làm hải hùng ba đứa trẻ quen vào sinh ra tử.

Ngay tức khắc chúng bị bao vây bởi những cái bóng bất động. Hoàng dụi mắt điểm danh:

- Ái chà, Cả Báo, Hai Sói, Lợi Dao Phủ và lũ đàn em. Quả là trời cao có mắt nên chúng ta có dịp hội ngộ.

Thúy Bụi gắt gỏng:

- Rút đồ nghề ra và nhào vô một lượt đi chứ, bản cô nương đây chấp hết.

Sơn Đại Ca im lặng quan sát cặp nam nữ vừa bước ra từ tiền sảnh. Người đàn bà đi đứng thật có uy, cốt

cách mệnh phụ của bà ta không chỉ ở “hàng lông mày rậm, sống mũi dọc dừa, mái tóc xoăn màu hung, cái cằm chẻ, chiếc áo khoác lông cừu” mà còn sang trọng ở cả giọng nói. Bà ta đứng đĩnh:

- Các vị tìm một kẻ thù có biệt danh là “Quỳnh Đola” à? Chính tôi đây.

Bà ta khẽ phát tay:

- Tôi làm ăn lương thiện đảng hoàng và có luật sư riêng hẳn hoi. Xin giới thiệu với các bạn trẻ có máu thám tử: người đàn ông trung niên lịch lãm đứng kế bên tôi là luật sư Trịnh Thanh Liêm, ông vua pháp đình nắm trong tay cán cân công lý.

Ba đứa trẻ chấn động khi phát giác ra hai con bạch tuộc ghê gớm nhất ló vòi trước mặt chúng. Chúng chưa có bất cứ phản ứng gì thì một tiếng gầm khủng khiếp nổi lên. Sau tiếng gầm, một tên khổng lồ vác cái bọc to tướng từ trên cây nhảy phóc xuống sau lưng ba đứa. Trời hồi, tên khổng lồ cao gần hai mét, mắt lồi, mặt đen râu quai nón tua tủa.

Hoàng Lăng Tử sực nhớ lại hôm biểu diễn bida đả lôì đài. Gõ vỗ mạnh vào trán:

- Có phải ông anh là trùm băng thủy thủ viễn dương Túy Bạo chẳng?

Tên khổng lồ cười vang như sấm:

- Ha ha, tao chính là Nguyễn Quốc Túy, cánh tay mặt của bà chị Quỳnh Đola. Đêm nay tao có quà tặng tụi mày.

Túy Bạo lạnh lùng mở sợi dây chảo cột thít cái bọc cồm cộm. Y giữ mạnh dứt bọc thả xuống đất hai hình nhân bị trói thúc ké, mồm miệng bị trám đầy giẻ.

- Ha ha, lũ nhóc chúng mày đã thấy hậu quả chưa, tao vừa tóm được hai thầy trò thằng Tôn Ngộ Không xâm nhập giang sơn bà chị đấy.

Thầy trò Tôn Ngộ Không mà Túy Đạo tri hô chẳng phải ai khác hơn là Thạch Sầu Đồi và... con khỉ Tề Thiên. Con khỉ vốn tưởng đây là trò đùa nghịch nên thô lỗ cái nhìn âu yếm vô tư, chỉ riêng Đào Phá Thạch nhần nhó bí xị muốn phát biểu nhưng kẹt đồng giẻ.

Tên đầu gấu viễn dương khổng lồ cười hô hố:

- Tao gõ chuông ngại vật nơi mồm mày nhé, thằng mặt khỉ. Mày chỉ được phép trò chuyện với các chiến hữu mini của mày đúng một câu, rõ chưa?

Cánh tay hộ pháp của Túy Bạo chèn ngang cổ Thạch Sầu Đồi trước khi y cho miếng giẻ sát ra. Sơn Đại Ca đau khổ gục đầu, có lẽ trong đời võ lâm chưa lần nào sếp sòng con nít Xóm Chùa bị hạ nhục ê chề như vậy. Thằng cu Thạch bị hạ nhục mà hấn không tài nào giải cứu, hấn thừa hiểu chỉ cần nhúc nhích là cánh tay thép Túy Bạo sẽ ngắt đường hô hấp của “thằng bé” ngay.

Sơn trợn mắt:

- Sao hai thầy trò mày lại dội ngược vào đây?

Thạch ghen ghen:

- Tao và con khỉ bị đánh úp từ trên không thành thử bó tay chịu trói. Tên khổng lồ giăng bẫy tao bằng một cái lưới chụp hiện đại, hic...

- Sao mày biết đây là nhà Quỳnh Đola?

- Không phải nhà Quỳnh Đola, mẹ ta là...

Thạch Sầu Đồi cứng họng bởi miếng giẻ được tống về vị trí cũ. Túy Bạo cất giọng rền rền:

- Mày tâm sự ỉ ôi đã xong, mời hai anh Cả Báo và Hai Sói xử lý.

Không gian trong một giây trở nên căng thẳng như sợi dây đàn sắp đứt. Đám trẻ rùng mình bởi Cả Báo vừa moi trong bụng một khẩu súng ngắn đen thui. Y vỗ tay bình bịch vào lồng ngực vạm vỡ rồi lên đạn răng rắc.

- Hà hà, ngay trong ngày đại hội bida ba băng của quán Lôi Đài, tao đã nghi nghi tội Hoàng Cù Lân và Thông Gà Mờ. Té ra hải tặc vịnh Thái Lan của tội bây chỉ là cái bình phong, tội bây là cộng tác viên của cảnh sát đặc nhiệm hả?

Hoàng cố giữ bình tĩnh:

- O, anh Cả quên tình cảm của cô Ba Sư Tử rồi sao? Chính cô Ba đã chỉ đường cho tội tôi đến thăm dì Quỳnh Đola...

- Ha ha, mày còn dám chai mặt gọi người nhà tao bằng tiếng “dì” cơ à. Lấy giùm tao cái ống hãm thanh Hai Sói.

Giữa lúc mạng sống của đám trẻ như ngọn đèn treo trước gió thì từ ngoài cổng biệt thự xe cảnh sát hú còi

inh ỏi. Bọn tội phạm sừng sốt bởi tiếng hú còi của hàng chục chiếc xe chữ sao. Sau tiếng hú là tiếng chân người chạy rầm rập và tiếng loa phóng thanh chát chúa:

- Yêu cầu buông vũ khí tức khắc, bằng không bị bắn bỏ...

Mũi súng của Cả Báo vừa chúc xuống là Hoàng Lăng Tử bay vụt đến sát rạt. Nhân cơ hội ngàn vàng, hai thầy trò Thạch Sầu Đồi khôn khéo lăn tròn như hai trái banh tách khỏi sự quản lý của tên trùm thủy thủ viễn dương cấp tốc.

- Á...

Ngọn cước thần sầu của Hoàng đã tung con chó lửa trên tay Cả Báo kéo theo tiếng rên bất lực của tên đầu sỏ. Sơn Đại Ca và Thúy Bội nhích người lao tới tiếp ứng bỗng khựng lại trước khẩu tiểu liên báng gấp Hai Sói chĩa lù lù nơi thềm tiền sảnh. Y gào:

- Cảnh sát bắn chúng ta là đám nhãi sẽ chết hết.

Y dương dương tự đắc quên bằng chú khỉ Tề Thiên sút dây trói đang lù đù lên tới sau lưng. Đến giờ này đệ tử của Thạch Sầu Đồi mới chịu tỉnh ngộ. Con khỉ thám tử hiểu rằng tình thế lúc này không còn là trò chơi mà sơ sẩy là tắt thở như không.

Sơn, Hoàng, Thúy, Thạch nín thở nhìn cái bóng lông lá trùm lên khẩu tiểu liên. Đội đặc nhiệm chỉ chờ giây phút đó. Từng toán quân được trang bị áo giáp chống đạn từ ba phía biệt thự ủa vào. Trong nháy mắt bọn tội phạm bị khống chế toàn bộ.

Quyên Tiểu Muội xuất hiện như một nữ thánh. Cô bé đích thân moi miếng giẻ khố kiếp giải thoát cho Thạch. Câu đầu tiên của cu cậu thật ngậm ngùi:

- Lỗi tại tôi mọi đảng các bạn ạ. Tôi đã tự tiện mò đến sào huyệt chúng mà không báo tin cho các chiến hữu.

Quyên an ủi:

- Thôi nào, tôi mà không nghe lén cái địa chỉ biệt thự HOA HỒNG để gọi điện cho thiếu tá Sanh là giờ đây Ngũ Quái Sài Gòn đã bị xóa sổ!

CHÂN DUNG TỘI ÁC

Trong phái đoàn của đội đặc nhiệm có cả luật sư Vũ Hối. Cuộc chiến đấu chống lại thế giới ngấm tội ác quan trọng đến nỗi thiếu tá Sanh và đại úy Thông rước viên luật sư ở ẩn theo vì hai lý do: Thứ nhất, ông ta đang giữ 41 bộ hồ sơ khiếu tố của nông dân vùng Cát Lái. Thứ hai, họ cần ông có mặt tại hiện trường như một nhân chứng hùng hồn.

Những lời khai của bọn tội phạm thật ngô nghê. Chẳng hạn khi La Thông chất vấn Lợi Dao Phủ về tội tòng phạm với bọn đầu sỏ ma túy thì y tảng lờ:

- Tôi cóc biết, tôi có thể bị tù chung thân về việc cầm đầu băng bốt xếp nhưng chẳng dính dáng gì đến chuyện hút xách nghiện ngập. Cặp quái vật Nam Song Nữ Hỉ rành ma túy hơn tôi.

- Hai con thú đó đã bị bắt và khẳng định bà Quỳnh Đola biết kho ma túy ở đâu.

- Vậy thì các ông có muốn cứ móc họng bà ấy.

Mụ Quỳnh Đola cười hiền như nữ tu sĩ:

- Các vị có thể bắt giam hết mọi người chó không bắt được tôi nghe. Tôi chỉ buôn bán kiểu hối ngoại tệ với anh bạn Túy Bạo, tôi có luật sư riêng là ông Trịnh Thanh Liêm đầy uy tín ở pháp đình. Các vị không nên chọc ỏ kiến nếu đã từng chứng kiến luật sư Liêm trong những phiên tòa...

Cuộc hỏi cung đi vào chỗ bế tắc. May ra đại úy Thông chỉ được quyền tổng giam cầm Cả Báo, Hai Sói về tội sử dụng súng ống đe dọa mạng sống công dân.

Bọn ma đầu đắc thắng không lâu. Khi năm đứa trẻ và con khỉ bước vào phòng, không khí bỗng im phăng phắc.

Hoàng Lăng Tử mắt sáng rực:

- Anh Sanh ơi, anh cho người ra hốt tang vật ngoài vườn. Tội em vừa đào được kho ma túy chôn dưới hai mươi gốc cây bí mật.

Quyên làm một bài toán thống kê đơn giản:

- Năm gốc cây chôn toàn những bọc nhựa màu đen, bảy gốc cây kế tiếp toàn những bọc nilon màu trắng, tám gốc cuối cùng là những bao tải đựng toàn thứ lá cây hôi rình có hột nhỏ như hột tiêu. Dù không biết gì về ma túy nhưng tội em dám chắc đó là nha phiến, hêrôin và bồ đà.

Thạch Sầu Đồi tiếp tục:

- Em đề nghị tách riêng mộ Quỳnh Đòla ra. Tội em muốn đối thoại phải quấy với bà ta chút xíu.

Khám phá bất ngờ của đám trẻ tương đương một trái bom nguyên tử xì khói tại căn phòng. Ngay lập tức hai mươi chiến sĩ đặc nhiệm bủa ra hai mươi gốc cây cổ thụ tiếp nhận di sản độc hại mà đám trẻ vừa phát hiện. Bọn tội phạm xanh như tàu lá chuối, chúng bủn rủn quy gối xuống nền nhà. Chỉ trừ mộ Quỳnh, thật kỳ lạ, các cơ thịt trên mặt mộ không một thoáng rung động.

Lý Thạch Sanh nghiêng răng kèn kẹt:

- Buôn bán ma túy là tội ác trời không dung đất không tha. Kể từ giây phút này các can phạm coi như hết còn quyền bào chữa.

Anh chỉ tay về phía mộ đàn bà chủ nhân ngôi biệt thự:

- Bà Quỳnh Đòla, yêu cầu bà ra ngoài cho các bạn nhỏ của chúng tôi hỏi chuyện.

Dưới sự giám thị của thiếu tá Sanh, luật sư Vũ Hối, hai viên sĩ quan đặc nhiệm phụ tá, người đàn bà đứng co rúm ở góc vườn kinh hoàng ngắm các kiện hàng ma túy được hai mươi chiến sĩ vác ra xe.

Thạch Sầu Đồi thốt khô khan:

- Đến phiên Thúy Bội làm việc đi, bạn là cao thủ trong nghề hóa trang sân khấu.

Thúy Bội dòm trừng trừng vào khuôn mặt xinh đẹp bất động của Quỳnh Đòla. Đôi mắt tím tím của cô bé

làm mụ chột dạ. Mụ định lấy bàn tay bụm mặt thì cô bé nhanh như cắt chụp cứng ngắc. Bằng cánh tay còn lại Thúy lần mò sau gáy Quỳnh Đola “lột” chiếc mặt nạ da người ra một cách từ từ.

- Ô ô...

Đám đông bu quanh Quỳnh Đola rút lên kinh dị. Trời ạ, chiếc mặt nạ da người khoét trống phần mắt mũi miệng được chế tạo cực kỳ hoàn hảo. Thúy Bụi lẩm bầm đọc hàng chữ liti ở góc trên cùng chiếc mặt nạ.

- “Made in USA”. Té ra bà nhập cảng chân dung giả dối này từ nước Mỹ. Bà là...

Người đàn bà run rẩy:

- Tôi là Phan Quỳnh Như, phu nhân đại sứ Mai Vồ.

Thạch Sầu Đồi lôi trong túi một mảnh giấy dầm máu nhàu nát. Nó đưa cho “bà giám đốc”.

- Đây là bút tích trước khi chết vì đua xe giành giải thưởng năm mươi ngàn đôla của Mai Anh Hùng, con trai bà. Bà đọc đi, cậu quý tử còn chút lương tri đó đã tố cáo bà cướp đất đai dân nghèo Cát Lái.

Luật sư Vũ Hối chen vào:

- Lá bùa Trịnh Thanh Liêm của bà đã hết thời, bà Phan Quỳnh Như ạ. Ông bạn luật sư của bà đã bị tước bỏ quyền công dân và bị truy tố nay mai. Tôi có đủ hồ sơ tội lỗi của ông ta, ông ta đã sử dụng chiếc vôi bạch tuộc biến đen thành trắng trong vụ án.

Những giọt nước mắt muộn màng của bà giám đốc Dạ Xoa rớt xuống mảnh giấy oan khuất. Bà ta nghẹn ngào:

- Hùng ơi, mẹ đã giết con!

* *

Mười ngày sau những đứa trẻ mới có dịp đàm đạo về đề tài cường hào ác bá khi báo chí rầm rộ đưa tin vụ án mafia lần đầu tiên ở Việt Nam sắp được công tố viên Hoàng Văn đưa ra vành móng ngựa.

Sơn Đại Ca thần thờ:

- Ba anh em nhà Báo, Sói, Sư Tử và toàn bộ các sĩ quan biến chất trong ngành công an đồ đầu cho chúng đã bị bắt, tuy nhiên báo chí vẫn nói chưa hết sự thực. Ngay bọn gian ác cũng không biết sự thực, chúng không ngờ trùm kiều hối Quỳnh Đola là thân mẫu Mai Anh Hùng, là một bà lớn hảnh hoi.

Thúy Bụi lẩm bẩm:

- Phân nửa sự thực cũng đã là tốt quá rồi, huống hồ ở đây họ đưa tin tới ba phần tư. Một phần tư còn lại thuộc về “bố già tối cao” của bọn tội phạm. Chính vì thế lực kinh khủng của ngài bố già mà mụ Phan Quỳnh Như cam chịu làm nhân tình cho ông tướng về hưu cho dù biết tổng con ruột mình từ trần vì hêrôin của anh em nhà Cả Báo.

Quyên thắc mắc:

- Ông tướng chủ quán Lôi Đài có bị đưa ra xử không?

- Không. Cả ngài đại sứ Mai Võ nữa, ngài chỉ bị triệu hồi về nước cách chức. Theo luật pháp thì họ vô tội, họ chẳng hề hay biết các hành tung tội lỗi của đám con cái quỷ sứ. Theo cách nghĩ của chúng ta thì ông tướng và ông đại sứ có ô dù của bố già tối cao che chở.

- Chà, không biết công tố viên Hoàng Văn sẽ tính sao. Đất đai bị bọn cường hào ăn cướp đã sang tay nhiều chức sắc thì làm sao lấy lại?

- Vì lẽ đó mà tội mình còn phải chiến đấu, sau lưng chúng ta còn có luật sư Hối, thiếu tá Sanh và đám đông bị áp bức. Đúng không các bạn!

m u ờ i m ộ t

BÍ MẬT CỦA THUNG LŨNG Ô KHA

Thúy Bội soi gương mới biết mình... sắp lớn. Cái gương tròn, nhỏ xíu nằm gọn trong lòng bàn tay là của Mộng Mơ, cô giám thị kiêm quản lý ngôi trường của năm mươi đứa trẻ bụi đời. Tối qua quá mệt mỏi vì chăm sóc đám nhóc, Mơ đã lỡ để quên trên bàn giấy văn phòng chớ Thúy có bao giờ soi gương và ngắm gương đâu. Mơ soi gương thì còn có lý, tối thiểu cô nàng cũng làm đóm cho anh chàng mặt khỉ Thạch Sầu Đời tha hồ tắm tặc, riêng Thúy soi gương thì lằng nhách thấy mồ tổ.

Cô tự nghĩ thầm như vậy lúc ngắm nghía hình hài phản chiếu của mình. Hãy thử nhìn vào khuôn mặt của con người thứ hai long lanh trong mặt thủy tinh. Trời ạ, một yếu điệu thực nữ hẳn hoi chớ sao: tóc “mì

tôm” xù lông nhím, lông mi dài thượt nhưng không che nổi đôi đồng tử màu tím tím, đôi đồng tử mà “anh” Sơn Đại Ca thường gọi là dành cho Elizabeth Taylor, rồi sống mũi cao của đứa con gái hai dòng máu Pháp Việt, chưa kể đôi môi lúc nào cũng vênh lên thấy ghét. Rõ ràng mình đã là một “thiếu nữ” đứt đuôi con nòng nọc.

Bỗng ý nghĩ của cô bé bị cắt đứt bởi một cái hắng giọng lỗ mãng của Hoàng Lăng Tử.

Ở căn nhà êm đềm Xóm Đường Ray này ngoài hai cô gái Mộng Mơ và Lolita Thúy cùng một lũ nhóc thì còn có thêm Phan Thành Hoàng tá túc chớ sao.

Hoàng Lăng Tử đăng ký hộ khẩu dưới tầng hầm vốn được mệnh danh là “căn cứ ngầm” hay “Tổng hành dinh” của Ngũ Quái Sài Gòn. Từ khi ký gửi con đại bàng Bụt vô căn lông sắt thuộc Sở thú mini của trường MƠ ƯỚC, gã hạ quyết tâm ở lại cắm rễ luôn. Gã dọn balô khỏi Xóm Lách của Sơn Đại Ca để về đây nhận chức “Trưởng ban bảo vệ” giữ gìn đám nhóc khỏi phải lang thang đầu đường xó chợ, hoặc bị kẻ xấu xúi giục trốn mái ấm nhà trường.

Gã chấp tay sau lưng đảo qua đảo lại như một ông già rồi dang hắng:

- Con gái càng lớn càng đẹp.

Thúy Bụt thả cái gương xuống bàn. Cô ưỡn ức nhìn mó tóc đuôi gà hippy cột lưng lẳng sau gáy tên lăng tử. Hừ, ngủ mà cũng không chịu cởi sợi dây thun ra,

thứ đuôi tóc của gã cầu thủ Roberto Baggio ấy “nghệ sĩ” cái nổi gì chứ, ngứa mắt hết chỗ nói. Chẳng thà để tóc húi cua cao ráo như Sơn Đại Ca còn có vẻ nam tính hơn.

Cô chống nạnh:

- Nói gì nói lại coi?

- Hà hà, nói lên một chút mà. Đố Thúy, con gì càng lớn càng đẹp?

Trời đất, Thúy rống lên:

- Đố ông: Cái gì “càng kéo càng ngắn”?

- Ha ha vậy mà cũng đố. Dân giang hồ ai lại không biết đó là... điều thuốc lá. Hút thuốc thì “càng kéo càng ngắn”.

- Hừm, con gì “càng to càng nhỏ”?

Hoàng lè lưỡi.

- Ghê nhỉ, nhưng mà vẫn còn khờ. Nếu Thúy đố “cái gì càng to càng nhỏ” có lẽ tôi đã bí lù, nhưng đố “con gì” thì quá dễ hình dung. Đó là... con cua phải không? Chỉ có con cua mới có “một càng to một càng nhỏ” thôi.

Thúy Bụi bế tắc. Gã thư sinh “ở trọ” này thông minh không kém Sơn Đại Ca tí nào. Cô tiu nghỉu đánh trống lảng.

- Ông dậy sớm để âm mưu gì vậy?

Hoàng cười ha hả.

- Âm mưu giùm tập thể, hiểu chưa. Tôi không ngờ cuộc đời năm người chúng ta rẽ ngoặt nhanh quá.

Mới hồi nào tôi còn phiêu bạt với con thần ung đi tìm Hùm Sáu Ngón, Thạch Sầu Đồi còn tử chiến với Sơn Đại Ca, cô đi bán hột vịt lộn nuôi bác Tám Lục, Quyên Tiểu Muội không chịu an phận làm tiểu thư lá ngọc cành vàng. Thế mà bây giờ...

- Sao?

- Bây giờ chúng ta có nhà cao cửa rộng khơi khơi: một trung tâm giáo dục trẻ bụi đời, một mái ấm lớn cho bộ lạc trẻ con. Chưa kể năm đứa tui mình còn có riêng một Tổng Hành Dinh đầy đủ thiết bị thông tin hiện đại để làm... hiệp sĩ Don Quichotte. Hà hà, cuộc đời thay đổi đến chóng mặt.

Thúy xúc động:

-Ồ há!

- Đó là luật nhân quả, Thúy ạ. Hồi nãy tôi có “duyet” sơ qua căn phòng “truyền thống chiến đấu” của tui mình. E hèm, chín cuộc chơi kỳ lạ đã trải qua với đủ thú tang vật, di tích kỷ niệm trưng bày làm tôi ngơ ngẩn. Chúng ta đã gia nhập chín cuộc chơi vượt quá sức của những đứa trẻ vị thành niên nhưng lại cực kỳ thành công.

- Đúng. Có vài lần suýt chết nữa.

- Ai suýt chết?

- Ông chó ai. Mỗi lần ông gặp cảnh thập tử nhất sinh, tôi thấy Quyên Tiểu Muội sút kilô thấy rõ.

Hai đứa cười giòn tan rồi sánh vai nhau bước ra ngoài lan can ngắm màn đêm bị bóc vỏ từ từ. Chúng

không ngờ cô quản lý Mộng Mơ đã theo dõi từ phía sau. Mơ á à một tiếng trẻ thơ rồi thỏ thẻ:

- Sáng nay anh Hoàng thức sớm quá há.

Hoàng Lăng Tử thì thầm:

- Ủ, tôi cũng không hiểu sao lại trần trọc cả đêm, Mơ ạ. Có lẽ Ngũ Quái Sài Gòn sắp bắt tay vào cuộc phiêu lưu thú mười.

*

Cách gì đám trẻ hiệp sĩ biết rằng một tuần lễ trước đó, ở một nơi đèo heo hút gió nhất nước Việt Nam, một biến cố rừng rợn đã diễn ra trong rừng rậm không dấu chân người làm rung chuyển nền khoa học lẫn y học thế giới.

Hôm đó cũng như mọi hôm, mặt trời không xuyên thủng nổi những ô dù lá cây dày đặc. Dưới ánh sáng nhợt nhạt, ban ngày những kẻ đào đãi vàng liều lĩnh men theo con suối đến thượng nguồn với đủ thứ trang bị linh kinh. Họ gồm sáu nhân mạng xuất thân từ dân dao búa sống ngoài vòng pháp luật bị cảnh ngộ hết thời phải trôi dạt vô rừng sâu núi thẳm để tìm kế mưu sinh. Kế mưu sinh của họ không phải là lữ thú rừng hoang dã cho dù họ có đầy đủ súng săn, cuốc xẻng, dao gậy đủ để chính quyền địa phương liệt vào hạng “ăn trộm”. Kế mưu sinh của họ cũng không phải là chiếm cứ rừng thiêng nước độc để vỗ ngực làm “thổ phi” cho

dù sáu người đều xăm chàm chẳng chịt trên da thịt và võ nghệ đầy mình.

Tóm tắt lại, họ chỉ muốn làm giàu bằng nghề đào đãi vàng. Ở xứ sở đầy tài nguyên rừng vàng biển bạc này, nếu gan lì và chịu khó một chút, cơ hội trở thành tỉ phú đâu phải là chuyện... nằm mơ.

Kẻ cầm đầu toán tiền tiêu là Thái Đuôi Ươi. Sở dĩ y có biệt danh Đuôi Ươi vì thân thể kềnh càng như một con trâu mộng. Con trâu ba mươi tuổi giang hồ tứ chiếng có gần chục lần đào tẩu trại giam đó chưa hề biết kiêng nể ai, kể cả cảnh sát đặc nhiệm. Y gốc tích đầu gấu cang Hải Phòng, vô xứ cao nguyên Trung Bộ làm ăn mười phi vụ và bị bắt tại trận đủ mười. Rút kinh nghiệm từ các trại cải tạo, Thái Đuôi Ươi đã thể nghiệm nghỉ nghề ăn cướp mảnh mung chôm chia để chuyển qua khai thác địa thổ. Coi, thiên hạ khai thác phần trên mặt đất nhằm xây dựng vila, biệt thự, còn y và đám đàn em chỉ lừa sơ sớ mỏ tài nguyên dưới mặt đất chó sao.

Y xốc lại khẩu súng săn trên vai:

- Hồi nhỏ tao có đọc “Vàng và máu” của Thế Lữ, bây giờ giống y chang.

Đám đàn em vốn là dân tha hương lưu tán nhao nhao.

- Anh Thái Đuôi Ươi phán chí lý. Tội mình đổ máu ở miệt khí ho cò gáy mà chỉ thu hoạch toàn vàng bụi.

- Hic, thằng Ba Gà Mổ xuống suối đãi vàng bằng hóa chất Xiônít xui xẻo bị rấn chàm quạp cắn chết bỏ xác sa trường.

- Nó chết nhẹ thân nó, còn tao lãnh nguyên cái rìu của mày từ sau lưng bỏ xuống đến giờ vẫn còn mát mát.

- O, tao đâu cố ý. Tao bỏ rìu xuống gò mỗi tính kiếm ngọc côban ai dè mày xó rổ kế bên.

- Đói bụng quá, anh Thái ơi, mình lết nửa ngày rồi mà chỉ có mớ nắm và trái sim dần bụng.

- Hic, mình đang đi lên thiên đàng hay xuống địa ngục hả anh Thái?

Thái Đuôi Ươi ra hiệu cho năm thợ thủ dừng lại nghỉ chân và lạnh lùng đưa tay lau mồ hôi trán. Y đã khởi hành từ sáng sớm bỏ lại lều trại trống không cho mấy đứa con gái hậu cần coi sóc và lên đường lủi tuốt vô khu rừng không một dấu chân sự sống với đám đàn em rách tả tơi. Khu lều trại y chọn làm sào huyết nằm cạnh một dòng suối thơ mộng giờ đây xa mịt mù. Y đã phán đoán sai lầm chẳng, mới đầu y nghĩ ráng lội ngược theo con suối tới thượng nguồn phát nguyên của nó thế nào vàng cũng phơi ngập mặt nước. Khỉ ả, nếu trên thượng nguồn không có vàng thì sao khúc đuôi dòng suối lại lấm bụi “tiền” đến thế?

Y mở tấm bản đồ vùng đất đai chôn chờ giáp mặt biển ra ngó chừng người một hồi lâu. Đám đàn em phiêu bồng của y cũng quăng “đồ nghề” nằm la liệt chung quanh. Buổi trưa mà trời đất cứ mù mù bởi thiếu nắng mặt trời. Thái Đuôi Ươi miết ngón tay định vị trí trên tấm bản đồ bọc nilon rồi bất ngờ nhảy dựng.

- Chết mẹ, tội mình sắp bước chân vào thung lũng Ô Kha. Mấy thằng nhìn coi...

Năm thằng trợ thủ trùng trùng mắt mà giống như người đui. Thung lũng Ô Kha là cái quái quỷ gì chúng chưa hề nghe tới, chúng hoàn toàn mù chữ nên đầu theo dõi báo chí mà biết.

Một thằng cất giọng khàn khàn.

- Hic, em bỗng thấy nhớ lều trại và mấy em mari sến quá. Chắc về thôi anh Thái ơi.

Thái Đuôi Ươi tung một cú phạt thủ làm thằng chết nhát bay xa ba mét. Y gầm thét:

- Tội mày biết huyền thoại về “Thung lũng Ô Kha” chưa?

- Hic...

- Nghe đây. Thiên hạ đồn rằng đó là một thung lũng chết quanh năm không có bóng người. Cách nay vài năm một máy bay chở hành khách Việt Nam lẫn nước ngoài rơi lãng xẹt làm mọi người chết sạch, trừ một mục đầm người Hà Lan hay Mỹ gì còn sống sót với cái đầu tung tung. Tội mày biết không, sau khi máy bay rớt, một chiếc trực thăng quân sự bay tới tính tìm kiếm thi hài những kẻ xấu số cũng bị xấu số luôn.

Đám hào hớn đào vàng chồm lên:

- Quý thần ơi, thiệt hả đại ca?

- Hay là chiếc máy bay và chiếc trực thăng bị tàn quân bắn hạ. Hic, ở rừng sâu dám có Fulrô lắm.

Thái Đuôi Ươi cười gằn:

- Thôi đi mấy thằng khùng. Lúc hai chiếc máy bay gặp tai nạn ở thung lũng Ô Kha thì tao còn cày cuốc trong trại cải tạo Suối Máu. Chính thằng cha quản giáo đã đọc nhật trình cho lũ học viên tội tao. Dư luận trên báo chí đề cập toàn là chuyện trời ơi khó hiểu. Đại khái họ nói đất Ô Kha cũng giống như cái tam giác quỷ Bermuda nào đó...

- Hic, có quỷ à?

- Ừ. Báo chí nói trên trái đất có những tam giác quỷ trên biển lẫn trên không. Tàu bè hay máy bay lọt vô vùng tam giác quỷ đó kể như bế mạc cuộc đời, một đi không trở lại.

- Báo chí xạo quá. Thung lũng Ô Kha lù lù trên mặt đất cơ mà.

- Ừ, chính vì vậy người ta mới đặt giả thuyết về... từ trường. Họ nói rằng bầu khí quyển Ô Kha thuộc vùng không khí loãng còn dưới lòng đất tập trung sức hút cực mạnh của nam châm. Sắt thép bay qua là gãy cánh.

- Ha ha ha, đại ca quả là nhà trí thức có đọc sách. Tội em xin bãi phục.

Thái Đuôi Ươi khoái trá, bởi y là kẻ duy nhất tốt nghiệp bổ túc văn hóa cấp hai. Y mơ màng.

- Tao lại tưởng tượng đến giả thuyết khác hơn...

- Hả, hả?

- Tội này bớt ồn ào đi để tao tư duy chất xám. Nè, tội bây có tin người ngoài vũ trụ xuất hiện trên địa cầu không nào?

Thằng nói giọng khàn khàn bị đòn hồi nãy trầm ngâm:

- Em không rành lắm, nhưng coi mấy phim video viễn tưởng thấy bọn quái thú không gian mà ớn lạnh. Chúng chỉ cần nhe hàm răng nanh thổi một phát là bay vèo một thành phố như chơi.

- Mà khá đấy. Tao đang nghi bọn người vũ trụ có mặt trên thung lũng Ô Kha.

- Á á á...

Cả đám có cảm giác một luồng khí lạnh mơn man dọc xương sống, đứa nào đứa nấy chụp lấy vũ khí ngó dáo dác. Thằng giọng khàn hỏn hển:

- Hic, đúng là Tam Giáp Quỷ. Không khí... tự nhiên loãng đại ca ạ.

Thằng khác hét âm ỉ.

- Đít tao bị chôn cứng xuống đất đây này. Chắc “nam châm” dưới lòng đất hút chặt.

Thằng thứ ba ré lên:

- Hu hu... tao thấy trong bụi rậm đằng kia có cái gì trắng hếu. Hay là sọ người bị rớt máy bay hở?

Thái Đồi Ươi cười hô hố:

- Tụi bay thử để cỡ đó làm sao ôm mộng tử phú đào vàng được.

- Thì tại đàn anh cứ nhắc đến người ngoài hành tinh...

- Khà khà, tao nhắc là cũng có lý do. Tụi bây nghĩ coi, vài năm trước máy bay rơi chỉ có một bà đầm châu Âu còn sống sót, nhưng bà ta không khai gì trước báo chí hoặc cơ quan điều tra. Bà đầm chỉ câm như hến

tiết lộ về “một mùi thúí hoắc” khi bà ta mở mắt. Sau đó thì chính quyền nước mình cấp tốc đánh phi cơ chở bà ta về Mỹ, Hà Lan hay Thụy Sĩ gì đó.

- Kỳ cục.

- Ủ, rất kỳ cục. “Mùi thúí hoắc” đó là gì? Phải chăng đó là mùi đặc biệt của người vũ trụ đổ bộ địa cầu. Phải chăng họ lập căn cứ ở thung lũng Ô Kha và đợi máy bay nào tò mò lượn ngang là bùm một phát súng bằng “tia laser” tiêu diệt?

Toán đào vàng đột nhiên ngưng bật vì đâu đây trong các bụi rậm um tùm vang lên tiếng sột soạt. Rõ ràng bọn họ đang bị kẻ lạ theo dõi. Ê, tiếng sột soạt chỉ kéo dài chưa tới một phút đã lặng tăm hơi.

Đám anh chị tú xứ bắt đầu run. Một tên thỏ thẻ:

- Anh Thái ơi, tui người thấy... mùi thúí hoắc.

Thái Đuôi Ươi chột dạ nhưng ráng giữ bình tĩnh. Y vận phần lưng hộ pháp răng rắc.

- Coi chừng mày đánh rắm rồi tri hô bậy bạ. Trên bản đồ chúng ta, thung lũng Ô Kha còn cách đây khoảng nửa cây số. Chẳng lẽ...

Tiếng sột soạt lại vang lên một lần nữa khiến cả lũ co rúm. Ma quỷ ạ, tiếng động lần này rền rĩ ở khắp nơi làm mọi bụi rậm rung rinh. Giữa cảnh dầu sôi lửa bỏng như thế, bầu trời lại đột nhiên tối sầm báo hiệu một cơn mưa rừng nhiệt đới làm ai nấy phát hoảng. Thái Đuôi Ươi nhanh như cắt lên đạn khẩu súng săn chĩa tứ phía.

- Mọi người chuẩn bị chiến đấu mau, bọn xâm lược từ vũ trụ sắp tấn công chúng ta.

Y vừa dứt lời là hàng loạt tiếng gầm rú la ó quái đản trỗi dậy. Trước mặt những kẻ đào vàng là dòng suối ngược lên thượng nguồn. Họ há hốc mồm kinh hoàng bởi hàng chục cái bóng dị dạng từ những chỗ nắp kín đào phi thân đủ kiểu qua con suối. Có cái bóng lội dưới nước, bóng bay trên không và bóng là đà sát mặt đất.

Vô số những cái bóng khủng khiếp đổ ập về phía toán đào vàng cùng lúc với tiếng súng Thái Đuôi Ươi xé toang cõi u tịch của rừng thiêng. Kẻ cầm đầu chỉ kịp rú lên.

- Chết tao rồi tụi bây ơi!

*

Tại trạm xá của đồn biên phòng, Thái Đuôi Ươi hôn mê suốt ba ngày chưa tỉnh. Năm tên đàn em của y đã thay phiên nhau cáng đàn anh vượt đêm tối đến khu lều trại hậu cần và nhờ các cô nàng “già nhân ngãi non vợ chồng” học tốc đi tìm các chiến sĩ ở đồn biên phòng gần nhất nhờ họ đánh xe quân sự đến khu lều trại gần con suối để đưa nạn nhân đi cấp cứu.

Khỏi phải mô tả, chưa bao giờ tỉnh X đón một số người khổng lồ tràn đến “du lịch” như vậy. Sau cú điện khẩn của vị trưởng đồn biên phòng về tỉnh rồi

từ tỉnh về các thành phố trực thuộc trung ương, báo chí và quần chúng hiếu kỳ đã đổ bộ về doanh trại hẻo lánh của đồn biên phòng khiến các vị chỉ huy quân sự chỉ biết nhìn nhau ngao ngán.

Thái Đuôi Ươi tuy gần... đứt bóng nhưng năm gã đàn em của y vẫn khỏe như vâm. Lờ khai của năm gã đào vàng làm mọi chuyện dần dần sáng tỏ ra.

Tên thứ nhất đặt tay lên cây thánh giá đeo tòn teng trên ngực như tử tù đặt tay lên cuốn thánh kinh, thề thốt.

- Thưa quý vị quân đội, cảnh sát, truyền hình, báo chí và các đại biểu tầng lớp nhân dân lao động, tôi xin thề sẽ nói lên sự thực. Sự thực là đại ca Thái Đuôi Ươi và năm đứa tụi tôi làm ăn lương thiện chỉ sống qua ngày bằng nghề đào đãi vàng. Sự thực là tụi tôi ngẫu nhiên băng rừng mò đến gần thung lũng Ô Kha và bị lũ quái vật thời tiền sử tấn công thê sồ thảm...

Tên thứ hai bổ sung:

- Mới đầu tụi tôi nghĩ thấy “mùi thúí hoắc” và “những tiếng sột soạt”. Tưởng rằng đó là những người vũ trụ xâm lược địa cầu, anh Thái bèn giương súng lên bùm một phát. Trời đất quỷ thần ơi, ai dè bọn quỷ không phải là con người có đầu, mình, tứ chi như chúng ta. Bọn quỷ là những con quái thú dị dạng biết thăng thiên, độn thổ và không sợ tiếng súng. Hic, thú thiệt từ hồi cha sanh mẹ đẻ tới giờ, tôi chưa hề

gặp trong các Sở Thú những con quái vật nào dị hợm như thế.

Tên thứ ba tiếp tục.

- Bọn quái vật tỏa một thứ mùi thúi như cứt. Chính mắt tôi chứng kiến “một con thần lằn có cánh” đâm thẳng vào họng súng sẵn Thái Đuôi Ươi với hàm răng nhọn lờm chồm làm đại ca tụi tôi ngã lăn ra.

Tên thứ tư mếu máo:

- Khi anh Thái ngã lăn, cả đám giang hồ tụi tôi cũng xỉu theo. Không hiểu sao mọi vũ khí trên tay tụi tôi đều tuột khỏi những ngón tay và thân thể ai nấy mềm nhũn. Khoảng nửa tiếng đồng hồ sau, lúc mọi người mở mắt được thì lũ quái vật thời tiền sử đã đông tuốt bỏ lại mùi tử khí nồng nặc. Trên bãi cỏ lau là một cái xác bất động với những dấu răng rí máu nơi cổ. Tụi tôi hoảng hồn làm cáng khiêng anh Thái mở đường máu suốt đêm trong rừng để bây giờ có hân hạnh báo cáo với quý vị đây.

Tên thứ năm vốn có hoa tay bấm sinh rút một tờ giấy trắng trên bàn để trước mặt. Gã ngo ngoặt cây bút chì.

- Tôi sẽ đại diện các anh em huynh đệ trong nhóm đào vàng “chiếu phim” bọn quỷ thung lũng Ô Kha cho quý vị thưởng lãm. E hèm...

Gã vẽ khoảng nửa giờ mới phác họa đủ hình hài những bóng ma rừng rợn ba ngày trước. Coi, trên mảnh giấy lớn là hầm bà lằng xấn cẩu các chủng loại

thú rất kỳ lạ, kể từ loài bò sát dưới đất đến loài thủy tộc lưỡng thê rồi loài chuyên bay lượn trên không.

Gã nhướng mắt về phía các chiến hữu.

- Tao “chiếu phim” giống không tụi bây?

- Ô... giống y chang!

Gã gật gù.

- Quý vị có quyền giữ tờ giấy chỉ chút hình vẽ này thay lời khai báo của chúng tôi, còn phổ biến hay không là tùy quý vị. Ai không tin cứ việc xung phong đến rừng rậm gần thung lũng Ô Kha xem thử, hic, riêng tụi này xin giải nghệ nghề đào vàng.

Ngay trong ngày thứ tư kể từ khi nhóm đào vàng bị nạn ở đồn biên phòng, một toán quân cùng các trinh sát đặc nhiệm gan lì nhất được trực thăng vận xuống địa điểm đánh dấu trong tấm bản đồ nhàu nát của Thái Đuôi Uoi. Tin tức đầu tiên báo về cho biết: hai chiếc trực thăng không thể hạ cánh được vì thời tiết quá xấu và vì... một hấp lực quái đản làm nghiêng cánh quạt khiến phi công chẳng tài nào điều khiển được. Cũng còn may phía dưới chỉ là hành lang rừng rậm nằm sát thung lũng chứ chưa phải là vùng trũng tử thần Ô Kha.

Nguồn tin quân sự chẳng giấu được lâu trước “lỗ tai” báo chí bu kín trạm y tế đồn biên phòng. Chưa đầy bốn tám tiếng đồng hồ, các tờ báo phát hành ở Sài Gòn đã bị vét sạch bởi những đứa trẻ “tiếp thị” rao oi ới:

- Thừa bà con cô bác thích phóng sự điều tra giật gân, các bí mật mấy năm nay về thung lũng huyền thoại Ô Kha sắp được “bật mí” từ từ. Báo “SCANDAL” của Pháp và báo “GIỜ THỨ 25” đã cử phóng viên đến tỉnh X nơi sáu kẻ đào vàng gặp nạn. Toàn văn bài báo như sau: “Người ta bắt đầu lật lại hồ sơ vụ một máy bay hành khách và một máy bay cánh quạt bị rơi tại thung lũng Ô Kha thời gian trước sau khi một nhóm kẻ giang hồ liều lĩnh đi tìm vàng trong rừng rậm đung phá... sự thực. Hẳn các bạn cũng biết trên trái đất này, nghi vấn về sự xuất hiện của các phi thuyền vũ trụ chở người không gian đang được các siêu cường Nga, Mỹ đặt ra. Hôm nay nghi vấn trên lại nhích gần thực tế hơn bởi Thái Đuôi Ươi, một tướng cướp về vườn tuổi ba mươi, cầm đầu nhóm đào vàng bị lũ quái vật thời tiền sử (mà chúng tôi có đăng ảnh kèm theo từ phác họa của các nhân chứng) tấn công gây thương tích trầm trọng. Nạn nhân Thái Đuôi Ươi đã hôn mê ba ngày ba đêm bởi một vết cắn của loài “thần lần bay”, một loại khủng long có cánh chỉ tồn tại ở thời tiền sử. Điều gì đã xảy ra ở thung lũng Ô Kha không dấu chân người? Phải chăng những người từ vũ trụ đến đã đem theo bào thai đông lạnh của các loài khủng long và chọn vùng trũng này phát triển mầm sống của bọn quái thú? Phải chăng một âm mưu xâm lược địa cầu đang hình thành mà cụ thể là bất cứ ai có ý định tò mò về người vũ trụ đều bị họ hủy

diệt. Bằng chứng là hai chiếc máy bay trước đây và bây giờ là nhóm đào vàng của Thái Đồi Ươi? Phải chăng người vũ trụ sẽ tung lũ quái thú về thành phố để trừng phạt loài người mềm yếu cúng ta... tin giờ chót nạn nhân Thái Đồi Ươi đã hồi tỉnh, một bác sĩ giỏi nhất Việt Nam cho biết nạn nhân đã bị một con thú chưa tìm ra nguồn gốc chích vào cổ một lượng thuốc mê cực mạnh...” mại dô, mại dô, bà con cô bác muốn tìm hiểu về người vũ trụ và bọn quái vật tiền sử hãy nhanh chân lên kéo hết báo...

NHỮNG CON CHÓ MẤT TÍCH

Lâm Thị Mộng Mơ, ái nữ của ông thầy võ Lâm Bí Bo khét tiếng miệt sông nước Cần Giờ, Rừng Sát lặng lẽ ra vườn. Sáng nay cô gái tuổi trắng rằm tạm thời “quên” nghề quản lý lũ trẻ bụi đời của ngôi trường MƠ ƯỚC để lo sức khỏe cho ba con thú hoang dã. Còn phải hỏi, năm chủ nhân của ba con thú đang hoa tay múa chân phát biểu hằng tiết vệt dưới căn hầm bí mật, chỉ còn lại mỗi mình Mơ là rảnh chứ sao.

Trong tay Mơ là một cái giỏ đựng đầy dinh dưỡng trần gian: một quày chuối già, một bọc đầu tôm xương cá và đủ thứ trái cây hấp dẫn.

Mơ dúm quày chuối vô cánh cửa mở của chiếc lồng sắt nhốt con khỉ Tề Thiên nói nhỏ.

- Ăn điểm tâm đi, Tôn Ngộ Không!

- Khęc khęc...

- À, nhà người muốn hỏi thăm cậu chủ Thạch Sầu Đồi hả, cậu chủ bị kẹt phiên họp bất thường của Ngũ Quái Sài Gòn nên nhờ chị làm đầu bếp phục vụ chú mày đó.

- Khęc khęc...

- Hi, bẻ chuối chap đi chó đừng la làng nữa. Chị dâu biết nội dung phiên họp ra sao.

Con mèo rừng Bé Mun thắc mắc còn hơn Tề Thiên. Ả bỏ mặc mớ xương cá trong cái tô sành, gương cặp mắt màu ngũ sắc nhìn Mơ nhõng nhẽo không ngừng.

- Meo meo... ngao ngao...

- Ô, cô em nhớ chị Thúy Bụi hờ. Chị ấy bữa nay lo chuyện đại sự.

- Krec krec...

Con đại bàng Bụt đậu vắt vẻo trên chiếc xích đu nhỏ trong lồng sắt kế bên tri hô phụ họa làm Mơ càng thêm mắc cười hơn. Cô an ủi ba con thú bằng một câu tuyệt chiêu.

- Các em yên chí đi. Năm chủ nhân các em sắp có một cuộc hành quân lớn, thế nào các em cũng được tham dự. Thiệt mà.

*

Mơ nói đúng khúc sau cùng của phiên họp trong căn hầm Tổng Hành Dinh Ngũ Quái Sài Gòn nhưng những gì diễn biến trước đó thì cô cũng mù mịt như Bé Mun, Bụt và Tề Thiên. Coi nào, mắc mớ gì mà

sáng sớm thật sớm trong lúc Mơ và Thúy, Hoàng còn đang lai rai tâm sự cùng bụi mía nằm phía dưới lan can thì chuông điện thoại bất ngờ reo lên.

Thúy Bụi chạy ào vô nhà nghe phon rồ rộn ràng báo tin:

- Hoàng còn nhớ anh chàng nhà báo Nguyễn Liêm Sĩ làm việc ở tờ TIẾNG DÂN KÊU không? Anh chàng đã hỗ trợ tinh thần chúng ta trong đặc vụ “săn cá mập” ở đảo Long Sơn đó, tối qua anh Sĩ vừa thông báo cho Quyên một nguồn tin động trời. Rằng anh ta sẽ đến tỉnh X để điều tra về bí mật thung lũng Ô Kha... và muốn rủ chúng ta cùng lên đường trên chiếc xe Ford cũ kỹ của anh. Mình nghe Quyên loáng thoáng mô tả chuyến đi mang hình ảnh của những con quái vật thời tiền sử.

- Thế thì quá tuyệt vời!

- Ô, ông Hoàng quên rằng đây là chuyến đi dài ngày trong khi Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội chỉ có một ngày chủ nhật nghỉ ngơi. Sáng mai hai bạn ấy phải mài đũng quần trên ghế nhà trường để chuẩn bị thi học kỳ hai. Bởi vậy...

- Hừ, tôi hiểu rồi. Tóm tắt lại cuộc phiêu lưu lần này may ra chỉ gồm ba chúng ta. Không biết thằng cu Thạch biết tin này chưa nhỉ?

Thạch Sầu Đời “nhạy cảm” với cuộc đời hơn Hoàng Lăng Tử tưởng. Bảy giờ sáng nó phóng xe đạp vù khỏi Xóm Chùa, trong túi quần lão nhét một tờ báo mới ra lò nóng hổi.

Tại Tổng hành dinh, Thạch lăng xăng thấy tờ báo xuống cạnh bình trà sen bốc khói và năm đĩa xôi mặn do Quyên đem đến.

- Quý vị chuyển tay nhau đọc đi, anh Nguyễn Liêm Sĩ đã chậm chân hơn báo SCANDAL và báo GIỜ THỨ 25 một bước. Họ đã cử phóng viên đưa tin về vụ người vũ trụ ở rừng Ô Kha với đầy đủ chi tiết.

Thạch phán xong là bung đĩa xôi làm nghĩa vụ công dân khỏi đợi ai mời.

Ngay lập tức đám trẻ chúi đầu vào tờ GIỜ THỨ 25, một tuần báo chuyên tập trung khai thác đề tài khoa học huyền bí, thế giới tâm linh nhằm câu thị hiếu độc giả. Sơn Đại Ca hoang mang tột độ.

Nội dung bài phóng sự không khác những gì anh Sĩ đã phân cho Quyên, có điều rõ ràng cứ như tay nhà báo đang có mặt tại vùng thung lũng đầy xác máy bay rơi vậy. Ái chà, anh ta dựa trên cơ sở nào mà dám khẳng định người ngoài hành tinh đã đến trái đất, đã chọn đất Ô Kha làm sào huyệt, đã dùng tia laser bắn hạ các phi cơ bay ngang và bây giờ sử dụng vũ khí vật dị hợm đe dọa sinh mạng những kẻ đào vàng tò mò?

Thạch Sầu Đồi nhún vai:

- Chẳng qua là báo ế nên họ thêm thắt để thu hút độc giả. Xét cho cùng, tờ GIỜ THỨ 25 cũng hết tờ LÁ CẢI mà tụi mình từng biết qua.

- Tao nghĩ ngược lại. Các nhân chứng vẫn còn sống sờ sờ, một người nói không ai tin, nhưng cả sáu người

cùng thống nhất một lời khai mới là có vấn đề. Trong vụ này chưa thấy lửa nhưng đã thấy khói...

- Hì hì, đại ca định xài câu tục ngữ “Không có lửa làm sao có khói” hở?

- Tất nhiên. Các bạn hãy ngắm những con quái vật do một kẻ đào vàng vẽ lại trên báo thì rõ. Chúng ta không mù quáng kết luận chúng là những con thú thời tiền sử còn sống sót trong thung lũng, chúng ta cũng không điên để bị rơi vào bẫy của tay nhà báo mà cho rằng chúng là những sinh vật ngoài không gian. Các bạn thấy không, con “thần lằn bay” cắn gã Thái Đuôi Ươi nơi cổ có vóc dáng tựa tựa như một con dơi quạ bị biến dạng. Con thú đốm cụt đuôi kia hơi giống con sơn cầu ăn xác chết, còn con trăn khổng lồ có vây trên lưng trườn từ dòng suối lên thì hao hao như một con nưa bị tuyệt chủng ở đồng bằng sông Cửu Long.

- Ý đại ca thế nào?

- Trên nguyên tắc, loài thú hoang dã vẫn có thể thay đổi hình thù để phù hợp với môi trường sống. Ông bà thường nói “ở bầu thì tròn, ở ống thì dài”.

Quyên Tiểu Muội lắc đầu.

- Trật lất. Thung lũng Ô Kha là một vùng rừng núi có thật nằm trên một dải đất cong chữ S của chúng ta chớ đâu phải nằm biệt lập như hoang đảo của Robinson. Sự tiến hóa hay thụt lùi của các động vật ở đó không thể tách rời hoàn cảnh xung quanh. Tôi

nghĩ rằng hiện thời ngoài sự phát hiện quái gở về những con thú ở Ô Kha, chưa ở đâu chúng ta thấy các con thần lẫn bay và con trần có vây lưng cả.

Cô bé bùi ngùi:

- Chính vì lý do đó, lời mời của anh Nguyễn Liêm Sĩ thật đúng lúc. Anh ấy muốn tiếp xúc với nạn nhân vừa hồi tỉnh Thái Đuôi Ươi, xui xẻo là tôi và Bùi Thái Sơn bạn đến trường Cao Bá Quát chớ không được tự do như các bạn.

Thạch Sầu đòi thả cái đĩa trống trơn xuống chiếu, liếm mép:

- Không ai tặng không cho mình sự tự do. Tối thiểu tôi sẽ mất mấy ngày lương ở hãng nước đá, Hoàng Lăng Tử có thể bị cắt hợp đồng lao động ở Thảo Cầm Viên, còn Thúy Bội thì...

Thúy hồ hững hờ cầm tờ báo trên tay xoay ra mặt sau, đột ngột mắt cô sáng rực:

- Ê, đâu phải tờ GIỜ THỨ 25 chỉ tạo “xì căng đan” bằng bọn quái thú thời tiền sử. Mọi người nhìn nè, trên trang tám tờ báo là một hàng tit lớn: “NHỮNG CON CHÓ KIỂNG TÀNG HÌNH”, lạy chúa...

*

Chuyến viễn du mới hình thành trong ý tưởng đám trẻ phải tạm gác lại bởi khám phá cực kỳ quan trọng của cô chủ ngôi trường mồ côi. Xem nào, Thúy Bội đọc từng chữ vanh vách:

- “Khi chúng tôi lên khuôn bài báo mang tính điều tra này thì con chó Nhật lông xù thứ mười hai đã bị mất tích không một chút dấu vết ở khu Thủ Thiêm cũ mà bây giờ đổi tên là quận 2. Tất cả mười hai con chó kiểng gốc Nhật của mười hai căn hộ nhà giàu mới phát đều bốc hơi cùng một tình trạng như nhau: Khoảng nửa đêm ở quận 2 và chuỗi sự kiện xảy ra trong vòng chưa tới tuần lễ. Phóng viên bốn báo chúng tôi đã áp dụng mọi biện pháp nghiệp vụ mới được các nạn nhân tiết lộ. Thứ nhất, mười hai căn nhà của họ đều nằm ở mặt tiền đường mới mở và đều không hề quen biết nhau. Thứ hai, mười hai gia chủ đều ngủ trước 11 giờ đêm và đều đóng cửa ba lớp bí bùng. Thứ ba, mười hai căn nhà nuôi chó Nhật làm kiểng đều có sân thượng. Qua các chi tiết quan trọng thu lượm, chúng tôi chỉ biết nêu lên giả thuyết: Không lẽ bọn trộm chó lại có tài nghệ xuất quỷ nhập nhân. Đúng vậy, tại sao những loài chó nuôi khác như chó ta, chó bec-giê, chó Đan Mạch, chó Tàu không bị mất trộm, mà chỉ duy có chó Nhật. Như các độc giả đã biết, chó Nhật là chủng tộc chó thông minh nên chúng không dại gì rủ rê nhau lên sân thượng nhảy xuống đất tự sát tập thể, ấy là chưa kể hiện trường mười hai căn nhà không hề có một vết máu. Chúng tàng hình vì nguyên nhân nào và bọn trộm chó đã dùng thủ đoạn gì, xin mời chư vị độc giả đón coi loạt bài điều tra kế tiếp...”

Thúy dừng lại cười khanh khách:

- Mọi sự diễn ra đúng như ý trời, sẽ chẳng ai trong tụi mình bị thất nghiệp.

Sơn trố mắt:

- Sao hả Thúy?

- Đừng bày đặt giả nai, sắp lớn ơi. Vụ “những con chó Tàng Hình” mà tờ GIỜ THỨ 25 đưa tin chắc chắn sẽ chiếm thời giờ trống sau buổi tan học của Sơn và Quyên, đúng chứ?

Sơn ngẩn ngơ trước tài đạo diễn trò chơi của cô bé tóc nhím. Hấn lè lưỡi:

- Nghĩa là Ngũ Quái Sài Gòn chia làm hai phe?

- Ô kê. Sáng mai khi đại ca và Quyên rúc vào hai lớp mười, 11 thì ba đứa tụi này cũng đến điểm hẹn với anh Nguyễn Liêm Sĩ tại tòa soạn tờ báo TIẾNG DÂN KÊU. Chiếc xe Ford cũ kỹ của anh Sĩ sẽ chở tụi này đến Ô Kha bắt lũ quái vật thời tiền sử còn hai người sẽ đi phà qua Thủ Thiêm bắt lũ trộm chó kiếng.

- Cuộc chia phe quá đổi lạnh lùng, hùm... – Sơn thờ người.

Quyên đứng về phía cô bạn gái.

- Đừng tự làm mình khổ sở, Sơn ơi. Từ đây đến một trăm tuổi chúng ta còn quá nhiều những cuộc phiêu lưu, hưởng hồ trong trò chơi hai phe hôm nay, tụi mình vẫn phối hợp được với nhau qua điện thoại di động.

Cô bé nghiêm nghị:

- Nếu vùng trời, thung lũng Ô Kha bắt được sóng truyền tin, ba bạn sẽ được nghe mình và Sơn kể chuyện cổ tích về lũ chó Nhật tàng hình.

Không khí trở nên nhẹ nhõm trước sự can thiệp dịu dàng của Quyên Tiểu Muội. Chỉ chờ giây phút ấy, Thạch ré lên:

- Ô, mọi người dùng điểm tâm sáng đi chó kéo tôi xí phần hết. Chúng ta không có dư thời gian trong ngày chủ nhật này đâu. Tuy ống nhòm, la bàn đi rừng, lương thực, thuốc men đã có sẵn trong kho dự trữ nhưng... còn ba con linh thú. Tạ ơn trời cho chúng đỡ phải ngứa ngáy cuồng chân trong ba cái lồng sắt.

- Há? Ông tính lôi ba con vật nuôi của chúng ta lên xe Ford sao hở ông mãnh... Sầu Đời?

PHÒNG THÍ NGHIỆM MAN RỢ

Thành phố bị cắt làm đôi bởi dòng sông Sài Gòn. Dòng sông như một lưỡi dao phạt ngang ngọt xớt chia cuộc sống người dân đô thị thành hai khu vực cách xa về lợi tức thu nhập. Bên này sông là mạn bắc quận Một với cảng Bạch Đằng sầm uất, tàu bè san sát như mắc cửi, nhà hàng nổi, khách sạn chìm mọc lên như nấm mời gọi du khách. Bên kia sông là vùng đô thị mới Thủ Thiêm với nông dân chân lấm tay bùn chưa quen chung cư, cao ốc, bước vô phòng gắn máy lạnh là nổi da gà sờn tóc gáy như chơi.

Hai vùng đất dính liền nhau bởi bến phà Thủ Thiêm. Nghe đồn rằng nhà nước sắp xây dựng một chiếc cầu thế kỷ bắc qua sông Sài Gòn để phát triển văn minh tận hang cùng ngõ ngách khiến bà con lao

động bùng biển ai nấy đều hơn hờ. Họ hơn hờ vì một lý do đơn giản: Không phải vì mau chóng gia nhập xã hội tiêu dùng giàu có, mà tối thiểu cũng đỡ đỡ mồ hôi hột khi hàng ngày qua lại bên phà.

Chớ gì nữa, phà Thủ Thiêm bữa nào chẳng chật ních người. Xe gắn máy xe hơi dồn cục như một bãi phế liệu, còn người ngòm đu bám ngổn ngang trên con tàu hình dạng y hệt chiếc xà lan có chấn song. Trên phà đầy đủ thập loại chúng sinh từ em bé bên kia sông cắp sách đến trường học, cho đến cụ già chống gậy đi tìm sinh kế bằng nghề ngửa tay hành khất. Trên phà từ cái bang hạng bét, mãi võ Sơn Đông bán thuốc cao đạo, các thổ phỉ mặt rô đầu gấu, binh đoàn chị em bán phấn buôn hương sống nhờ phao bám của những con tàu viễn dương cho đến công nhân, viên chức lương thiện đi làm mỗi ngày hai buổi, và cả những ông chủ tư bản thời kỳ mở cửa với những bộ veston, cà vạt sang trọng, ngồi ô tô kéo cửa kính mồm phì phèo xì gà.

Ngày chủ nhật đẹp trời như hôm nay còn huyền ảo hơn nữa. Huyền ảo xô bồ đến mức trong số đám đông nhung nhúc như giò bọ trên phà, chẳng ai thèm để ý đến cặp thiếu niên đẹp như thiên thần, tay vịn chặt ghi đông hai chiếc xe đạp mơ màng đưa mắt ngắm dòng nước biếc.

Cô gái tóc thề mặt xinh không thua búp bê trong quầy kính thì thầm:

- Mặt nước cuộn cuộn cứ như sông Đa Núp trong bản nhạc tụi mình thường nghe ấy.

- Ồ...

- Nếu mình đoán không lầm thì dòng sông thân mật này sẽ chảy về Rừng Sát để thành sông lớn Lòng Tàu và sau đó đổ ra cửa biển. Đại ca còn nhớ bác Lâm Bí Bo huyện Cần Giờ và những kỷ niệm ngày nào không?

- Ồ...

- Ồ gì mà hoài hủ vậy Sơn. Hay là bạn đang nhớ thung lũng Ô Kha và em Lolita Thúy?

- Hi, hi cũng như tiểu muội nhớ gã Hoàng Lăng Tử. Bạn bè nhớ nhau là chuyện thường tình.

Cô gái tóc thề mơ mộng chính là Quyên Tiểu Muội. Mái tóc cô rối tung vì gió lúc phà tách ra giữa dòng sông. Cô đánh trống lảng.

- Dù sao thì sáng thứ hai, anh Hoàng, ông Thạch và Thúy Bội mới khởi hành. Không biết trong cuộc chia phe xuất trận này, nhóm nào sẽ đến đích trước nhỉ?

Sơn Đại Ca búng tay cái chách:

- Quyên dòm đồng rác nylon quấn vô đám lục bình trên mặt nước kia. Mớ hồ lớn mất vệ sinh đó đã làm ô uế nhan sắc dòng sông lẫn bản nhạc mà bạn vừa đề cập. Chúng ta cần đứng trước một thực tế.

- Sao?

- Nhóm ba người đi tỉnh X sẽ đạt mục tiêu trước tôi và Quyên. Bạn hiểu không, họ nắm trong tay sáu

nhân chứng trong toán đào vàng còn chúng ta thì chẳng biết mặt một con cầu nào trong mười hai con chó Nhật mất tích. Thậm chí chúng ta cũng chưa biết mười hai ông chủ và mười hai căn hộ mặt tiền có sẵn thượng ra sao, nhưng...

Sơn lầm lì.

- Nhưng cũng giống mớ hồ lớn lênh bênh bản thủ kia. Chúng ta chỉ cần tách đồng rác nylon khỏi đám lục bình là mỗi thứ lại đầu vào đó.

11 giờ trưa, chiếc phà chở trọng tải vượt mức mới cặp vào bờ. Sơn Đại Ca phải trở hết thần lực nhắc bổng hai chiếc xe đạp trên đầu tả xung hữu đột mở vòng vây trước làn sóng người ùn ùn đổ xuống. Coi, trò chơi “ngạch công” của hắn đã làm một chú nhóc chừng mười ba tuổi bán xe kẹo kéo đứng trên bến phà thán phục.

Chú nhóc vỗ tay âm ỉ:

- Hoan hô sự có mặt của anh Sơn, chị Quyên. Hoan hô...

Hai đứa hoảng hồn chiếu tướng chằm chằm “anh bạn nhỏ” đen đui, thấp lùn có khuôn mặt ngơ ngợ với mớ tóc khô như rễ tre lổn xoăn đỉnh trán. Quyên ú ớ:

- Em... em là...

- Trời đất ơi, anh chị quên thằng Nam Tóc Quần bán kẹo kéo rồi à. Em là một trong năm chục đứa trẻ bụi đời sống nội trú ở trường Mơ Ước của chị Mơ và chị Thúy Bụi đây.

Ôi, tổ ấm của Thúy đông quá làm sao Quyên nhớ nổi. Những lần sinh hoạt với đám nhóc trong các đêm liên hoan cuối tuần, Quyên ngoài việc dạy chúng tập làm thơ may ra chỉ còn biết ánh trăng lơ mờ lơ lửng trên cao. Cô lúng túng:

- Chị không tài nào nhớ mặt mấy đứa. Chị nhớ ở trường có rất nhiều tổ: nào Tổ Bán Báo, Tổ Vé Số, Tổ Đánh Giày, Tổ Bong Bóng...

Nam Tóc Quăn gài đầu sồn sột:

- Hi hi, từ hồi em gia nhập trường là có thêm “Tổ kẹo kéo” nghe. Tổ tụi em có hai thằng, một con. Thằng Xu bán miệt Chợ Lớn, con Hồng bán ở khu Hồ Con Rùa, còn em bao thầu vùng Thủ Thiêm khi ho cò gáy. Chặc chặc...

- Chuyện gì mà chắt lưỡi hờ Nam?

- Hai anh chị phóng tà tà xế điếc theo em. Chiều hôm qua, lúc đẩy xe kẹo kéo qua hết con đường mới mở, em tình cờ phát hiện một cái bụi rậm giả.

Sơn Đại Ca giật nảy mình. Hấn chụp vai thằng nhỏ nựng nịu.

- Ba anh em mình kiếm quán cơm bình dân ăn dần bụng đã, hà hà hà...

*

Trong tiệm cơm bụi vỉa hè, Nam Tóc Quăn được hai thần tượng săn bắt tội phạm mà nó hằng hâm mộ đãi một chầu canh chua cá lóc, lươn hầm sả xức

bánh trắng ngon chưa từng thấy. Hai chiếc xe thể thao dựng kế chiếc xe thô mini đằng sau thù lù thùng kẹo kéo có cái máy hát bằng... vô sò to tướng. Sơn Đại Ca vỗ nhè nhẹ lên mặt thùng.

- Máy hát chạy bằng bình điện ắc-quy hả Nam?

Thằng nhóc hào hùng chùi mép:

- Dạ, em chế thêm “vô sò” để câu khách. Máy phát mạnh lắm, mấy đứa con nít khoái nhất bài nhạc “Sống trên đời này, người giàu sang cũng như người nghèo khó...” anh Sơn ạ.

- Em thuộc hết bài không?

- Em nhớ lai rai thôi. Đại khái là “Trời đất ban cho mỗi người một số phận, mai kia chết rồi thì ai cũng như nhau... Đừng vì sang giàu, đừng vì ham tiền mà phụ nghĩa anh em, người ơi hãy nhớ cát bụi phù du mai này sẽ qua...”

- Tuyệt vời!

- Em chỉ thấy tuyệt vời lúc bản nhạc kết thúc, bàn tay mình kéo thiết dài cục kẹo bụi, ngắt từng khúc bán cho tụi con nít.

Quyên Tiểu Muội xúc động dữ dội. Cô không ngờ Nam Tóc Quần có những triết lý rất người lớn trong thân thể còm nhom của chú nhóc tuổi mười ba. Cô bồi hồi mở ví ra.

- Cấm trả tiền lại ghen Nam. Coi như chị lì xì cho em ít “cát bụi phù du” tình nghĩa.

Thằng nhóc sững sờ. Nó cúi đầu lí nhí:

- Cám ơn anh chị. Hồi nãy lúc gặp anh chị ở bến phà em quên kể về quê quán của em. Anh chị không biết mặt em là phải rồi, em vừa lưu lạc từ miền Trung vào Sài Gòn, may phước được thằng Xu con Hồng vô trước giới thiệu em gia nhập mái ấm trường MƠ ƯỚC.

- Hèn chi...

- Bây giờ anh Sơn chị Quyên đi với em. Em nghe bạn bè các tổ trong trường ca tụng tài nghệ thám tử của anh chị tận chín tầng mây. Cái bụi rậm giả ở cuối con đường mới tráng nhựa khá nghi lắm.

Sơn lim dim mắt ực cạn ly trà đá rồi tóm tắt nội dung chuyến vượt phà Thủ Thiêm cho Nam Tóc Quăn nghe. Thằng nhóc há hốc mồm.

- Quý thần ơi, anh chị đi tìm những con chó tàng hình hả?

Thằng nhóc bắt đầu tâm sự về nơi nó hùng cứ, về địa bàn bán kẹo kéo với cái lỗ tai dài lợi hại nghe ngóng đủ thứ tình hình xảy ra chung quanh. Nó trẻ môi:

- Báo chí đăng tin còn thiếu. Những con chó cảnh bị mất tích đó ở vùng này bà con lao động đều biết nhưng họ thây kệ. Chó kiểng lông xù là chó nhà giàu chẳng dính dáng đến nỗi cơm hàng ngày của bà con. Mỗi con chó Nhật giá không dưới một cây vàng. Riêng mười mấy căn hộ nhà giàu kia cũng không dám dứt đơn kiện cáo, họ nghĩ rằng bọn trộm “chôm” được chó thì cũng thừa sức “ăn” của cải trong nhà họ. Biết vậy nên họ đành đau khổ ngậm miệng làm thinh.

Tiết lộ mới mẻ của Nam Tóc Quần thật đáng đồng tiền bát gạo. Buổi trưa bên kia cảng Bạch Đằng nắng chói chang thế mà bên này bờ sông gió tha hồ tung hoành trên những con đường đất khô cằn với những mái nhà tôn, nhà lá thấp lè tè. Ngoại ô có khác. Sơn và Quyên sung sướng ngửa mặt đón không khí thanh bình chẳng sợ ô nhiễm đường hô hấp. Ba chiếc xe đạp băng hết con đường đất gồ ghề là... Khu đô thị mới hiện ra. Coi, xa xa đằng trước thấp thoáng hình ảnh một cư xá thượng lưu với các con đường trải nhựa ngang dọc, các bồn hoa được cắt tỉa cẩn thận, các ngôi nhà cao tầng mặt tiền mọc lên tới tấp. Xa hơn chút nữa là khu công trường xây dựng với xe cần cẩu phun khói mịt mù khắp các giàn giáo.

Sơn lầm bầm:

- Cuối cùng thì đất nước cũng ráng đổi mới bộ mặt bề ngoài.

Quyên cười:

- Người ta xây dựng theo kiểu cuốn chiếu, nông dân bám đất lâu đời lần lượt nhận tiền đền bù rồi dọn mất tiêu nhường chỗ cho những người xa lạ có thu nhập cao đổ bộ đến.

Tiếng Nam Tóc Quần cộc lốc:

- Tới nơi rồi anh chị ơi.

Trước mặt hai đứa không phải là “cái bụi rậm giả” mà lù lù khoảng vài chục ngôi nhà ba tầng kiến trúc theo kiểu Đài Loan, sân thượng phủ mái che. Phái

đoàn lần lượt duyệt binh dọc con đường mới mở chưa có tên, vắng hoe người qua lại. Sơn nhíu mày:

- Tối là tối kiểu nào hả Nam?

- Dạ, chúng ta vừa đi qua mười một căn nhà bị mất trộm chó. Căn nhà thứ mười hai kia, nhà nào cũng đóng cửa bít bùng như sợ cướp đột nhập.

- Còn “cái bụi rậm”?

- Ở tuốt rừng tre nửa đàng kia. Sau rừng tre nửa là một con rạch đổ ra sông Sài Gòn, trên con rạch toàn nhà sàn lúp xúp, muốn bán kẹo kéo cho lũ con nít trong khu nhà sàn, bắt buộc em phải đạp xe ngang khu đô thị mới.

Sơn im lặng. Hẳn hiểu nghề nghiệp mình khác hẳn các phóng viên. Nhà báo thường gõ cửa nạn nhân để điều tra nhưng hẳn tất nhiên phải “úm ba la” ở nơi đâu bất ngờ nhất.

Ba chiếc xe đạp dừng lại trước đám bụi rậm um tùm nằm giữa bãi đất hoang, gần con rạch. Nam Tóc Quăn băng băng gạt phăng mọi cành lá cản đường hướng dẫn hai người hùng tới sát mé dừa nước. Nó thở hồng hộc:

- Giống hệt phim “Alibaba và bốn mươi tên cướp” đúng không anh Sơn chị Quyên. Em dám cá độ cái lùm bụi đó do bốn mươi tên cướp bung đến.

- Cám ơn cưng. Giờ thì em có quyền mở máy hát bài nhạc “Sống trên đời này...” dụ tụi con nít nhà sàn mê kẹo kéo. Chào cưng.

Cái bóng nhỏ nhắn đen thui của thằng nhóc giang hồ vừa mất hút sau rừng tre nửa là Sơn Đại Ca niệm thần chú cấp kỳ:

- “Vùng ơi, hãy mở ra!”

Hắn hít một hơi dài và trụ trung bình tấn.

Trước khi câu thần chú “Vùng ơi, hãy mở ra” linh nghiệm thì đối diện hai đứa chỉ có một tảng đá sần sùi nằm khuất trong bụi rậm. Cái bụi rậm cũng thật kỳ cục, chung quanh toàn dấu giày dép lộn xộn, chúng tỏ tối thiểu cũng hơn chục người chọn “tảng đá” làm quê hương.

Quyên bình một câu:

- Rõ ràng bọn người bí ẩn đã kiến tạo lùm bụi lẫn tảng đá này. Đại ca thấy chưa, chúng đồn hạ cây cối khắp nơi đem về đây cắm cố nguy trang tảng đá. Trên mặt đất lún, các dấu vết hầy còn mới.

Sơn đề khí rồi hét lên một tiếng “kiai” khủng khiếp. Tảng đá cao gần tới ngực hắn bị hai bàn tay thần lực đẩy bật sang một bên. Trời đất, đằng sau tảng đá là một khoảng tối om sâu hun hút tồn tại ngay giữa ban ngày. Sơn lần mò mép hang thì thắm.

- Chúng ta mò trúng ổ rồi Quyên ơi. Bọn trộm chó đào sào huyệt ngầm có bậc thang đi xuống lòng đất.

*

Cuộc du ngoạn xuống lòng đất dẫn Sơn Đại Ca đi từ ngạc nhiên này đến sự kinh dị khác. Ngược lại những gì hắn và Quyên dự kiến, hai đứa xuống hết

bảy bậc cầu thang là chạm chân vô nền xi măng. Căn cứ ngầm của bọn người bí ẩn cũng sáng trưng bởi hệ thống thông hơi thu ánh sáng từ năng lượng mặt trời xuyên qua ruột đất. Chúng bàng hoàng trước một kỳ quan độc nhất vô nhị.

- Không dè ngay sát vách Sài Gòn mà bọn tội phạm xây dựng được địa ngục tối tân đến thế – Sơn ngỡ ngàng – Ái chà, chưa chắc những kiến trúc sư tài giỏi đã thực hiện được. Quyên nhìn xem, chúng rút nước bằng đường cống ngầm và tráng nền xi măng hẵn hoi, ấy là chưa kể những bóng đèn xài năng lượng mặt trời tự động sáng khi có hơi người tỏa nhiệt.

- Ủ nhỉ, mình không hề thấy ngột thở.

- Tụi mình mở cửa căn phòng ở khúc ngoặt thử coi, biết đâu trong phòng là mười hai con chó và... bốn mươi tên cướp.

Cánh cửa chỉ khép hờ nên Sơn chỉ cần kéo nhẹ là mọi thứ bên trong phơi bày sòng phẳng chứ sao. Mắt hấn hoa lên trước trận đồ bát quái của lũ nhên nhện giăng lưới chằng chịt căn phòng, không khí ở đây thum thum mùi chuột chết.

Quyên thò đầu vào căn phòng ảm mốc rồi rút cổ lại:

- Ổn quá đại ca ạ. Rặt một giang sơn nhên nhện, Hoàng Lăng Tử ngàn lũ côn trùng này lắm. Anh chàng mà có mặt dám ngất xỉu như chơi.

- Đưa cây đèn pin đây Quyên. Ổ là là, té ra chỗ này là một phòng thí nghiệm khoa học.

Trong bốn bức tường hình vuông không có người nhưng đúng là một phòng thí nghiệm. Trên hai chiếc bàn dài, hai đứa trẻ ngơ ngác lướt cái nhìn dọc một loạt chiếc bình thủy tinh cổ quái. Hầu như những chiếc bình trong môn Hóa học ở nhà trường đều quy tụ ở đây, bình cầu, bình cổ cong, bình thông nhau, bình chứa dung dịch... hằm bà lằng đều được đóng nút cẩn thận.

Hà cố gì tay “bác học” lập ra phòng thí nghiệm ngược đời này lại biến mất nhường ngôi cho lũ nhện xâm lược?

Sơn trầm ngâm:

- Có mấy vấn đề tại mình phải quan tâm. Thứ nhất, nhà phát minh điên khùng nào thiết kế căn phòng kỳ lạ dưới mặt đất chắc hẳn là một kẻ có sức khỏe ghê gớm, bằng chứng mỗi lần trồi lên mặt đất gã đều dùng tảng đá lấp kín miệng hang. Thứ hai, dưới trướng gã phải có nhiều đàn em hoặc môn đệ, bằng chứng là chúng ta phát hiện rất nhiều dấu giày to nhỏ khác nhau quanh “bụi rậm giả”. Điều thứ ba quan trọng nhất, tại sao gã bác học không dùng năng lực của mình để phục vụ nhân loại mà chế tạo chi căn nhà mờ này hờ trời?

Quyên đột nhiên hét thất thanh:

- Mình biết mùi thum thum ở đâu rồi. Đại ca ơi, sau tấm màn lòi ra cái đuôi cụt ngắn của một con vật.

- Hà?

Sơn lia đèn pin về phía tấm màn đỏ chói và dùng mũi giày mọi hất tung “con vật” mềm nhũn ra. Ê, hai đứa hết hồn đưa tay bịt mũi cấp tốc bởi cái đồng mềm nhũn đó chính thị là một con chó Nhật... chết ít nhất cũng bốn mươi tám giờ dưới lòng địa ngục. Hai đứa choáng váng bởi lớp lông xù trên da thịt con cẩu biến đầu mất chỉ còn trơ những mảng u màu tím sần sùi...

Quyên lùi hẳn ra ngoài:

- Hôi thối nồng nặc, hình như con chó bị chết vì bệnh cùi, đại ca ơi.

- Chúng ta sẽ giải thích sau. Sau tấm màn đỏ còn một đồng hồ sơ. Quyên đứng đây đợi mình tí xíu.

Sơn Đại Ca lao thốc vào phòng chưa tới ba giây đã quay về vị trí cũ bên cạnh người bạn gái. Trong tay hắn là một tấm bìa cứng kẹp hồ sơ.

- Xong. Mình tắt đèn pin được rồi. Ánh sáng năng lượng mặt trời bên ngoài đủ cho chúng ta tìm hiểu ý đồ bất lương của bọn tội phạm.

Sơn sập cửa phòng cái rầm rồi hồi hộp mở khóa kẹp tấm bìa ra. Hai đứa ngồi bệt xuống thêm xi măng, tập trung trí tuệ thần thông tìm cách lý giải đồng giấy tờ chi chít chữ viết tay lẫn chữ đánh máy. Quyên Tiểu Muội giờ cao tấm ảnh màu chụp cỡ 6 x 9 tấm tắc.

- Đại ca xem này, tấm hình chụp đôi vợ chồng có lẽ trong tuần trăng mật. Người đàn ông chừng bốn mươi tuổi còn người đàn bà chừng ba mươi. Họ rất cân xứng với nhau cả về chiều cao lẫn dung mạo,

tóm tắt là họ đẹp đôi và chẳng có gì đặc biệt về mặt hình thể.

- Ừm, họ đặc biệt ở cặp mắt. Mắt người phụ nữ buồn thiu còn mắt gã đàn ông thì lạnh như băng.

- Phía sau tấm ảnh ghi ngày chụp hai tám tháng 3 năm 1995, có nghĩa họ chung sống với nhau đã hơn hai năm chẵn.

- Ừm, theo tôi thì gã đàn ông có thể là chủ nhân cái hầm mộ bí ẩn và tất nhiên cũng là chỉ huy đám đầu trộm đuôi cướp trộm chó kiêu.

Quyên thắc mắc:

- Một bác học hay nhà đại phát minh tại sao lại đi trộm chó, thầy giáo trường mình chỉ làm thí nghiệm trên cơ thể chuột bạch cơ mà.

Sơn đẩy mở hồ sơ tới trước mặt Quyên:

- Chúng ta sẽ giải quyết từ từ, tôi vừa “duyet” qua đồng giấy tờ. Quyên coi, bộ hồ sơ thứ nhất nói về những con chó Robot hủy diệt sự sống trên trái đất, những con chó nhỏ hiền lành sẽ được tiêm chủng một loại thuốc tương tự như người ta nhân phôi để cho ra đời “những con vật sinh sản vô tính”. Đó là lũ chó Robot vô địch bất tử cho dù bị đạn bắn. Chúng mất hết máu và tế bào nhưng vẫn sống cho đến khi nào bộ não tiếp nhận mệnh lệnh bị nổ tung.

- Trời ơi?

- Bộ hồ sơ thứ hai nói về “Chất độc màu da cam”. Lạy Chúa, tôi không hiểu sao lại xuất hiện vấn đề

chất độc màu da cam ở đây, vùng Thủ Thiêm trong chiến tranh không hề bị rải chất độc hóa học của Mỹ. Đáng lẽ cái tên bác học tội lỗi này phải lên rừng già Trường Sơn nghiên cứu mới đúng.

- Hay là chủ nhân phòng thí nghiệm muốn cứu con chó chết hôi rình hôi nầy, ông ta định dùng chất độc này để diệt chất độc kia chẳng?

- Quả là nhức đầu. Hiện giờ mình chỉ hiểu rằng gã bác học đã cao chạy xa bay với mười một con chó Nhật sống sót... ủa...

- Sao?

- Suyt. Tôi thoáng nghe thấy có tiếng chân người mò đến miệng hang. Chắc là...

Hai đứa vừa nép mình vô bức tường xi măng sát khúc quanh là tiếng giày đinh vang lên cồm cộp. Kia kìa, trước mắt chúng sờ sờ hai chiếc giày bê bết bùn đất, tiếp theo là hai cẳng chân chắc nịch trong ống quần Jean bạc phếch, tiếp theo nữa lộ lộ nguyên một gã đàn ông đội nón kết để râu quai nón rậm rì. Sơn giật mình bởi “người chồng” trong tấm ảnh 6 x 9 làm gì có râu. Hấn gầm lên:

- Đứng lại!

Hấn hành động còn nhanh hơn tiếng nói. Chỉ thấy thủ lãnh Ngũ Quái Sài Gòn bay tới đằng trước như một mũi tên đồng thời cánh tay phải phật ngang gáy đối thủ.

- Hự!

Dĩ nhiên là vị khách lạ râu quai nón nằm thẳng cẳng chứ sao.

*

Vị khách không mời mà xuống hang từ từ mở mắt. Vật đầu tiên y thấy là chiếc nón kết trong tay cô bé xinh đẹp, sinh vật thứ hai y thấy ngoài ý muốn là anh chàng bô trai cao lớn võ công cái thế vừa quật ngã y.

Giọng Sơn Đại Ca rên rên:

- Chúng tôi mới ở phòng thí nghiệm ra, sau tấm màn đỏ là xấp hồ sơ bệnh hoạn và một con chó chết. Ai là chủ nhân địa ngục hiện đại này?

Sơn lạnh lùng dí một ngón trỏ xuống tử huyệt của gã râu rậm khiến y toát mồ hôi hột.

- Tha... tha cho tao... tao chỉ là cận vệ của... chủ nhân...

- Nói tiếp đi, nếu không ngón tay tôi sẽ cắm vào da thịt ông đấy.

- Hic... đau quá... sếp tao là bác sĩ Trần Xác Ướp có biệt danh “Dacula”, tui bây là...

- Là thần công lý, hiểu chưa. Nào, hãy cho tôi biết họ tên ông và giải thích luôn vì sao các ông bắt trộm chó kiểng?

Sơn Đại Ca không có thói quen lễ mễ. Hắn thẩm vấn bằng phương thức đánh nhanh rút gọn làm đối thủ không ngớt rên rỉ. Khi gã râu rậm đã hoàn toàn tuyệt vọng, hắn mới lặng lẽ khoanh tay.

- Bây giờ chúng ta ký hợp đồng nghe. Nếu lời khai báo của ông thành thực, chúng tôi sẽ để ông rời khỏi căn hầm tự do; không giao ông cho cảnh sát. Ngược lại, nếu ông biểu lộ một chút dối trá trong lời nói, ánh mắt, cử chỉ thì xin lỗi trước. Số phận ông sẽ được luật pháp chiếu cố.

Gã đàn ông mừng húm:

- Các vị không sợ tôi qua mặt sao?

- Không. Quân tử nhất ngôn. Và lại tôi tin rằng ông chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu chứ không phải là chính phạm.

Thái độ khoan dung của Sơn Đại Ca khiến y tâm phục. Y nhận lại chiếc nón kết và tuôn một mạch:

- Câu chuyện xảy ra từ cách nay tám năm. Hồi đó tôi thành danh giang hồ với ngoại hiệu Lý Kinh Không, đầu gấu nhóm đào vàng trên vùng sơn cước Bù Gia Mập. Tảng đá lớn ngoài cửa hang do tự tay tôi lăn đến, tôi mạnh như Kinh Không nên tụi đàn em hết sức kính nể, vậy mà không ngờ bữa nay lại bị một chú nhóc như cậu em khuất phục. Hic, cậu em và cô em tốt nghiệp lò võ nào?

Sơn cười khẩy. Hắn xĩa năm ngón tay vào gờ tường xi măng làm vôi vữa tróc lả tả. Lý Kinh Không muốn lỗi hai đồng tử trước năm lỗ thủng sâu hoắm. Y hải hùng:

- Tôi xin khai sạch bách đây. Ba năm trước tại Bù Gia Mập, toán đào vàng của tụi tôi đụng độ với băng khai thác đá quý Thái Đười Uơi. Sau cuộc chiến tranh

đắm máu tổn thất người và của cả hai phe, Thái Đuôi Ươi kéo tàn quân đi đâu mất biệt còn tôi ôm mặt máu gồ của bác sĩ Trần Xác Ướp...

Lý Kinh Không chỉ vết sẹo chém đã lành lặn núp dưới mé cằm.

- Bác sĩ Trần Xác Ướp xuất thân từ đâu tôi chẳng rõ nhưng chỉ biết khi tụi này có mặt trên vùng sơn cước Bù Gia Mập là trạm y tế tư nhân của ông ta đã hiện diện. Ông ta chuyên thu mua vàng của các toán giang hồ lục lâm thảo khấu và điều trị thương tích cho họ sau những trận choảng nhau. Không tay anh chị nào dám sinh sự với ông ta bởi cái nhìn man rợ...

- Sao?

- Tôi sẵn sàng thể độc, Trần Xác Ướp chỉ cần đưa mắt ngó ai là người đó bủn rủn. Tứ chi tê liệt đã đành, cái chính là mọi sự đề kháng đều tan biến. Có điều trong câu chuyện hôm nay tôi không đề cập đến thuật nhiếp hồn của ông ta. Hai cô cậu biết không, hôm đó sau khi chữa lành vết chém cho tôi, bác sĩ Ướp đã yêu cầu tôi và lũ đàn em theo ông ta làm đệ tử.

- Cái gì?

- Ông ta tuyên bố rằng “bí quyết của một tỉ phú không phải đi đào đãi vàng mà phải chế biến ra vàng”. Ông ta giao cho tôi và đám đàn em toàn bộ số vàng thu mua ở Bù Gia Mập, bắt tụi này đổi thành đôla và dọn sào huyệt về vùng ngoại ô Sài Gòn miệt Thủ Thiêm. Ông ta chạy đâu được một tờ giấy phép xây

dụng, dùng đũa xây một căn cứ ngầm dưới lòng đất như cô cậu đã biết. Hôm khai trương phòng thí nghiệm, bác sĩ Trần Xác Ướp đổi biệt danh thành... ác quỷ Darcula. Trong tấm mặt nạ hóa trang, ông ta cười ghê rợn “Trong cơ thể con người và các loài động vật, nếu biết cách chiết xuất đều có thể rút ra được một ít vàng từ tóc, da, hồng huyết cầu, bạch cầu, xương, tủy sống. Tổng hợp số vàng bụi đó, ta sẽ biến các người thành những ông chủ của thế giới”. Thực kinh khủng, ông ta còn nói về Hitler, về Mussolini một cách hân hoan. Ông ta đã nuôi tụi tôi như nuôi bầy gia súc gần ba năm ròng nhưng vàng đâu chẳng thấy chỉ thấy cơn điên Darcula mỗi ngày một nặng và cuối cùng bác sĩ vĩnh viễn ra đi.

Quyên Tiểu Muội đặt bàn tay nhỏ bé lên ngực:

- Ông chủ Darcula chết rồi hả ông Lý Kinh Không?

- Chỉ có trời đánh mới làm ông ta chết. Mười ngày trước khi chia tay tụi tôi, Darcula đã hoàn tất các thí nghiệm tuyệt vời. Ông ta muốn các môn đệ đem về đúng mười hai con chó Nhật. Chó Nhật là loài chó kiêu hiên nhất trong các loài chó nuôi thích hợp với các sáng chế của ông ta. Tụi tôi bắt lũ chó đần độn ấy bằng cách xông mê hồn hương. Cứ gần nửa đêm Darcula giao cho mỗi thằng trong đám một lọ thuốc nhỏ màu xanh lá cây và một ống thụt. Tụi này chỉ cần xịt thứ nước bọt màu xanh quái đản ấy là những con cầu bị mê hoặc. Riêng tôi đã bắt được

năm con cầu. Thoạt tiên tôi phun hơi thuốc qua lỗ khóa rồi bước kế tiếp là giăng lưới chờ đợi. Mọi việc xảy ra giống hệt chuyện thần tiên. Con chó trong nhà bị “bén mùi”. Chạy điên cuồng lên sân thượng lao xuống dưới đất như tự tử. Thực ra nó ghiền mùi thuốc bốc lên từ tấm lưới giăng sẵn.

Quyên ngơ ngẩn:

- Ông còn lọ thuốc thần đó không?

Lý Kinh Không lôi từ túi quần Jean ra một cái lọ nhỏ:

- Cô có quyền tịch thu chiến lợi phẩm. Tội tôi đã làm xong chiến dịch mười hai con chó Nhật nên chẳng cần xài.

Y thừa người dựa vào tường hằm một lúc rồi thở dài thườn thượt.

- Phù, đáng tiếc là tôi quá mê cái phòng thí nghiệm không theo ông chủ bác sĩ lên thung lũng Ô Kha nên phải đụng đầu quý vị ở đây.

Câu nói bất ngờ của Lý Kinh Không làm Sơn và Quyên chới với. Trời ạ, trường toán đào vàng Thái Đuôi Ươi mà báo chí loan tin rùm beng và thung lũng chết Ô Kha có liên quan gì tới căn phòng thí nghiệm ám muội này?

Gã đàn ông râu quai nón rậm rì bản thân:

- Tôi cũng chẳng giấu gì các người. Lúc Darcula và đám đàn em tôi lên đường cùng với mười một con chó Nhật thì tôi lén lút ở lại hang ngầm với con chó thứ mười hai. Tôi đã chích chút dung dịch còn sót

lại dưới đáy bình cổ cồn vào cơ thể con chó lông xù cuối cùng. Hic, sau hai ngày chờ đợi, con cầu không tan thành “bụi vàng” mà rụng lông như con chó cùi hủi thúí hoắc.

Sơn nhếch mép:

- Có phải ông ăn cắp bộ hồ sơ của sếp?

- Đúng. Tôi đã lên ra cabin xe tải ẵm mó tài liệu ấy với hy vọng hóa thân làm bác sĩ Dacula thứ hai. Mó giấy tờ khốn nạn đó chẳng giúp đỡ gì sự đam mê khoa học của tôi. Tôi dám cá là giờ đây ông chủ và đám chiến hữu mà tôi bỏ rơi đang đứng trước một mỏ vàng vô tận.

- Sao ông biết?

- Đời sếp Dacula chỉ mê có vàng. Ông ta có mặt ở đâu là ở đó có vàng. Cho dù ông ta mới nhổ neo khoảng ba ngày nhưng phái đoàn chắc đã đến Ô Kha. Ôi, tôi còn mặt mũi nào nhìn lại sếp.

Sơn thấy tấm ảnh tối trước mặt Lý Kinh Không. Gã đàn ông khóc ròng:

- Hic, đây là hình ông chủ Trần Xác Ướp và phu nhân. Tôi chỉ biết bà ta một lần lúc hộ tống ông chủ đến khách sạn Hoàn Vũ. Bà ta cực đẹp, hu hu hu...

Hai đứa bé nhìn nhau thở nặng nề. Lý Kinh Không đã lên cơn sốt. Chúng âm thầm rút lui với bộ hồ sơ cho y có thời gian nghiền ngẫm cuộc đời đào vàng. Tất nhiên là y đổ dấm tái xuất giang hồ bởi cảnh sát chỉ hai giờ sau đã dán niêm phong ngoài cửa hang bí mật.

GIẢ THUYẾT BAN ĐẦU

Ngũ Quái Sài Gòn dành nguyên buổi tối chủ nhật để họp. Địa điểm họp cũng khá là quen thuộc và tiện nghi tuyệt đối. Chớ sao nữa, trên đời này còn chỗ nào thơ mộng bằng thả người nằm dài trên thảm cỏ nhưng mượt trong khu vườn bông sứ nhà Quyên để kể chuyện hoang đường rồi cười khúc khích với nhau.

Phiên họp khai mạc bằng nỗi cháo thập cẩm quà tặng của má Thuyền Quyên. Đám trẻ tha hồ múc hào và hến trong nồi cháo nóng vốn là đặc sản xứ Huế của bà Võ Dạ. Màn tiệc chè chuối do đích thân Quyên nấu nhằm để tráng miệng. Khỏi phải nói, Thạch Sầu Đời có dịp rửa hận cho cái bao tử quanh năm ốm đói của mình. Nó vỗ bụng bình bịch:

- Nguyễn Công Trứ nói “Người quân tử ăn không cầu no”, tôi khoái làm hạng tiểu... tử hơn.

Quyên cười ngất:

- Ông đã chuẩn bị hành trang lên đường chưa?
- Rồi. Sáng mai đúng sáu giờ tụi này sẽ có mặt ở tòa soạn báo TIẾNG DÂN KÊU cùng với con quái khỉ.
- Ô, anh Hoàng và Thúy Lolita bỏ con Búp và Bé Mun ở lại sân vườn Xóm Đường Ray à?
- Hì hì, tôi nói vậy mà đâu phải vậy...
- Thạch le lưỡi liếc thăm Thúy Bụi.
- Tôi là chuyên viên nói ngược mà. Không mang theo con quái điều và quái mèo đó, bà chần lữa trường MƠ ƯỚC đâu có tha mạng tôi.
- Sơn Đại Ca vỗ tay ra hiệu cho mọi người trở lại vấn đề chính.
- Quý vị đã đọc xong xấp tài liệu mà tôi và Quyên Tiểu Muội đem về từ phòng thí nghiệm của con quỷ Darcula dưới lòng đất Thủ Thiêm chưa nào?
- Ba cái đầu bướng bỉnh Hoàng, Thạch, Thúy khẽ gục gặc. Giọng của Sơn trở nên nghiêm trọng.
- Tôi nghĩ rằng toàn bộ hồ sơ tịch thu của bọn tội phạm đa hệ đó có liên quan đến chuyến khởi hành sáng mai.
- Sao?
- Rõ ràng thung lũng Ô Kha lúc này không chỉ có bọn quái vật thời tiền sử và toán đào vàng Thái Đuôi Ưoi. Các bạn có thể tình cờ đụng độ bác sĩ Trần Xác Ướp tị Darcula cùng đám đệ tử, đó là chưa nói đến quân đội, cảnh sát và... mười một con chó Nhật bị bắt cóc.
- Thúy Bụi nhả khỏi môi cọng bông sứ:

- Mọi chuyện hạ hồi phân giải Sơn à.
- Trời hồi, thế bạn quan tâm vấn đề gì trước hả?
- Chú em Nam Tóc Quăn. Cảnh sát đã mời ông thổ địa tí hon vùng Thủ Thiêm đó lên hỏi thăm sức khỏe “cái bụi rậm giả”.

- Ồ...

- Nhưng khỏi lo, cu cậu lẫn xe kéo kéo vẫn còn nguyên. Cảnh sát hỏi thăm về Lý Kinh Không làm sao cu cậu trả lời chớ, hiện cu cậu đã trở lại tổ ấm nhà trường với tấm bằng khen “Tuổi Trẻ Dũng Cảm”. Đại ca nghĩ sao?

Sơn thở phào:

- Còn nghĩ ngợi gì nữa, đầu xuôi thì đuôi sẽ lọt. Nào, mọi người bắt đầu hùng biện đi.

Lần đầu tiên Hoàng Lăng Tử phát pháo trước. Con người hờ hững trước... bom nguyên tử nổ ấy mà cất tiếng dĩ nhiên là phải khác thường. Gã lật đi lật lại xấp tài liệu, sẫm soi tấm ảnh chụp nhiều lần mới chịu hé răng:

- Tôi có vài ý kiến như sau. Thứ nhất, cần phải tách bạch đất đai Ô Kha ra khỏi những sinh vật sống ký sinh trong thung lũng. Đất Ô Kha theo truyền thuyết là tử địa, là nơi không tồn tại đĩa bay lẫn người ngoài hành tinh bởi bất kỳ vật thể bay kim loại nào lọt vô vùng trũng đó đều bị hủy diệt. Điều đó tự bác bỏ giả thuyết không tưởng của tay ký giả báo “GIỜ THỨ 25” nói dóc.

Thạch Sầu Đồi nhăn nhó.

- Biết rồi, khổ lắm nói mãi.

Hoàng cười lạt:

- Thứ hai, trong khi bộ ba tụi này chưa tìm ra bí mật của những con quái vật Ô Kha thì Sơn Đại Ca, Quyên Tiểu Muội đã thành công trong việc phát hiện nguyên thân tàng hình của mười hai con chó kiểng. Bỏ qua một bên chú chó Nhật bị chết vì mũi thuốc “phản thí nghiệm” của tên Lý Kinh Không, quý vị cảm thấy lý do gì lão Darcula quái gở kia lại khổ sở vác theo tới mười một con chó trong cuộc trường chinh hiểm nghèo chứ?

Thạch bịt một lỗ tai nheo nheo mắt:

- Dễ òm. Thì cũng như tụi mình cho ba con linh thú Búp, Bé Mun, Tể Thiên quá giang vui vẻ chứ sao.

Thúy cười thật hồn nhiên:

- Cuộc thí nghiệm tìm vàng trong thân thể động vật của Darcula còn dở dang. Tại sao chúng ta không nghĩ rằng lão và đám môn đệ đem theo lũ chó nhà giàu kia để đào tạo làm thần giữ của hỏ?

Hoàng Lăng Tử thoáng rung động:

- Hừ, bây giờ tôi nêu thắc mắc thứ ba của tôi cho quý vị lăm bần đây. Theo tôi, lão bác sĩ thuốc độc Darcula không phải là khách lạ của thung lũng Ô Kha. Qua câu chuyện kể lại của Quyên về chuyến phiêu lưu xuống lòng đất, chính tên cận vệ Lý Kinh Không đã khẳng định rằng sau khi thu hoạch bầy chó Nhật

lông xù ông chủ y đã đóng cửa căn cứ ngầm giá hàng trăm ngàn đôla để nhỏ neo đi Ô Kha cấp tốc. Hừ, rõ ràng lão chẳng dại dột bỏ lại một công trình kiến trúc có giá trị bạc tỉ nếu không nắm rõ vùng đất có giá trị cao hơn mà lão sắp đến. Phải chăng Darcula đã từng sinh sống ở thung lũng Ô Kha từ trước khi gặp bọn Lý Kinh Không và chỉ mình lão biết chắc nơi đó chỗ nào có mỏ vàng?

Lập luận tương đối chặt chẽ của Phan Thành Hoàng làm cả đám giật mình. Trong lúc chúng còn đắm chiêu lưỡng lự thì Hoàng tiếp tục:

- Darcula đến đâu là vàng rơi dưới gót lão, Lý Kinh Không đã từng nói như thế. Tuy nhiên trong chuyện này chúng ta cũng không thể tin tuyệt đối vào những lời khai của họ Lý, y nhìn công việc của sếp bằng con mắt người đầy tớ nên mọi thứ chưa chắc chính xác. Chúng ta thử lật ngược vấn đề ba năm trước ở Bù Gia Mập. Tại sao lão Darcula không thu nạp nhóm đầu gấu đào vàng Thái Đuôi Ươi mà chọn băng lục lâm Lý Kinh Không làm đệ tử?

Sơn Đại Ca gật gù:

- Mày định làm một cuộc thí nghiệm ư?

- Ừ, cho tao mượn cái lọ dung dịch màu xanh lá cây.

Chất “mê hồn hương” trong chiếc chai nhỏ tịch thu từ túi quần jean của gã Kinh Không thật lợi hại. Hoàng Lăng Tử rón rén rót một ít nước màu đỏ vô phần lõm cái nút chai rồi rải đều theo thân cây dương

Indonesia. Gã im lìm ngồi như cái bóng dưới gốc dương chờ đợi với cái lọ đã mở nút. Coi, kết quả đến trong chớp nhoáng. Chưa đầy ba mươi giây, tất cả bọn côn trùng, bò sát làm ổ trên ngọn dương đều bò hoặc bay xuống giống hệt những con vật bị chứng mộng du. Mục tiêu của lũ sâu bọ là cái lọ thần kỳ chớ còn phải hỏi.

Hoàng Lăng Tử giao lọ mê hồn hương lại cho Sơn rồi lộn mèo về phía sau la oai oái.

- Đóng nắp chai ngay, Sơn Đại Ca. Tao ngán những con vật này lắm.

Thạch Sầu Đồi cười ha hả:

- Toàn là các kè, thần lằn, rắn mối, bướm bướm ma, phù du. Ha ha, chúng biết rành điểm yếu của mày.

Sơn nhét cái lọ màu xanh lá cây vào balô con cóc sau lưng Thúy làm bọn ôn trùng bò sát ngo ngẩn mất hồn. Chúng tụ tập thêm ba mươi giây nữa rồi quay về vị trí cũ trên ngọn dương ấm cúng.

Giọng Hoàng lạnh lạnh:

- Nếu lão Darcula có thể chiêu dụ được những con vật trong thiên nhiên bằng dung dịch mê hồn hương do lão chế tạo, ắt lão cũng có thể biến mười một con chó Nhật bị bắt cóc thành mười một con chó Robot.

Gã chìa hồ sơ số một ra:

- Các bạn thấy không, trong bộ tài liệu lạ lùng này bác sĩ Trần Xác Ướp đề cập đến việc cho ra đời “những con vật sinh sản vô tính” giống nhau như đúc. Lão

muốn biến lũ chó lông xù nhỏ con thành những cỗ máy chiến đấu bằng những từ ngữ rất kêu “chó Robot vô địch”. Lũ Robot bốn cẳng đó chỉ chịu chết khi “bộ não tiếp nhận mệnh lệnh bị nổ tung”.

Thúy trẻ môi:

- Lão đúng là một bác sĩ khủng.

- Không khủng đâu Lolita. Mọi thứ đều có mặt xích với nhau. Hồi nãy tôi có giả định là Trần Xác Ướp từng có mặt trong quá khứ ở thung lũng Ô Kha. Lão biết trước cả nhóm đào vàng Thái Đười Ươi về bọn “Quái Vật Thời Tiên Sử”. Chính vì vậy lão mới lập phòng thí nghiệm dưới lòng đất để chế tạo lũ chó Robot Nhật đủ khả năng tiêu diệt Bọn Quái Vật.

- Ô ô...

- Riêng con chó thứ mười hai bị rụng lông chết thảm mà Sơn và Quyên gặp sau tấm màn đỏ không phải từ kết quả thí nghiệm của lão. Chẳng qua đó là sự vụng về của tên “bác học dỏm” Lý Kinh Không muốn ăn cắp phát minh nguy hiểm của thầy nhưng tay nghề quá kém. Qua giả thuyết này, tôi cho rằng chỉ duy nhất Darcula Trần Xác Ướp biết rõ những bí mật về thung lũng Ô Kha.

- Ông ta ngửi thấy mùi vàng chăng?

- Chưa chắc. Một điều gì đó lớn lao hơn cả vàng. Tại Bù Gia Mập, ông ta chọn băng Lý Kinh Không mà không chọn tụi Thái Đười Ươi vì họ Lý và đám đàn em y vừa mê tín vừa mê vàng đến mức điên độn.

Kết luận của Hoàng Lăng Tử làm mọi người thỏa mãn. Quyên Tiểu Muội chớp mắt:

- Anh Hoàng tuyệt lắm. Với những suy luận ngộ nghĩnh như thế, nhóm ba người các anh và Thúy thế nào cũng thành công.

Hoàng nhún vai:

- Chưa đâu Quyên. Trong mớ giấy tờ của bộ hồ sơ thứ hai nói về “Chất Độc Màu Da Cam”. Hừm, thoát nghe thì chẳng có liên quan gì cả, muốn tìm hiểu đề tài này may ra chúng ta phải gặp bà vợ Darcula trong tấm ảnh. Nhưng... bà ta ở đâu, ở đâu?

NGƯỜI ĐÀN BÀ BỊ BIẾN DẠNG

Sáng hôm sau ba thành viên của Ngũ Quái Sài Gòn lên đường. Hoàng Lăng Tử phải nhờ một chuyên gia săn sóc thú Thảo Cầm Viên choàng gánh công việc ngoài giờ giúp gã trong một thời gian chưa thể ổn định. Dĩ nhiên tiếng tăm giang hồ của gã khiến vị đồng nghiệp săn lòng chịu thiệt thòi đôi chút. Vị đồng nghiệp săn sóc thú chỉ nói một câu:

- Mấy ngày nay báo chí làm rùm beng vụ thung lũng Ô Kha dữ thần. Miễn anh bạn đem về cho Sở Thú chúng ta một con quái thời tiền sử là đủ.

Thạch Sầu Đời suýt nữa bị ông chủ hãng nước đá cho nghỉ việc vì cuộc phiêu lưu chưa biết thời gian kết thúc. Lúc nó năn nỉ, ông chú phán gọn lớn:

- Chú mày không thể đi xa mạo hiểm được, ở hãng chú là công nhân áp tải được tín nhiệm và trả lương cao nhất. Hãy chọn giữa thất nghiệp và tự do.

- Ông chủ có con không?

- Hà con cái thì dính dáng gì ở đây. Ta có một thằng cu mới biết đi chùng một tuổi.

- Hì hì, thằng cu chắc khoái đồ chơi ác.

- Còn phải hỏi. Mỗi ngày ta phải mua đồ chơi khủng long bằng cao su cho nó gặm đều đều.

- Vậy thì êm. Cháu hứa sau màn viễn du kỳ này sẽ xách về cho nó một em “thần lằn bay” bằng xương bằng thịt.

- Ồ là là...

- Cháu và các bạn sẽ bắt bọn quái thời tiền sử ở thung lũng Ô Kha.

- Hê hê, thế thì thượng lộ liên đi. Tao bao luôn tiền lương cho chú mày trong những ngày làm nên lịch sử.

Thúy Bụi chia tay với trường mồ côi theo kiểu khác. Cô chỉ xấp catalogue trên bàn thiết kế thời trang nói với Mộng Mơ:

- Mình đi chuyến này lành ít, dữ nhiều. Tiếc rằng đơn đặt hàng của các nữ sinh trường Cao Bá Quát lớp Quyên không thể giao hàng kịp.

Mơ chúm chím.

- Thúy đã “cắt” xong chưa?

- Phần vải đã cắt theo mẫu trong catalogue. Chỉ còn may ráp vào.

- Mình may được. Ngoài nhiệm vụ làm giám thị lũ nhóc đáng yêu, mình đã lên học nghề may cắt quần áo thời trang của Thúy.

- Ôi chào!

- Yên chí lớn, Lolita ạ. Con nhỏ Mơ sẽ thay mặt bồ giao hàng cho khách ngon lành.

Sáu giờ sáng tại tòa soạn báo TIẾNG DÂN KÊU, chiếc Ford cũ kỹ của nhà báo lừng danh Nguyễn Liêm Sĩ bắt đầu lăn bánh. Bỗng nhiên chàng bẻ vô lăng, liếc ra sau chừng hững:

- Ủa, ba con khỉ, mèo, chim đâu rồi?

Thạch Sầu Đồi cười ngất.

- Tụi em đang ủ ấm chúng trong lòng, anh Sĩ ơi. Hà hà, chúng đều được mặc y phục chỉnh tề làm sao anh nhận ra được.

- Ồ há, chẳng nghe tiếng con nào “sủa” hét.

- Chúng cần được ngủ suốt chặng đường dài đến tỉnh X để có sức chiến đấu với lũ quái thời tiền sử. Đồng ý?

Nguyễn Liêm Sĩ gật đầu:

- Ô kê. Đáng tiếc chúng ta khởi hành quá sớm nên Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội không thể đến chia tay.

Giọng Thúy đầy hờn dỗi.

- Tụi em đã liên hoan chia tay đêm qua. Dù sao ai cũng có việc. Trưa nay tan học thế nào anh Sơn và chị

Quyên cũng đi tìm “người đàn bà bí ẩn trong tấm ảnh chụp với ác quỷ”.

- Cááái gì?

*

Tan buổi học, cặp bài trùng Bùi Thái Sơn, Đỗ Thị Thuýn Quyên bay về biệt thự Bông Sứ đổi hai chiếc xe sinh hoạt thành một chiếc Cub sừng trâu cho phù hợp với cuộc điều tra “Impossible”. Đúng như Thúy nói, trong hành trang bụi bặm của hai đứa chỉ vón vện có một tấm hình màu 6 x 9 mặt sau đề ngày hai tám tháng 8 năm 1995.

- Chúng ta khởi sự từ đâu đây, đại ca?

- Từ bưu điện, tiểu muội hiểu chứ. Lý Kinh Không chỉ cung cấp cho tụi mình một chi tiết mơ hồ: rằng ông ta có một lần hộ tống bác sĩ Darcula đến thăm bà xã ở khách sạn HOÀN VŨ. Ở Sài Gòn có lẽ không nhiều khách sạn mang tên này.

Chiếc Cub năm mươi phân khối lùi vô bãi xe bưu điện thành phố. Chưa đầy năm phút sau, hai đứa trẻ đã có trên tay cuốn Cẩm Nang Du Lịch mới nhất do cô nhân viên hướng dẫn khách hàng đưa.

Quyên thò ngón trở xinh xắn miết lên mục “khách sạn” mẫu tự H. Cô lẩm bẩm:

- Có hai khách sạn mang bảng hiệu HOÀN VŨ, một ở Chợ Lớn, một ở Sài Gòn. Mình bấm phôn đi.

Cú phon hỏi thăm đầu tiên réo tới khách sạn HOÀN VŨ Sài Gòn. Bên kia đầu dây giọng đàn ông trả lời cộc lốc.

- Sao? Quý vị cần tìm hiểu một bà khách nào trong hai năm qua có trọ ở chỗ chúng tôi không hả, xin lỗi, tôi không dư thì giờ để đùa.

Quyên Tiểu Muội nài nỉ.

- Tụi cháu không biết tên họ bà ấy, chỉ biết đó là một người phụ nữ xinh đẹp chừng ba mươi tuổi, nước da trắng, khuôn mặt bầu bĩnh trái xoan. A, biết đâu bà ta có thể đăng ký tạm trú với danh vị “phu nhân của bác sĩ Trần Xác Ướp”.

- Lạy Chúa, cô còn nỡ chọc quê tôi ư, thời buổi khoa học này mà có “Xác Ướp” thây ma tồn tại hử?

Quyên quyết định đánh ván bài liều mạng cuối cùng cho dù hơi thiếu khiêm tốn.

Cô nói:

- Dạ, tụi cháu là... Ngũ Quái Sài Gòn.

- Là lá la, té ra là các hiệp sĩ anh hùng tí hon. Được, được thôi. Đợi tôi tra danh sách năm phút.

Một lát sau người quản lý khách sạn tốt bụng thở nặng nề.

- Thôi nhé, trả tiền cước điện thoại đi. Hai năm qua không có bà Trần Xác Ướp nào ướp lạnh thân thể ở khách sạn tôi cả. Cảm phiền các ngài thám tử dò thám HOÀN VŨ miệt Chợ Lớn.

Mặt Sơn nghếch ra vì chán chường. Trong cuộc chơi ú tim bao giờ con gái cũng kiên nhẫn hơn con trai là chuyện tất nhiên. Quyên lắng lắng bấm số phon khách sạn thứ hai. Lần này người đối thoại với cô là một người đàn bà đứng tuổi. Giọng bà ta thật kỳ lạ:

- Hả, cái gì? Cô muốn hỏi thăm bà vợ lão bác sĩ có đôi mắt rùng rợn ư, trời ơi, đúng là một năm trước người phụ nữ đáng thương đó có mượn phòng dài hạn ở chỗ chúng tôi. Chúng tôi không biết tên lão bác sĩ nhưng mỗi lần lão ghé phòng bà vợ ai nấy đều né tránh. Cái nhìn lão lạnh tanh và khát máu như những tên phát xít trong phim chiến tranh ấy, hừm...

Quyên nghe trống ngực đập thành thịch:

- Họ tên bà vợ là gì, thưa bà?

- Bà ấy đăng ký trọ với chúng mình nhân dân tên Nguyễn Thị Hoàng Hôn, hình như nghề nghiệp bà ta là y tá, y tá thì lấy bác sĩ là phải đạo rồi. Nhưng lấy nhầm thằng cha thầy thuốc Trần Xác Ướp mà cô vừa nói thì ghê quá. Ghê rợn, khủng khiếp, dã man, tàn bạo...

Quyên ngắt cơn hưng phấn về từ ngữ lạm phát của người đối thoại:

- Hiện giờ bà Hoàng Hôn ở đâu?

- Không rõ, chỉ mỗi ông bảo vệ già khách sạn HOÀN VŨ chúng tôi là nắm đường đi nước bước của bà ta. Tôi muốn nói đến ông già lắm cảm Út Một ấy. Ông già ăn tiền hối lộ của cả hai bên. Ông chồng thì hối lộ cho Út Một để nửa đêm vào khách sạn gặp vợ, còn

bà Hoàng Hôn thì rút lót tiền bạc cho Út Một để ông già bảo vệ tống cổ ông chồng ma quái.

- Sao kỳ cục vậy?

- Vì mỗi lần gặp gỡ hai vợ chồng đều chửi nhau như chó với mèo chó sao. Họ chửi nhau bằng những ngôn ngữ đồi bại nhất, sau đó đường ai nấy bước. Mỗi lần như thế, lão thầy thuốc đẹp mã đó ra về với bản mặt hầm hầm còn bà vợ thoi thóp với những vết thương trí mạng trong phòng.

- Cám ơn bà nhiều lắm.

Quyên buông điện thoại. Cô cảm thấy cần phải kết thúc cuộc mạn đàm bởi nhân chứng có ích bây giờ đã thuộc về một nhân sự khác. Đó là ông già bảo vệ mạng tên Út Một nghe đầy vẻ trẻ thơ. Cô liếc Sơn Đại Ca.

- Bạn nghĩ sao về hậu quả cuộc hôn nhân trong tấm ảnh?

- Phù, mới nhìn bề ngoài họ có vẻ đẹp đôi thật nhưng nhìn kỹ thì gượng gạo thế nào đấy. Tiểu muội nghĩ coi, ánh mắt hai người gần như đối lập nhau. Mắt bà Hoàng Hôn buồn hiu còn mắt Darcula tinh ranh như quỷ dữ. Tôi có cảm giác họ là một cặp nhân tình bất đắc dĩ hơn là vợ chồng.

Quyên thì thầm:

- Có thể bà Hoàng Hôn biết tẩy trái tim đen của Trần Xác Ướp nên mới bị lão hành hạ liên tục.

Cô thở dài:

- Liệu bất ngờ tái ngộ con người đáng thương kia trên tấm ảnh, tụi mình có nhận ra bà ấy không?

- Hừm, trừ phi bà ta bị biến dạng toàn thân như con chó Nhật thứ mười hai dưới phòng thí nghiệm.

- Đúng vậy. Nào, chúng ta phóng xe xuống Chợ Lớn tìm bác Út Một.

*

Khách sạn HOÀN VŨ ở Chợ Lớn là một tòa nhà bốn tầng của tư nhân nằm trên đường nhựa không có một bóng cây. Coi, một giờ trưa trời nóng đến mức hai đứa đổ mồ hôi đầm đìa. Chúng vừa rút khăn thấm mồ hôi vừa sà tới cái bốt gác vắng hoe người qua lại lù lù một góc của khách sạn.

Sơn Đại Ca thò đầu vào bốt gác sừng sốt.

- Trời đất, ông già đang ngáy khò khò.

Chớ gì nữa, người đàn ông tóc muối tiêu mệnh danh là Út Một đang chứng minh cái tên cha sanh mẹ đẻ của mình có nguồn gốc trẻ thơ. Ông ta gục đầu vô cánh tay nằm gục xuống chiếc bàn gỗ như một bệnh nhân hơn là một người có trách nhiệm giữ gìn an ninh khách sạn. Sơn có cách đánh thức ông ta dậy. Hắn chỉ cần bấm nhẹ vào một huyệt đạo nơi nách là Út Một nhảy dựng.

Ông già dụi mắt lia lịa:

- Chú mày là ai?

- Dạ, người quen...

Hắn nheo mắt với Quyên Tiểu Muội và “nhả” một tờ năm mươi ngàn đồng thơm phức xuống bàn. Út Một nhanh như cắt chụp dính.

- Khà khà, định hối lộ ta hử. Ta... chấp nhận.

- Cám ơn sự thành thực của bác Út. Tụi cháu muốn hỏi thăm bà Nguyễn Thị Hoàng Hôn từng trọ một năm trước ở đây.

Ông già vỗ trán cái bốp rồi tuôn ra hàng loạt nội dung tương tự như người đàn bà nói chuyện qua điện thoại với Quyên.

Sơn cau mày:

- Tụi cháu cần biết nơi sinh sống hiện nay của bà Hoàng Hôn hơn là nghe những chuyện xưa như trái đất.

Út Một vùng vằng khá lâu khiến Quyên phải dúm vào tay ông già hai tờ bạc cao cấp mới toanh. Tiền bạc giá trị hơn tất cả mọi lời năn nỉ. Trong vòng một phút, ông già không còn nét... trẻ thơ ấy phun ào ạt.

- Tụi bây có là thám tử, điệp viên hay cảnh sát cũng mặc kệ, những gì ta nói đây còn hơn một cuốn truyện trinh thám ly kỳ. Cặp vợ chồng bác sĩ, y tá đó chẳng có hôn thú gì ráo mà chỉ là già nhân ngãi non vợ chồng với nhau qua mục TÌM BẠN BỐN PHƯƠNG. Chính cô nàng Nguyễn Thị Hoàng Hôn đã tâm sự trước khi khăn gói rời khách sạn cho ta nghe. Rằng cô ta không ngờ ông chồng kết nghĩa giao duyên của cô lại gian ác đến thế. Sống chung với Trần Xác Ướp hơn một năm, cô ta mới khám phá tên bác sĩ điên rồ đó là ác quỷ

Darcula thú thiệt. Do làm phụ tá y khoa cho gã nên Hoàng Hôn biết nhiều chuyện động trời. Chẳng hạn gã chế ra một loại thuốc có thể làm phân rã động vật tan thành nước, chứa “bụi vàng” ở lại. Chẳng hạn gã còn phát minh một thứ dung dịch màu tím chích vào các con thú thử nghiệm khiến chúng rụng lông và bị bệnh phong hủi sần sùi. Chẳng hạn gã còn nghiên cứu các phát minh khoa học mới nhất trên thế giới như “sinh sản vô tính” để biến những con thú hiền lành thành lũ Robot có đầu óc giống nhau. Gã chế tạo và nghiên cứu cái ác nhiều đến nỗi bà vợ phát điên. Bà ấy phải thuê phòng khách sạn trốn gã và thể một đi không trở lại.

Sự tiết lộ của Út Một không làm hai đứa kinh ngạc. Sơn lẩm bẩm:

- Cuộc thí nghiệm chiết xuất vàng từ sinh vật thất bại khiến Darcula phải tìm mỏ vàng tận thung lũng Ô Kha, nhưng hai thí nghiệm sau hình như y đã tương đối thành công. Chính mình đã tận mắt thấy con chó Nhật thứ mười hai bị cùi và rụng lông vì chất cặn còn sót của dung dịch màu tím. Riêng chuyện mười một con chó Nhật còn lại sẽ phát triển thành Robot ra sao thì ba người bạn Hoàng, Thạch, Thúy sẽ kiểm tra ở hiện trường thung lũng. Hừ, vậy là bác Út Một vẫn còn chưa biết Darcula đã đắc chí ra sao trong việc chế tạo dung dịch xanh lá cây tên là “Mê Hồn Hương”. Nhờ mê hồn hương mà y đã chiêu dụ được những con cầu nhảy lêu têu.

Quyên Tiểu Muội bản khoản chuyện khác. Cô dịu dàng.

- Bà Hoàng Hôn có kể với bác về “Chất độc màu da cam” chẳng?

- Không. Bà ta chỉ nói rằng Trần Xác Ướp ngoài các phát minh tử thần chỉ có đam mê vàng. Gã thường làm nhảm trong cơn mê sáng mấy chữ “Vàng, vàng... ô ô... kha kha” gì đó khiến bà vợ tội nghiệp sợ muốn chết.

- Bác còn biết thêm gì về ông bác sĩ tà đạo nữa không?

- Không.

Ông già bảo vệ có vẻ cảm động trước mớ tiền lì xì hậu hĩnh của Quyên nên rỉ tai cô:

- Cái thằng đẹp trai bạn cháu chỉ cho bác có năm chục ngàn thấy ghét. Bác chịu cháu hơn. Cháu muốn biết địa chỉ bí mật của Nguyễn Thị Hoàng Hôn phải không, cháu nghe nè: cô nàng thù mị đáng thương ấy hiện ở căn nhà lá không số cách chân cầu Bình Lợi hai trăm mét.

Ngay lập tức hai đứa trẻ chào ông già có tâm hồn “mánh mung” và phóng lên xe gắn máy cấp tốc.

*

Mãi tới gần bốn giờ chiều cặp bài trùng mới lần mò ra tới khu Bình Lợi sau khi vừa chạy xe vừa lai rai gặm hai ổ bánh mì thịt. Buổi chiều trời bớt nắng nhưng cảnh vật thật hoang vu. Chiếc Cub sừng trâu

cứ trôi rề rề giữa con đường bụi mù mịt hai bên nhà cửa xơ xác cho đến lúc trước mặt là một cây cầu sắt cong vòng vắt ngang sông hiện ra mờ ảo.

Sơn Đại Ca dừng xe ngay dưới chân cầu và tắt máy:

- Tụi mình bắt đầu chia ra hai hướng Đông, Tây đi ngược với nhau. Cứ ba bước chân là hai mét ước lượng, vị chi hai đứa mình đầu lưng nhau bước đúng ba trăm bước chân.

Sơn dắt Honda đi về hướng Đông. Hắn đếm đủ ba trăm sải chân nhưng không hề thấy “căn nhà lá không số” mà chạm trán một cái quán karaoke marisén nhạc xập xình.

- Ái chà, có nghĩa là Tiểu Muội gặp may mắn.

Hắn nổ máy xe phi một mạch qua chân cầu Bình Lợi lao về hướng tây. Lạ chúa, cô bé của hắn đang từ một căn chòi cô quạnh trên đồng lúa chết chạy hốt ha hốt hải.

Sơn hoảng hồn vòng xe đón đầu Quyên Tiểu Muội.

- Sao, Tiểu Muội gặp ma giữa ban ngày à?

- Ờ ờ...

- Há?

Quyên bất chấp mái tóc thề xỏa tung trước gió, thở dốc:

- Đúng là ma, đại ca ơi. Mình vừa đẩy cửa bước vô căn chòi mà bác Út Một chỉ dẫn ấy, bỗng khựng lại bởi một con quỷ cái gớm ghiếc.

- Ờ...

- Con quý da thịt sẵn sùi những cục u màu tím giống như con chó Nhật bị trĩu lông trong phòng thí nghiệm của Darcula.

- Chúa ơi, đó là bà Nguyễn Thị Hoàng Hôn.

- Hic, mình không dám chắc con quý bị cùi kia là bà ta cho dù chiều cao có thể tương đương nhau. Mình chỉ thấy lúc con quý cái đứng dậy thì trong tay mẹ là một tảng đá to tướng. Tảng đá dính liền với cổ bằng một sợi dây thừng.

Sơn rưng rờ:

- Bình tĩnh nào Quyên. Người đàn bà đó còn ở trong chòi không.

- Khôôông. Bà ta trùng trùng cặp mắt đầy tròng trắng nhìn mình rồi lừ đừ tiến ra cửa. Hic, mình chỉ còn nước chạy trốn chết.

Sơn hú lên một tràng dài:

- Lên xe mau. Chúng ta phóng gấp tới cầu Bình Lợi để ngăn chặn con người đáng thương ấy tự trầm dưới dòng nước xiết.

Quyết định của Sơn Đại Ca diễn ra hết sức kịp thời. Còn phải hỏi, hẳn chỉ cần chậm trễ một giây là cái bóng đen quý ám đã lao vút xuống địa ngục với tảng đá nặng trĩu.

Xe vừa tắt máy, hẳn nhanh chóng bàn giao cho người bạn gái, rồi trở hết tài nghệ khinh công lướt băng băng từ chân cầu sắt lên đỉnh cầu uốn cong. Bốn giờ chiều cây cầu hình như bị cuộc đời bỏ quên

chẳng xe cộ hoặc khách bộ hành nào đi ngang. Tại đỉnh dốc, con quỷ cái sẵn sùi mà Quyên diễn tả giờ cao hai cánh tay, nghiêng nửa phần thân thể khỏi thành cầu cho tảng đá kéo xuống.

- Dừng lại!

Sơn gầm một tiếng long trời lở đất. Hai bàn chân đất của con quỷ vừa hồng khỏi mặt gỗ sàn cầu là thủ lĩnh Ngũ Quái Sài Gòn bay vút tới như một hỏa tiễn. Hấn chụp dính hai bàn chân nổi u đó trong tích tắc lẫn ranh sinh tử chớ sao.

Sự va chạm giữa hai sinh vật làm tảng đá sút dây thừng rơi tõm xuống dòng sông cuộn cuộn. Ngay tức khắc Sơn Đại Ca quật ngã con quỷ cái xuống sàn cầu. Con quỷ lúc này yếu ớt như một người đàn bà vô phương tự vệ. Bà ta giãy đành đạch không khác gì một đứa hài nhi và khóc rống.

- Hu hu hu... để cho tôi chết...

Sơn vỗ nhẹ vào huyệt đạo “ngũ” của người đàn bà phong hủi, thì thầm:

- Bà không bao giờ được chết lãng xẹt, bà Nguyễn Thị Hoàng Hôn ạ.

Những giọt lệ đầu tiên của nạn nhân ứa ra từ đôi mắt trắng dã. Không hề chần chờ, Sơn bế xốc bà ta lên vai.

- Tôi sẽ đưa bà về nhà, bà Hoàng Hôn ơi. Chỉ có bà là kẻ duy nhất vạch mặt tội ác của tên Darcula khốn kiếp.

Căn chòi lá thật xộc xệch. Mọi thứ trang bị trong chòi hầu hết là phế phẩm từ các đồng rác ve chai. Ngay đến chiếc giường cho gia chủ đặt lưng cũng bị gãy mất phân nửa thanh nẹp.

Quyên Tiểu Muội đã tỉnh hồn trở lại. Cô đau đớn nhìn sự thiếu thốn tột cùng của nữ gia chủ căn chòi. Giờ thì cô đã biết “con quỷ cái” chính là Nguyễn Thị Hoàng Hôn, có điều cô không thể nào tin được con người bất hạnh kia sao lại tự dọa đầy mình đến thế.

Phải thú thực rằng cô không còn sợ khi phải nhìn tận khuôn mặt người đàn bà nằm ngủ mê man. Thực kỳ lạ, những nốt sần sùi chằng chịt trên da thịt Hoàng Hôn đều cùng có màu tím, những nốt sần sùi u nần giống kẻ bị bệnh cùi không chảy máu mủ. Chúng khô queo hết lớp da trần trụi của con chó Nhật thứ mười hai bị chích dung dịch tím. Con vật khốn khổ bốn chân ấy bị rụng hết lông và người đàn bà tên Hoàng Hôn cũng vậy. Bên dưới tấm khăn chít kín trán là một cái đầu trọc lóc không lông mày lông mi. Có lẽ vì lý do rừng rợn đó mà con mắt nạn nhân trắng dã hơn chăng?

Chỉ có điều kinh khủng nhất là bà ta không chết cho dù thân thể bốc mùi hôi thối như chú chó Nhật. Tại sao thượng đế lại oái oăm bắt con người kéo dài sự sống dã man như vậy.

Quyên nghẹn ngào:

- Nếu trong hoàn cảnh của bà ta, mình cũng sẽ phải tự tử.

Sơn Đại Ca lạnh lùng:

- Đừng nói bậy bạ, Thuyền Quyên. Rồi bác sĩ sẽ chữa lành bệnh cho bà Hoàng Hôn thôi. Trên đời này, bất cứ thuốc độc nào cũng có thuốc giải.

- Mình muốn trò chuyện với bà ta chút xíu.

- Được thôi. Tôi sẽ giải huyết cho bà ấy nhưng sẽ chặn “khẩu huyết” để ngăn nạn nhân nói. Trước mắt người phụ nữ tội nghiệp này chỉ được nghe để hiểu mục đích viếng thăm của chúng ta.

Với tay nghề siêu đẳng của một võ sư... mười sáu tuổi, Sơn đã thực hiện y chang những gì hắn muốn. Kìa kìa, nữ gia chủ căn chòi đã từ từ mở mắt. Bà ta thoáng kinh ngạc khi phát hiện hai đứa trẻ lạ hoắc, nhưng rồi những cơ thịt bị lỗi lôm trên khuôn mặt bị biến dạng của bà giãn ra lúc giọng dịu dàng của cô bé học trò Đỗ Thị Thuyền Quyên cất lên. Quyên kể như là trong chiêm bao. Cô nói về con đường hầm bí mật dẫn tới phòng thí nghiệm tàn bạo dưới lòng đất Thủ Thiêm, về cuộc đụng đầu và những lời tự khai của tên cận vệ Lý Kinh Không, về chặng đường điều tra vất vả tung tích của vị phu nhân Darcula qua hai khách sạn HOÀN VŨ.

Nước mắt Hoàng Hôn giàn giụa. Bà đã phục sinh hoàn toàn. Sơn Đại Ca chỉ chờ giây phút đó, hắn lập tức hóa giải khẩu huyết.

Người đàn bà ngồi dậy tựa lưng vào thành giường.

- Cô bé kể xong chưa?

- Dạ!

- Đừng gọi tôi là bà, hãy gọi tôi bằng tiếng “cô”. Tôi mới có ba mươi hai tuổi chưa đáng tuổi làm cô bác những đứa trẻ xuất chúng. Tôi nói thật, tôi đã nghe tiếng các em từ lâu.

- Ô...

- Tôi là một cô y tá có đọc thường xuyên sách báo, ít nhất cũng chục tờ báo đã nói về chiến công diệt trừ kẻ ác của các em. Nhóm Ngũ Quái Sài Gòn các em gồm năm cô cậu Sơn, Hoàng, Thạch, Thúy, Quyên đúng không. Tôi lấy làm hân hạnh hôm nay được tiếp xúc với hai đại ân nhân cứu mạng tôi là Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội.

Người đàn bà nói năng đĩnh đạc đến nỗi chẳng ai dám nghĩ rằng mới nửa tiếng đồng hồ trước đây đó là một “con quỷ cái” lao xuống cầu Bình Lợi với tảng đá lớn tướng.

Hoàng Hôn hắng giọng:

- Quyên này, em thấp đèn dầu giùm cô đi rồi cô sẽ kể chuyện đời cho nghe.

Buổi chiều xuống trong tiếng vo ve của bầy muỗi háu đói. Khung cảnh bên ngoài căn chòi tịch mịch đến nao lòng nhưng bên trong là vở bi kịch thời đại của người đàn bà thêm được yêu thương và thêm sự sống.

Hai đứa trẻ lặng người trước câu chuyện TÌM BẠN BỐN PHƯƠNG của Nguyễn Thị Hoàng Hôn.

- Các em biết không, gần ba mươi tuổi, không hề giao du với một người đàn ông nào ngoài việc săn sóc bệnh nhân, tôi cô đơn quá nên tìm đến mục “Tìm Bạn Bốn Phương” trên một tờ tuần báo. Lý lịch tìm bạn của tôi cũng rất đơn giản: “Hoàng Hôn, ba mươi xuân xanh, nữ y tá một bệnh viện, sống độc thân, yêu thơ văn nhạc họa và sự trung thực. Rất muốn được làm quen lâu dài với những người có tấm lòng, nếu cùng là đồng nghiệp càng tốt”. Sau khi bản tự bạch của tôi được đăng trên báo, tôi đã nhận được vô số lá thư nhưng không hiểu sao tôi lại chọn thư của ông ta để trả lời. Rõ ràng định mệnh sắp xếp. Ông ta tên là Trần Hào Hoa, nghề nghiệp bác sĩ cũng đang trong tình trạng độc thân rất phù hợp với tôi. Ông ta hơn tôi mười tuổi, bô trai, có ánh mắt sắc sảo làm tôi rung động ngay lần gặp đầu tiên ở Đầm Sen và tôi quyết định giao đời con gái cho ông ta. Ôi, chỉ đến khi chung sống với nhau, tôi mới biết ông ta được các đồng nghiệp đặt tên là Trần Xác Ướp. Ông ta là một con người cuồng bạo trong mọi thứ, cuồng bạo tới mức không bệnh viện nào dám thu nhận cho dù Trần Xác Ướp có năng lực chuyên môn phi thường.

- Cô Hoàng Hôn ạ, sau này khi chiêu mộ thêm đám Lý Kinh Kông, ông ta còn đổi ngoại hiệu thành Darcula.

- Tôi hiểu. Ông chồng không hôn thú của tôi rất sùng bái ngài bác sĩ ma quái FranKenstein và bá tước Darcula. Tôi không biết chặng đường về sau của ông ta nhưng trong thời gian một năm thành vợ thành chồng, tôi đã tự tử hơn chục lần mà không chết. Những gì bác Út Một kể cho các em nghe về cuộc xung đột của chúng tôi ở khách sạn Hoàn Vũ đều chính xác. Ông ta đã tiêm thuốc an thần cho tôi sau những đợt đánh đập thô bạo.

Sơn Đại Ca tò mò:

- Tại sao Darcula không quay lại khách sạn tìm địa chỉ mới của cô ở bác Út Một, ông ta thừa tiền hối lộ để moi tin tức bác bảo vệ?

Người đàn bà quấn lại chiếc khăn bị tuột khỏi cái đầu nổi u không còn tóc.

- Vì một lẽ giản dị. Tôi đã hù dọa ông ta trong đêm cuối cùng gây gổ rằng “Tôi đã uống mọi thứ dung dịch khát máu trong tủ thuốc”. Có lẽ ông ta sợ tôi thành ma cà rồng nên trốn luôn chẳng?

Bà Hoàng Hôn nghiêng rằng:

- Các em ạ, trong suốt thời gian lẩn tránh chồng tôi ở căn chòi nghèo nàn này, tôi vẫn âm thầm theo dõi hành tung của Trần Xác Ướp. Tôi biết ông ta đã toại nguyện ước mơ làm tỉ phú bằng tài đánh hơi mò vàng của mình. Ông ta đã gây dựng cơ nghiệp ở rừng núi Bù Gia Mập.

- Ít ra thì cô cũng nhận định đúng, với số vàng thu hoạch từ Bù Gia Mập. Darcula đã thiết kế một sào huyết ngầm tại Thủ Thiêm.

- Tôi mù tịt về căn phòng thí nghiệm ở Thủ Thiêm, nhưng tôi hiểu rằng Trần Xác Ướp ẩn cư dưới lòng đất để tìm ra phương thức trị “khắc tinh” của ông ta tại vùng thung lũng Ô Kha huyền bí.

- Ồ...

- Ông ta có kể sơ với tôi rằng từng lang bạt ở thung lũng thiếu dưỡng khí đó ngay từ hồi mới giải phóng. Ông ta có đề cập đến “vàng” nhưng bị kẹt “Khắc tinh”. Trần Xác Ướp nói mơ hồ về một lũ “Thần Giữ Cửa” nào đó. Cũng có thể khắc tinh ông ta là những vị “thần giữ cửa”.

Sơn buột miệng:

- Sao hả Quyên, có phải Thần Giữ Cửa mà cô Hoàng Hôn vừa kể là “Bọn Quái Vật Thời Tiền Sử” hay chẳng?

Quyên gật gù:

- Hèn chi Darcula đào tạo lũ chó Nhật thành robot sinh học cấp tốc. Vị bác sĩ trời đánh đó muốn tung lũ robot bốn cẳng tuyên chiến với bọn quái vật hầu độc chiếm mỏ vàng.

- Mỏ vàng hay kho tàng bí ẩn?

Nữ y tá ba mươi hai tuổi trở cặp mắt trắng dã nhìn sự hào hứng của hai đứa trẻ nổi tiếng. Bà rên khe khẽ rồi đuổi người nằm xuống giường. Tiếng rên

của Hoàng Hôn làm Quyên bưng tỉnh. Cô bé nắm tay nạn nhân xấu số.

- Ôi, cô bé không sợ lây nhiễm sao?

- Dạ không...

- Đúng. Loại dung dịch màu tím này không có lây, là một y tá, tôi biết kết quả lẫn hậu quả của nó. Cô bé ơi, mấy ngày trước đây tình cờ tôi lục lọi trong túi xách thấy một lọ thuốc màu tím. Tôi liền nghĩ ngay đến cái chết cho dù nhan sắc tôi lúc đó vẫn còn đẹp đẽ. Một năm trước, tôi đã từng chứng kiến chồng tôi chích loại thuốc này làm cho một con chuột bạch rụng lông chết tươi, tôi đã đại dột uống nó mà vẫn sống nhăn răng. Tôi muốn tự tử để không nghĩ đến chuyện tố cáo tội ác của người mình chung chăn gối nhưng ai dè lại bị sần sùi cùi hủi. Hu hu, tại sao các em cản tôi nhảy xuống sông chứ?

Sơn vỗ nhẹ vào huyệt ngũ của người đàn bà rồi cất tiếng trầm trầm:

- Tụi em sẽ còn phục hồi dung mạo cho cô, cô Hoàng Hôn ạ. Cô sẽ được điều trị trong bệnh viện đặc biệt của đội đặc nhiệm. Cảm ơn cô đã cung cấp những thông tin quan trọng giúp tụi em.

GIẢI THUYẾT TIẾP THEO

C ho dù không thích nhờ vả đội đặc nhiệm hình sự của thiếu tá Lý Thạch Sanh hai đứa trẻ vẫn không còn cách nào khác là phải gọi điện thoại công cộng cho họ. Sơn Đại ca đã mất tới mười lăm phút để trình bày đầu đuôi vấn đề. Khởi phải nói, những người bạn lớn ở bên kia đầu dây lập tức đánh xe cấp cứu xuống cầu Bình Lợi cấp tốc.

Sau khi tống tiễn người bệnh bị biến dạng Nguyễn Thị Hoàng Hôn lên xe cấp cứu, Lý Thạch Sanh liền quành xe Jeep lại đón đầu chiếc Honda của hai đứa em kết nghĩa.

- Một lần nữa tụi em lại lén lút tái lập trật tự xã hội mà không phối hợp với tụi anh nghe.

Sơn Đại Ca trầm ngâm:

- Thấy người sắp chết mà ngoảnh mặt thì làm hiệp sĩ có ích gì.

Thuyền Quyên nững nịu:

- Liệu có phục hồi nhan sắc xinh đẹp ngày xưa của cô Hoàng Hôn không anh Sanh?

Viên thiếu tá trẻ tuổi nói bằng giọng tin tưởng.

- Bệnh viện riêng của ngành công an là bệnh viện hiện đại nhất so với các trung tâm cấp cứu khác. Anh dám bảo đảm người đàn bà khốn khổ ấy sẽ sống, còn chuyện chữa lành biến chứng hoại thư thì không dám hứa.

- Em thù lão bác sĩ Darcula suốt đời.

- Hà hà, bởi vậy anh mới mừng cho Quyên. Cũng may cô bé và Bùi Thái Sơn không kết bạn với nhau bằng mục TÌM BẠN BỐN PHƯƠNG quái đản.

Sơn Đại Ca đột nhiên hắt hơi nhảy mũi liên tục khiến thiếu tá Sanh mất hứng. Anh nhìn hẩn chằm chằm:

- Ba chiến hữu ở nhà nhấc hủ. Chúng đâu rồi?

Hai đứa trẻ im lặng làm viên sếp đặc nhiệm điên tiết.

- Hoàng, Thạch, Thúy đâu rồi?

Sơn nhún vai.

- Thung lũng Ô Kha!

- Hà?

- Tội em phải về căn cứ phen gấp cho các chiến hữu đây. Anh muốn cạnh tranh lành mạnh với mấy đứa nhóc thì cứ cử một “phái đoàn khủng long” vô khu rừng nguyên sinh tỉnh X truy đuổi bọn quái vật tiền sử. Chào.

Sơn Đại Ca không cần ghé Xóm Lách xin phép ba má bởi hồi sáng cấp sách đến trường, hấn đã rí tai má Sáu Thọ May về việc hai bữa trưa, chiều sẽ ăn cơm ở nhà Quyên đồng thời ôn bài vở luôn. Lý do đó rõ ràng khó “che mắt thánh” được ông Bùi Văn Trình nhưng với má Sáu bao giờ cũng được duyệt qua cái rụp. Người mẹ Việt Nam xóm nghèo lao động ấy luôn đặt niềm tin vào núm ruột của mình.

Bảy giờ tối, hấn và Quyên mới tái ngộ biệt thự Bông Sứ. Vừa mở cửa đón lũ nhóc, dì Mười quản gia đã hót hải.

- Từ trưa đến giờ, điện thoại cứ réo tên hai đứa không ngừng.

Quyên Tiểu Muội lè lưỡi:

- Ba má cháu không cầm ống nghe sao?

- Ôi, ông chủ Đỗ Long đi Biên Hòa ký hợp đồng làm ăn, còn má Vỹ Dạ của con lên chùa Vĩnh Nghiêm làm công quả. Dì phải trả lời giùm mấy đứa.

- Ai gọi hờ dì Mười?

- Thành Hoàng rồi con Thúy, thành Thạch. Đại khái chúng báo tin rằng chiếc xe ông nhà báo nào đó đã đến tỉnh X.

Quyên nhẹ người:

- Cám ơn dì. Dì dọn cơm trước nghe. Tụi con đang muốn liên lạc với ba chàng nàng ngự lâm pháo thủ đó đấy.

Hai đứa ủa xe vào gara rồi quơ chiếc điện thoại di động hiệu ERICSSON 838 của ông Đỗ Long bỏ quên trên bàn. Chúng hoàn toàn yên tâm bởi nhóm Thúy Bụi cũng được trang bị một Mobifone hiệu PHILIP do ông Henry và bà Alice, cha mẹ Thúy, gửi tặng Tổng Hành Dinh Xóm Đường Ray từ khi ngôi trường MỞ ƯỚC được thành lập. Hai ông bà Tây Đầm đó còn bao tiêu luôn tiền cước di động cả một năm.

Buổi tối, băng ghế ngoài khu vườn, bông sứ như còn phảng phất dư âm nóng hổi của cuộc hội nghị đêm qua. Cô bé Quyên vô cùng hồi hộp nhưng đại ca của cô thì lạnh hơn tiền. Hắn lăm lè bấm số phon di động chiếc bừu bối chờ nghe “réc rác”.

- Alo, có phải Ngũ Quái Sài Gòn không?

- Ô kê, Hoàng Lăng Tử đây. Phải mà không Sơn, mà và Quyên đi đâu mà tụi tao gọi phon rất cổ không nghe lên tiếng?

- Mà đang ở đâu vậy?

- Ngay nhà hàng VỌNG NGUYỆT tỉnh X. Ngồi cùng bàn tiệc với ba đứa tao là anh Nguyễn Liêm Sĩ, ông trưởng công an tỉnh và các phóng viên ngoại quốc lẫn nội địa, dĩ nhiên trong đó có cả báo SCANDAL và báo GIỜ THỨ 25.

- Họ còn tò mò về lũ quái vật không?

- Còn. Ngày mai tụi tao sẽ thắp từng lực lượng đặc nhiệm của công an tỉnh vô rừng, anh Sĩ thì ở lại để lo viết bài gửi về tòa soạn.

- Sao kỳ cục vậy?

Vì tên Thái Đuôi Ươi sau khi tỉnh giấc hôn mê đã vượt ngục khỏi đồn biên phòng mất tiêu. Y quả là vua vượt ngục với mười lần trốn trại. Bên quân đội nói rằng y tìm đường đến thung lũng Ô Kha với giấc mộng hoàng đế mở vàng. Họ nhường phần săn đuổi Thái Đuôi Ươi cho đội đặc nhiệm tỉnh. Hừm, mọi thứ tự nhiên đảo lộn hết.

- Sao lại đảo lộn?

- Bởi cánh nhà báo bây giờ đâm ra hoang mang không biết “Bọn Quái Thời Tiên Sử” có phải là “tin vịt cổ” hay không, nhân chứng lợi hại nhất thì đã bốc hơi, chỉ còn năm tên đàn em Thái Đuôi Ươi mặt mày lấm lét tin không nổi. Anh Sĩ trụ lại tỉnh cũng là lý do ấy. Anh ta cần “fax” tin nóng hổi về cuộc vượt ngục của trùm anh chị đào vàng.

Sơn Đại Ca liếc Quyên Tiểu Muội lắc đầu. Hắn lảng lạng báo tin đã tìm ra bà vợ ác quỷ Darcula cho Hoàng Lăng Tử. Câu chuyện dài lê thê của hắn khiến Hoàng Lăng Tử nghe muốn điếc lỗ tai. Gã gắt gỏng:

- Xong chưa. Vậy là kể từ ngày mai, ngoài Thái Đuôi Ươi, đại diện của nhân loại trong rừng chỉ còn có băng tà đạo Trần Xác Ướp.

Sơn huyết sáo:

- Đùng nôn nóng, Phan Thành Hoàng. Giả thuyết ban đầu của mày hiện giờ đã ứng nghiệm 90 phần trăm. Mười phần trăm cuối cùng là giả thuyết tiếp

theo của tao. Mà nghe đây, thứ nhất, phải làm sao giải được bài toán “Chất Độc Màu Da Cam” trong hồ sơ Trần Xác Ướp, muốn vậy mà phải gặp gỡ lão. Thứ hai, có thể vùng tử địa Ô Kha không có kho vàng nhưng có kho tàng bí ẩn, chính vì thế lão “thổ địa” Xác Ướp mới đem theo mười một con chó kiểng. Phải để ý lũ chó đó vì chúng đã bị tiêm thuốc để thành đám bốn cẳng Robot. Mà...

- Tao hiểu. Anh Sĩ và viên sếp công an cần gặp tao. Đây Sơn, tao sẽ tìm ra lão Dacula nhờ chiếc xe tải của lão. À quên nữa, không biết lúc tiến sâu vô thung lũng hoang sơ, tụi mình có bắt được tần số di động của nhau không hở trời?

ĐỤNG ĐỘ BỌN ĐÀO VÀNG

Tiếng tăm của Ngũ Quái Sài Gòn đã lan đến tỉnh X từ khuya. Nhờ lợi thế trên, ba hiệp sĩ Hoàng, Thạch, Thúy được các chiến sĩ đội đặc nhiệm cung như trúng mông. Họ hết trầm trở nhìn tướng tá dị nhân của chúng đến há hốc mồm chiêm ngưỡng tài ảo thuật của con khỉ Tề Thiên. Hai con quái Bé Mun và Bụt thì đứng đưng hơn. Ả mèo lông đen tuyển lúc nào cũng giương đôi mắt màu ngũ sắc giả... nai, còn con đại bàng thì bất động nơi một nhánh cây ngấm chú em khỉ làm trò như một nhà đạo diễn.

Mà ba đứa trẻ “dị nhân” thiệt. Ê, Thúy Bụt với mái tóc xù lông nhím, lông mày rậm, mắt tím tím, sóng mũi cao hơn mọi thiếu nữ da vàng, diện áo thun trắng vẽ hình một lũ mèo hoang đen thùi lùi, mặc quần Short Jean xù chỉ te tua chỉ dài chưa đến đầu gối, hỏi sao không giống một nữ quái. Thạch Sầu Đời

chơi đồ vẫn như mọi khi, bộ bà ba võ phục màu đen với hàng nút áo Trung Hoa, mặt mày gân guốc chân tay khẳng khiu, thân thủ đong đưa liên tục cứ như một đạo sĩ ngoại thế. Anh chàng bạch diện thư sinh Hoàng Lăng Tử bao giờ cũng “điệu” nhất đám. Dựa vào hình thức cao ráo, bản mặt đẹp trai trắng trẻo, chàng “chơi” thêm một tóc thời thượng bằng cách cột thun sau gáy mở tóc đuôi ngựa, khiến người lạ mới nhìn cứ tưởng tài tử màn bạc Alan Delon tái xuất. Ba đứa mỗi người một vẻ nhảy phốc lên chiếc GMC đi rừng của đội đặc nhiệm.

Năm giờ sáng cuộc hành quân bắt đầu. Trên lộ cái thì chẳng nói gì, nhưng lúc rẽ vào con đường mòn do đội kiểm lâm tỉnh phát quang, chiếc xe Jeep chỉ huy của đại úy đội trưởng đặc nhiệm Bảy Nùng đi tiên phong, nối đuôi phía sau là chiếc GMC hùng hổ với một tiểu đội võ sĩ ngành an ninh với ba đứa trẻ ngoại hạng.

Rừng xanh nhiệt đới bạt ngàn. Lá cây đan xen kín mít trên không như một tấm màn thiên nhiên che chở loài người yếu đuối. Tại bìa rừng, đám trẻ còn đau khổ bởi bọn lưu dân tứ xứ đốt cây bừa bãi nhưng tiến dần vào sâu thì cảnh tượng “nhất phá sơn lâm” làm rẫy, xe gỗ biến mất tiêu. Con đường mòn mỗi lúc một hẹp hơn, những túp lều thưa thớt đã lùi hẳn đằng sau, phía trước là dòng suối hạ lưu róc rách lượn lách qua khe đá cực kỳ thơ mộng.

- Đẹp không thua gì núi Ba Ngàn Mét. – Hoàng Lăng Từ bồi hồi.

- Tự nhiên nhớ ba Tám Lục quá. – Thúy xúc động.

- Có một con nai vàng ngơ ngác uống nước suối kia Thúy.

- Ủ, bạn làm ơn quản lý giùm con đại bàng...

- Suyt, nằm im nghe Bụt, phải biết phân biệt kẻ thù chứ. Nai là con thú bạn bè, hiểu không?

- Kréc, kréc...

Thạch Sầu Đồi ngẩn ngơ trước bức tranh hoang dã thần tiên. Nó đề nghị:

- Hát một bài dân ca gì đó đi Thúy.

- Được thôi.

Bảy Nàng ngồi xe Jeep lim dim mắt. An không nỡ ngăn cản trò chơi âm nhạc của ba kẻ quá giang bất đắc dĩ cho dù đây là cuộc hành quân chớ nào phải một cuộc picnic trẻ con. Khi giọng oanh vàng của Thúy Bụi nhỏ dần, anh mới xòe tấm bản đồ trong tay, quay đầu lại hất hàm với tên “nhân chứng” ngồi thọt lỏm giữa hai chiến sĩ.

- Ê, Minh lém. Có phải chỗ này các anh dựng lều trại hậu cần không?

Tên “nhân chứng” là một trong năm đứa đàn em của Thái Đuôi Uoi. Y hiểu số phận mình tùy thuộc vào những gì sẽ xảy ra ở hiện trường sắp tới, bọn quái vật thời tiền sử có xuất hiện hay không chẳng còn ý nghĩa nữa, vấn đề bây giờ là phải tìm cho kỳ được

Thái Đuôi Ươi. Dù sao y cũng may mắn hơn đồng bọn là được độ đặc nhiệm “trích ra” để làm hoa tiêu dẫn đường hơn là bị giam trong bốn bức tường.

Y đưa một ngón tay lên trời:

- Tôi xin thề độc. Năm ngày trước cạnh dòng suối không tên này, đầu gấu Thái, năm thằng tôi và ba cô gái nông dân bỏ ruộng vườn đã cùng lên đây đào đãi vàng. Khu lều trại và nhà bếp nằm ngay chỗ đó.

Bảy Nùng dừng xe lại và nhảy xuống. Anh quần đảo như một con báo trong phạm vi hai trăm mét vuông dọc theo dòng suối rồi lù lù trở về xe trưng mắt:

- Tất cả đã được dọn sạch sẽ, chỉ còn những lỗ cắm cọc và mấy đống tàn tro. Chẳng lẽ một mình tên vượt ngục Thái Đuôi Ươi làm nổi chuyện này ư?

Minh lép ú ớ:

- Ô ơ... tôi... tôi không biết nữa. Chính tụi tôi đã khiêng Thái Đuôi Ươi về địa điểm này, sau đó cùng ba con bồ băng rừng chạy đến gõ cửa đồn biên phòng như các anh đã biết.

- Dấu vết để lại trên đất và trên cỏ chứng tỏ khu hậu cần của các vị khá qui mô. Muốn làm trắng khu vực ít nhất cũng phải huy động một tiểu đội. Ái chà...

Bảy Nùng vẫy tay kêu ba đứa trẻ trên chiếc GMC xuống hội ý. Khác với những viên đội trưởng kiêu căng tự phụ, Bảy Nùng luôn luôn tin vào sức mạnh của quần chúng trẻ con để gỡ những vụ án rối tung. Bữa nay càng đặc biệt hơn, anh hiểu rằng tháp tùng

trong chuyến đi không chỉ là ba đứa thiếu niên có máu thám tử mà là ba hào kiệt nổi danh khắp nước.

Anh chỉ khu lều trại bị bốc hơi mà mặt mày sa sầm:

- Tụi em có ý kiến gì không?

Hoàng Lăng Tử mắt sáng như sao nhưng làm bộ hồ hững. Gã tòm tòm:

- Trên mặt đất có dấu răng cửa của bánh xe tải.

Thúy Bụi mơ màng:

- Rõ ràng cách đây không lâu, một chiếc xe tải loại lớn đã chạy ngang và dọn sạch đồ đạc của nhóm Thái Đuôi Ươi.

Thạch Sầu Đồi cụ thể hơn.

- Kẻ chỉ huy đám lưu manh trên xe tải là Trần Xác Ướp tức bác sĩ Darcula. Dĩ nhiên là lão ta muốn phi tang mọi dấu vết để đánh lạc hướng bất cứ ai tò mò tiến sâu vô vùng đất tử địa.

Bảy Nùng và đội đặc nhiệm chơi với trước thông tin động trời của ba đứa trẻ. Không dám làm các đàn anh sốt ruột, Thạch Sầu Đồi thay mặt các bạn kể lại câu chuyện cổ tích về căn phòng thí nghiệm man rợ dưới lòng đất Thủ Thiêm, ngoại ô Sài Gòn. Câu chuyện kỳ lạ về tên ác quỷ Darcula và đám đệ tử Lý Kinh Không khiến Bảy Nùng hầu như quên tuốt đầu gấu Thái Đuôi Ươi.

Anh lăm bằm:

- Té ra trong rừng lúc này còn có thêm nhóm đào vàng Lý Kinh Không hả. Các em chọn mục tiêu nào?

Thúy Bụi cười khoe đúng một cái răng khểnh.

- Đội trình sát các anh chắc chắn cần tóm cổ Thái Đuôi Ươi và nếu có thể thì gom luôn bọn Darcula. Mục tiêu của tụi em khiêm tốn thôi.

- Sao?

- Chúng ta sẽ chia ra hai phe. Muốn bắt bọn tội phạm, các anh cứ trực chỉ theo dấu bánh xe tải. Em và hai chiến hữu sẽ tìm một con đường riêng bắt lũ “quái vật thời tiền sử”.

- Ha ha ha, làm gì có lũ quái vật ngô nghê ấy. Cô bé giỡn hoài.

- Anh Bảy đồng ý không?

- Đồng ý. Với điều kiện khoảng sáu giờ chiều nay chúng ta gặp lại ở đây.

Những bàn tay rắn rỏi đập mạnh nhau chan chát thay cho lời giao ước.

*

Đội đặc nhiệm của Bảy Nùng và tên “nhân chứng” Minh Lép lên đường mà không biết mình bị mắc mưu những đứa trẻ. Coi, lúc xốc lại ba lô vải lên vai, Thạch Sầu Đồi khoái trá ôm chầm lấy chú khỉ Tề Thiên.

- Hi hi, tụi mình hết bị quấy rầy rồi Tôn Hành Giả ơi.

- Chéc, chéc...

- Ồ, mày kêu như vậy nghe hay hơn “khếch, khếch”. Kể từ bây giờ mày và hai em Mun, Bụt có quyền

bay trước dẫn đường cho tụi tao tìm tung tích bọn Darcula quái ác.

Thúy Bụi có vẻ hơi áy náy:

- Giăng bầy anh Bảy Nùng thì cũng hơi tội nghiệp nhưng tụi mình không còn cách nào khác. Chỉ có chúng ta mới biết lão Darcula và đồng bọn đã tới đây ba ngày trước. Dấu bánh xe tải xuất hiện đã ba ngày nhưng do rừng già không có mưa nên ai không để ý vẫn cứ tưởng là dấu vết mới toanh. Đội đặc nhiệm lần theo dấu bánh xe thế nào cũng đụng một chiếc xe tải trống trơn.

Hoàng cười lạt:

- Trong cuộc chơi sòng phẳng này bắt buộc phải có người đến sau, đến trước. Hiện thời tụi mình đều hài lòng cho rằng lũ ngợm Darcula đã bung khỏi chiếc xe tải để lún sâu vô thung lũng Ô Kha bằng cách cắt rừng lợi bộ. Tuy nhiên biết đâu được, biết đâu chúng tụi mở đường với chiếc xe tải để đi đến đích. Và như thế biết đâu nhóm của anh Bảy Nùng lại ca khúc khải hoàn trước chúng ta.

Thạch Sầu Đời nghe rằng:

- Xin lỗi mày nghe Hoàng. Con đường mòn chạy dọc theo dòng suối ngọn đồi trọc phía trước bị chặn. Sau ngọn đồi toàn rừng già trùng điệp còn lâu mới có đường ô tô.

Thúy lặng lẽ mở địa bàn ra.

- Hai ông đừng cãi nhau nữa. Anh Nguyễn Liêm
Sỉ dặn chúng ta sao hở?

- Trong bài báo của anh ấy viết rằng “Bọn quái vật
thời tiền sử xuất hiện về hướng Tây thượng nguồn
dòng suối...”

- Trí nhớ của ông tốt lắm, Thạch ạ. Nếu mình suy
đoán không lầm thì toán tiền tiêu của Thái Đuôi Ưoi
chọn hướng này.

Ba đứa lăm li di chuyển song song với thượng nguồn
dòng suối nhưng áp vào cánh rừng mênh mông trước
mặt. Chúng dùng những con dao đi rừng có sẵn trong
balô thanh toán những bụi rậm um tùm cản chân. Ở
chốn sơn lâm cùng cốc, khỉ là loài thích ứng với môi
trường hoang sơ nhất chứ sao. Trong khi ả mèo Mun
rụt rè khép nép bên cô chủ, gã đại bàng Bụt bám víu
bờ vai Hoàng Lăng Tử thì Tể Thiên tung tăng chạy
trước bẻ cành cây răng rắc.

Ba đứa lủi thủi suốt một giờ đồng hồ giữa ban ngày
nhá nhem mới mò ra một cái trảng trống lúa thừa
vài mươi gốc cổ thụ rải rác.

Thúy nhét la bàn vô túi quần short dụi mắt.

- Đây là đâu hở trời?

Thạch lau mồ hôi thều thào:

- Thung lũng Ô Kha...

Tiếng Hoàng Lăng Tử thất thanh:

- Bụt ơi Bụt, mày bay đi đâu vậy?

Mặc kệ ba cô cậu chủ chôn chân nơi rìa trắng trống, con thần điều Bụt ré lên một tiếng the thé rồi bay là đà tới một nhánh cây cao. Nó tru tréo kêu gọi sự hợp tác của hai con thú đồng loại. Nhanh như cắt, ả hắc miêu này giờ giả bộ khù khờ lúc này hung hăng hết một con hắc báo. Chỉ thấy loáng một cái, thân hình dẫu hắc cuộn cuộn như sóng của Bé Mun đã mất hút sau gốc cổ thụ xa xa.

- Kréc... Kréc...

- Khếch, khếch...

- Ngao... ngao...

Nhận được tín hiệu của ba đệ tử, những đứa trẻ lao vùn vụt tới mục tiêu. Trời hồi, sau gốc cổ thụ là một thầy người nằm sóng suốt trong tư thế bị trói kiểu gói bánh tét.

Đôi mắt người đàn ông nhắm nghiền nhưng lồng ngực vẫn còn thoi thóp thở.

Ba đứa trẻ chưa kịp bình luận gì thì một tiếng còi rúc lên ai oán. Dư âm tiếng còi còn lồng lộng, bất ngờ gần chục cái bóng màu đỏ đội đất nhô lên vây chặt ba vị khách không mời mà đến bằng một vòng tròn ma quái y chang bọn mọi ăn thịt người thường thấy trong phim.

Thạch càu nhàu:

- Chín tên tất cả. Một chọi ba.

Thúy tỉnh rụi:

- Họ trùm mặt cứ như Ninja nhưng có điều Ninja mặc đồ dạ hành màu đen chớ xài đồng phục đỏ hồi nào.

Hoàng búng tay cái chạch:

- Xin mời các vị nhào vô.

Ngay lập tức, ba quái kiệt thi triển vũ khí Okinawa loang loáng. Coi, sợi xích vạn năng trong tay Hoàng như rồng bay phượng múa, cây Mấu Tử Côn của Thạch mặc sức vẩy vùng, còn Đoàn côn mini của Thúy chỉ chực chờ điểm huyết đối phương. Màn biểu diễn giáo đầu của ba đứa có tác dụng hân hoan, khỏi phải nhắc nhở vòng tròn người màu đỏ tự động giãn ra ngọt xót.

Giữa lúc không gian sặc mùi chết chóc thì không biết từ đâu tiếng còi tu huýt lại rúc lần thứ hai. Ba đứa trẻ còn hoang mang trước tiếng còi bí ẩn thì chín cái bóng “Ninja huyết y” đột ngột quay đầu chạy cuống cuồng như bị ma rượt.

Hoàng thu sợi xích vạn năng, ngăn Thạch lại.

- Khỏi cần rượt theo chúng, tội mình còn tái ngộ chúng mà.

- Sao?

- Người thổi còi chỉ có thể là bác sĩ Darcula, còn bọn chúng chắc chắn là đám môn đệ của lão.

- Sao mà biết?

- Trời đất. Ở vùng Ô Kha hiện giờ ngoài chúng ta và đội đặc nhiệm Bảy Nùng ra thì đâu còn nhân loại nào khác trừ lũ ngợm điên khùng ấy. Không tin, mà hỏi Thái Đười Ươi thử coi.

- Thái Đuôi Ươi đâu?

- Thì cái thằng cha bặm trợn đang bị trói ngất xỉu kia kia. Hừm, mày làm ơn ra dòng suối mức cho tao một xô nước.

*

Hoàng Lăng Tử đã đoán trúng phóc. Sau khi lãnh nguyên một xô nước mát mẻ và được cởi dây trói, người đàn ông ba mươi tuổi từng vượt ngục như ăn cơm bữa bắt đầu sụp lạy ba đại ân nhân.

- Thái Đuôi Ươi này xin đa tạ ba thiên sứ đã cứu thoát tôi khỏi nanh vuốt bọn đào vàng chó chết.

Hoàng đồ y đứng dậy. Gã ôn tồn:

- Bọn “Ninja huyết y” đó là đệ tử của lão Trần Xác Ướp Dacula phải không?

Thái Đuôi Ươi ngơ ngác:

- Không, tôi không biết Dacula, Xác Ướp nào cả. Có điều bọn chúng không phải là Ninja, chúng có trùm mền nguy trang cách mấy tôi vẫn nhận diện được. Chín thằng khốn đó là đám đàn em đào vàng của Lý Kinh Kông mà tụi này từng đụng độ ở Bù Gia Mập. Hic, tôi cực kỳ kinh dị không hiểu sao chúng mò được tới đây. Rồi thằng Lý Kinh Kông đâu?

Thúy Bụi phủ dụ:

- Bạn bè tôi ở Sài Gòn đã tha cho Lý Kinh Kông để y làm người lương thiện. Số phận anh sẽ may mắn như vậy, nếu...

Tên đầu gấu sốt sáng:

- Dạ, có lẽ các ân nhân đã biết tôi bỏ trốn khỏi bệnh xá đồn biên phòng. Hic, thực tình thì tôi muốn hoàn lương trở về cố xứ Hải Phòng làm nghề chài lưới. Tôi sợ nghề đào vàng lắm rồi, sợ dĩ tôi vượt ngục lần thứ mười là vì... vì...

Y lần mò sờ soạng khắp túi quần, túi áo rồi khóc rống:

- Hu hu hu, bọn đàn em Lý Kinh Kông đã chôm cái máy ảnh của tôi. Các ân nhân biết không, khi tỉnh lại ở bệnh xá, tôi đã bỏ một cái máy chụp hình của một tay nhà báo hớ hênh rồi phi thân vào rừng. Hu hu hu, tôi định mò đến thung lũng Ô Kha lần chót để chụp ảnh kỷ được lũ quái vật thời tiền sử. Hu hu hu, với những thước phim chụp quý giá đó tôi sẽ rửa ra hàng triệu bản và sẽ phát to. Phát mà không cần mỏ vàng. Cứ mỗi tấm ảnh khủng long, quái vật tôi bán năm ngàn đồng chẵn. Các ân nhân tưởng tượng coi, năm ngàn đồng hơn cho một triệu. Hu hu hu, tôi sẽ xây nhà lầu tậu ô tô xế hộp ở quê nhà không cần lội sông biển đánh cá cho cực khổ...

Nước mắt y bù lu bù loa đến nỗi ai cũng tức cười. Thạch vổ vai y an ủi:

- Anh đã chụp được bọn quái thú chưa?

- Chưa chụp tấm nào thì bị bọn đào vàng Lý Kinh Kông phục kích trả thù. Hic, tôi thể độc rằng lũ khủng long đó là có thực.

- Hì hì, chuyện ấy hạ hồi phân giải. Bây giờ anh có quyền tự do trước khi sa lưới đội đặc nhiệm của đại úy Bảy Nùng. Anh bận hiểu chứ?

- Hic, nhưng các ân nhân hãy tin tôi. Để tôi vẽ đường đi cho các ân nhân. Bọn quái vật đã tấn công tôi ở hướng này này...

BÀ CON THÚ TIỀN SỬ

Đội cho Thái Đuôi Uơi khuấy dạng sau trắng cỏ tranh cao lút đầu người, phái đoàn ba người ba thú mới ngồi xuống điểm danh lại những sự kiện. Thạch Sầu Đồi chép miệng.

- Chắc chắc, đạo này tội mình nhân đạo quá. Sơn Đại Ca thả Lý Kinh Không còn chúng ta bỏ qua cho Thái Đuôi Uơi tình bơ.

Thúy trầm ngâm:

- Tôn chỉ của chúng ta là “đánh kẻ chạy đi không đánh kẻ chạy lại”, chúng ta không phải là những ông quan tòa cứng nhắc. Nếu Thái Đuôi Uơi quyết tâm hoàn lương, anh ta cũng xứng đáng được hưởng hậu vận tốt đẹp như mọi người. Tôi cho rằng chỉ có nước cùng đường người ta mới đi đào vàng. Biết bao mối đe dọa mạng sống giữa cảnh rừng thiêng nước độc.

- Thúy phán cứ như nhà văn ấy...

- Mình không mơ đến điều đó. Nhưng cứ nghĩ tới cảnh Thái Đuôi Ươi liều mạng làm giàu bằng cái máy ảnh ăn cắp mà thấy đáng thương. Phải chi anh ta và Lý Kinh Không thụt lùi lại còn mười tuổi là tôi đã nhận vô trường mồ côi MƠ ƯỚC.

Thạch len lén nhìn Thúy. Cô bé luôn luôn là một nữ tiên tri thấy... ghét. Ghét mà nhớ. Cái nhớ của tình bạn tri âm hoàn toàn khác cái nhớ giữa con trai, con gái mỗi khi Thạch liếc trộm đôi bím tóc của Mộng Mơ. Nó thở dài.

- Thúy có tin bọn quái vật thời tiền sử có thật không?

Hoàng Lăng Tử rợn rợn:

- Nếu không có thật thì lão Darcula đâu đại tổn công tổn của mò đến thung lũng Ô Kha chớ. Nào, cho tôi mượn tấm sơ đồ chỉ đường mà Thái Đuôi Ươi vừa vẽ. Ái chà, chúng ta nhỏ neo được rồi...

*

Đúng giờ Ngọ, nhóm trẻ đến gần thượng nguồn nơi phát nguyên dòng suối. Buổi trưa chim chóc lú lo ca hát như đổ dành chúng sau cuộc trường chinh mệt mỏi trong rừng. Chớ gì nữa, ba người hùng hết còn hơi đâu nhớ đến thời gian. Mặt đẹp trai của Phan Thành Hoàng lúc này xây xước vì gai nhọn, cọng thun sau gáy sút ra hồi nào làm tóc gã lòa xõa xuống vai giống thổ dân da đỏ. Thạch Sầu Đồi vốn đã dị dạng lại

càng quái chiêu hơn, hai vạt áo Trung Hoa của cu cậu rách bươm nhìn từ xa cứ ngỡ oan hồn uống tử. Riêng Thúy Bội thì ê chề kiểu khác. Cô bé tự trách mình diện đồ cứ như đi chơi để bây giờ cảnh lá quẹt rát cả người.

- Khếch, khếch... kréc kréc... Meo Meo...

Ba con thú nhà đôi bụng quắt âm ỉ khiến loài người động lòng. Thúy hỏn hển:

- Tụi mình cấm lều nghỉ trưa thôi.

Hai thằng con trai không hề phản đối liệng balô xuống, đóng cọc dựng lều cấp tốc. Thúy ngó đồng hồ.

- Mình đã vượt qua một chặng đường khá dài, không biết có kịp cái hẹn chiều nay với anh Bảy Nùng không nhỉ?

Hoàng cau mày:

- Bảo đảm kịp. Chúng ta đang đi đúng đường. Tôi có cảm giác Thái Đuôi Uoi và năm tên đàn em đã đụng đầu bọn quái vật ở đây. Nhìn kìa cô nương...

- Đâu?

- Sau lưng Thúy hình như có vết máu. Kiểm tra coi: máu bầm hay cỏ úa?

Thúy bật dậy như bị rấn cấn. Cô bé trợn mắt.

- Ô, là lá la... đúng là vết máu khô đặc chuyển sang màu nâu. Không lẽ cái con “thần lằn bay” nào đó đã phạm cuống họng Thái Đuôi Uoi chỗ này.

Chung quanh vết máu chẳng chịt dấu chân người. Thạch Sầu Đồi đang kệt thủ vai đầu bếp dứt lương khô cho ba con thú cũng tham gia góp ý.

- Tụi mình có nên báo tin lành cho đại ca và tiểu muội không?

- Nên quá đi chứ.

Hoàng Lăng Tử nhảy phóc vô lều lục lợi chưa đầy ba giây đã áp sát tai chiếc Mobifone PHILIP. Gã kéo cần ăngten tối đa.

- Alô, alô...

- Mà làm gì alô hoài hủi thế?

- Máy bị nhiễu...

Đào Phá Thạch ngứa nghề giằng chiếc di động bấm lia lịa như một chuyên gia. Lát sau cu cậu buồn hiu.

- Sóng Sài Gòn không bắt được tần số Ô Kha. Chịu.

Ba đứa thù người phờ phạc bên máy điện thoại cầm tay mà quên bẵng ba con thú. Trời ạ, trên bãi cỏ đồng lương khô bao gồm cá hộp, thịt nguội, bánh mì bơ vẫn còn nguyên thế mà con Bụt, con Mun, con Tề Thiên biến mất tiêu. Chưa bao giờ chúng biến mất một cách êm đềm cỡ đó. Không một tiếng kêu cứu cũng chẳng có lấy một âm thanh báo động.

Đột nhiên mọi thứ im lặng như tờ chỉ còn rừng với rừng. Trong cảnh trời đất uy nghiêm tuyệt đối, chúng rừng mình bởi dàn hợp âm mà chúng đang chờ đợi cất lên.

- Gừ gừ... gaòòò gaòòò... cheçec cheçec...

Hoàng Lăng Tử giậm chân hét lớn. “Xông lên anh em, bầy thú yêu dấu đang cần sự giúp đỡ của chúng ta.”

Đám trẻ ập đến bãi chiến trường cách đó năm mươi mét đường chim bay như một trận cuồng phong. Khi chúng tới nơi thì cuộc chiến đã ngã ngũ. Lẫn lộn trong đám lá khô, bụi dây leo, các mỏm đá là ba con quái vật dị hợm nằm lăn lóc. Mùi hôi thúi từ thân xác chúng bốc lên làm ai nấy buồn nôn.

Con đại bàng lượn vòng vòng trên không trung mà không cất tiếng chào hỏi ông chủ Hoàng Lăng Tử. Cả Bé Mun và khỉ Tề Thiên cũng tương tự. Ba con vật cứ rầu rĩ dòm ba quái vật nằm bất động như sợ các đồng loại dị hợm có thể từ trần không biết lúc nào.

Hoàng Lăng Tử đương nhiên chẳng thể cười nổi còn Thúy Bội thì moi trong túi quần sau ra một tờ báo đưa lên trước mũi đối chiếu - Cô bé tái mặt:

- Các bạn ơi, ba con quái vật bị Bụt, Bé Mun, Tề Thiên hạ đo ván đều được minh họa rất rõ trên tờ “SCANDAL”. Hic...

Ba cái đầu nín thở chụm lại reo to:

- Ồ há!

Thực vậy, con quái vật bị cắn cổ chống cằm nằm tênh hênh trên đám lá có hình thù giống hệt con mèo rừng nhưng lông màu xanh lá cây và không có lỗ mũi. Con quái vật dính toong teng trong bụi dây leo thân thể hao hao loài vượn nhưng mù mắt và chỉ có một tay một chân. Riêng con quái thuộc loài có cánh đang thở hắt trên mỏm đá thì nửa

giống dơi nửa giống chim, ấy là chưa kể phần hậu môn mọc thêm một cái đuôi dài thông. Cả ba con thú tiền sử đều cùng chung một đặc điểm là... thú không thể tả.

Thạch kéo tay con khỉ Tề Thiên khếch khếch một loạt âm thanh bí hiểm. Hai thầy trò cu cậu hoa chân múa tay một hồi như hai diễn viên câm. Năm phút sau, Thạch Sầu Đồi thích chí cười toe.

- Hiểu rồi. Con Tề Thiên nói rằng ba đứa nó đang chấp lương khô thì một cơn gió đưa mùi tử khí tới. Nó liền nheo mắt bắn tin cho con Mun con Bụt hành quân. Địch thủ của chủ nó cũng có ba em. Hì hì, ba em tiền sử què quặt quái thai kiểu đó làm sao chơi lại ba em hiện đại hả.

Con Bụt lúc này cũng sà xuống vai Hoàng Lăng Tử rừ rừ. Gã gục gặc một hồi rồi phiên dịch.

- Con Bụt kêu “Rẹc, Rẹc” tức là đụng độ một con chim, các loài khác nó thường xài “Réc, Réc”.

Thúy Bụi không cần đàm đạo với Bé Mun cũng đoán ra nguồn gốc ba con quái vật hấp hối.

Giọng cô bé nã nê:

- Ba đứa đệ tử tụi mình nín thinh vì chúng thất vọng trước ba đối thủ. Mọi người ráng chịu hồi hám một chút quan sát chi tiết đi: ba con vật tội nghiệp nằm chèo queo kia chẳng phải thú tiền sử gì ráo. Các bạn thấy không, đó là một con mèo, một con chim, một con vượn bị biến dạng bẩm sinh. Chính

vì chúng sinh ra đã mang hình dạng, màu sắc quái chiêu nên toán đào vàng của Thái Đuôi Ươi ngộ nhận chúng là...

Trong những giây phút trầm trọng, bao giờ sự thông minh đột xuất của Thúy Bụi cũng có tính quyết định. Hai thằng con trai chung hứng trước phán xét của cô gái. Hoàng và Thạch đảo quanh ba cái xác thở dài.

- E hèm...

Tiếng Thúy ghen ghen:

- Tại sao những con thú bị ngộ nhận là “tiền sử” khác không rình rập chúng ta mà chỉ có con mèo, con vượn, con chim. Vì một điều thiêng liêng không kém con người. Bọn quái vật cứ tưởng Bé Mun, Tề Thiên, Bụt là cùng chủng tộc với chúng. Chúng đâu ngờ chúng đã thay đổi màu sắc, hình thù đến mức ba con thú nhà không nhận ra và...

Hoàng gục đầu:

- Đúng là cuộc chiến huynh đệ tương tàn giữa từng cặp mèo, khỉ, chim định mệnh. Sao, mày định nghi ngờ hả Thạch?

- Không, mà... có. Vậy thì “con thần lần bay” hút máu Thái Đuôi Ươi làm y bất tỉnh ba ngày ba đêm không phải thú tiền sử ư?

- Có thể con thần lần bay ấy là một con vật có thật trong khu rừng này nhưng cũng như ba con thú đáng thương kia, chú thần lần có cánh chỉ là

một động vật bị biến dạng. Còn chuyện hút máu à, trong rừng thiếu chi loài động vật cắn người gây nên sự buồn ngủ. Hừ, hồi còn học võ đạo trên núi Ba Ngàn Mét, tao từng bị một con rắn lành cắn ngủ li bì suốt một tuần lễ...

KẾT QUẢ XÉT NGHIỆM

Cùng thời gian đó ở Sài Gòn, Sơn Đại Ca và Quyên Tiểu Muội đang “hắt hơi nhảy mũi” liên tục trong khu vườn bông sứ thì bất ngờ nhận được cú phôn của thiếu tá Lý Thạch Sanh.

Sơn bồn chồn chụp điện thoại.

Giọng Lý Thạch Sanh có vẻ không được bình thường:

- Alô, có phải Bùi Thái Sơn không?

- Dạ, em và Thuyền Quyên đây.

- Thú thực, tôi chẳng muốn báo tin dữ này cho cô, chú nhưng bắt buộc phải báo vì có liên quan đến tính mạng của ba thành viên khác trong nhóm Ngũ Quái Sài Gòn.

- Ồ...

- Nghe đây Sơn, người phụ nữ mà quý vị cho là bị phong cùi mang tên Nguyễn Thị Hoàng Hôn vừa

được xét nghiệm xong. Vị bác sĩ giỏi nhất của ngành quân y được công an mời đến đã tuyên bố: bà Hoàng Hôn đã uống phải một dung dịch thuốc độc cực kỳ nguy hiểm.

- Em hiểu. Hậu quả của loại độc được màu tím đỏ làm cho nạn nhân rụng lông tóc và nổi những cục u...

- Đừng nên ngắt lời anh, chuyện đời không đơn giản vậy đâu. Gã bác sĩ Trần Hào Hoa tức Trần Xác Ướp tức Dacula quả là một con quỷ ác. Các em đã ngửi thấy mùi hôi thối trên thân thể bà Hoàng Hôn khi tiếp xúc chớ?

- Dạ...

- Mùi xú uế đó chỉ là triệu chứng ban đầu sau khi dung dịch tím ngấm ba ngày. Ba ngày tới biến chứng còn khủng khiếp gấp bội. Hừm, hiện giờ mới là ngày thứ năm mà bệnh nhân Hoàng Hôn đã thềm ăn lòng gan phèo phổi gia súc.

Quyên Tiểu Muội suýt nữa bật cười. Cô thò miệng vào ống nói của Sơn.

- Ăn lòng gan phèo phổi gia súc như gà, vịt, heo, bò thì bổ dưỡng chứ sao.

- Á à, bé Thuyền Quyên đó hả, em biết một mà chẳng biết hai. Bệnh nhân muốn ăn tươi nuốt sống “bộ đồ nghề” gia súc chớ nào phải bỏ vô nồi nấu chín. Tụi em rõ chưa, uống thứ thuốc đó sau sáu ngày, người bệnh không còn nhân tính chỉ thềm ăn thịt sống như hổ báo sư tử linh cẩu.

- Chúa ơi!

- Hai đồng tử của bà Hoàng Hôn đổi từ màu trắng đã sang đỏ ngầu. Không biết đến lúc nào bệnh nhân khát máu đồng loại mới chết dở.

- Trời hỡi, chẳng lẽ nền y học nước nhà bó tay sao?

Lý Thạch Sanh chờ cho hai đứa gần đứng tim mới cười ha hả:

- Hà hà, nước mình đã từng có Hải Thượng Lãn Ông thì cũng phải sản sinh ra những nhân tài đủ trị con quỷ Darcula chó. Vị bác sĩ giỏi nhất ngành quân y đã có cách điều trị bà Hoàng Hôn trong vòng mười ngày. Anh thì chẳng rành chuyên môn nhưng thấy lối chữa bệnh của ông ta khá ngộ. Giống như chúng ta tháo ráp xe gắn máy ấy, bộ phận gì tháo ra sau cùng thì ráp vô trước, đúng không. Ông ta sẽ dành ba ngày đầu làm cho bà Hoàng Hôn khôi phục nhân tính không còn thèm ăn ruột gan sống của gia súc, ba ngày kế tiếp làm tắt mùi hôi từ da thịt bà ta, ba ngày áp chót bôi thuốc mỡ và tiêm chích để lặn những cục u hoại thư, ngày sau cùng sắc thuốc gia truyền cho tế bào tóc hồi sinh trở lại.

- Tuyệt vời!

Lý Thạch Sanh găm gù.

- Rất tuyệt vời với vị bác sĩ quân y bởi đây là dịp ngàn năm một thuở hiếm hoi ông ta được đối đầu cùng tên bác học Darcula khát máu qua cơ thể người bệnh, nhưng không hề tuyệt vời với Thạch, Thúy, Hoàng...

- Anh nói sao?

- Tụi em quên rằng các chiến hữu của mình đang đụng độ Darcula và đồng bọn y ở khu rừng nguyên sinh Ô Kha ư, tên bác học quỷ quái ấy mang theo các thành tựu y học man rợ và mười một con chó Nhật để làm thí nghiệm. Tụi em thử tưởng tượng nếu Darcula chích thuốc dung dịch màu tím vào cơ thể mười một con chó kiểng. Trời ạ, lũ chó “điện tử” đó sẽ xé nát lồng ngực Hoàng, Thạch, Thúy để kiểm “bộ đồ nghề”...

Cuộc đối thoại chấm dứt. Sơn Đại Ca bấm số di động ERICSSON 338 mà cái đầu muốn nổ tung.

Quyên thều thào:

- Lạy trời cho máy của Thúy bắt được làn sóng...

Lời cầu nguyện của cô được chuẩn y. Coi kìa, Sơn Đại Ca vừa nhận xong tín hiệu và phun ào ào những gì cần thiết cho ba người bạn sinh tử cảnh giác. Quyên nghe giọng hần rồn rợn.

- Tụi bây đã bắt sống, à quên... “bắt chết” ba con quái thời tiền sử hả Hoàng, tốt lắm, chúng chỉ là ba con mèo, chim, khỉ bị một loại hóa chất nào đó làm biến dạng ư? Thực là xôi hỏng bỏng không. Ê ê, nhớ đề phòng mười một con chó Nhật đó, hiện thời chúng không còn là... cẩu mà là mười một con Robot ăn thịt người, hiểu chưa...

CHẤT ĐỘC MÀU DA CAM

Hoàng, Thạch, Thúy chôn cất xong ba con thú “quái thai” là nhổ lều lên đường chớp nhoáng. Bí mật của rừng thiêng huyền ảo Ô Kha đã dần dần được giải mã: té ra động vật chim chóc trong chốn hoang sơ không dấu chân người này đều bị thượng đế trừng phạt, không con thú nào là không bị dị dạng màu sắc hoặc hình thể.

Thúy Bụi liếc qua la bàn buông một câu thẩm định.

- Vùng thượng nguồn và hạ nguồn dòng suối khác xa nhau một trời một vực. Chỗ bằng phẳng vàng Thái Đuôi Ươi từng dựng trại, bấy nay vàng có bị sút mẻ gì đâu. Những con chim vàng anh ở đó lú lo cũng thật dễ thương, đâu có con nào mọc sừng, mọc đuôi lợn xộn. Vậy mà chỉ cần dẫn sâu vô rừng chừng bốn tiếng đồng hồ là thay đổi hoàn toàn. Chẳng lẽ không khí loãng làm thay đổi môi trường sống?

Thạch cầu nhàu:

- Chắc kiếp trước lũ quái vật ăn ở ác hơn thất đức nên kiếp này lãnh đủ.

- Đừng nói ầu, ông thần. Không hiểu sao tôi nhớ hồi dẫn đám nhóc đánh giày đường Võ Văn Tần đi tham quan “Trung Tâm Tội Ác Chiến Tranh”. Ở đó không có những con thú dị dạng bị nhồi bông nhưng con người trong những cái hũ thủy tinh cũng bị biến dạng hết lũ quái vật ở đây vậy.

Hoàng Lăng Tử chụp vai Thúy sừng sốt.

- Cô vừa nhắc nhở cái gì hả?

Những quái thai cụt đầu hoặc cụt tay, cụt chân hoặc dính liền với nhau trong những cái hũ chứa đầy dung dịch trắng đục. Người hướng dẫn viên phòng trưng bày tội ác chiến tranh nói rằng đó là những hài nhi nạn nhân trực tiếp của chất độc hóa học khai quang...

- Hả, những bào thai không thành nhân dạng từ bụng các bà mẹ ư, thôi chết rồi...

Ngay lập tức ba đứa trẻ nhìn nhau bàng hoàng. Một lát sau Hoàng Lăng Tử mới động dậy khòe mép.

- Chất độc màu da cam, trời ơi...

Thạch Sầu Đồi ôm chặt ba con Búp, Tề Thiên, Bé Mun vô lòng đảo mắt dáo dác.

- Nghĩa là cánh rừng này từng hứng cơn mưa chất độc màu da cam của máy bay Mỹ, nghĩa là lũ động vật sống ở đây là con, cháu của bầy thú đáng thương giữa chiến tranh thời đó, nghĩa là...

Thúy phán cụt ngắn:

- Nghĩa là thung lũng Ô Kha không xa vị trí chúng ta. Tụi mình tiếp tục đi về hướng Tây...

- Tại sao lại phải đi vô tử địa?

- Ông làm ơn vĩnh tai nghe cho rõ. Hiện giờ chúng ta mới lập giả thuyết về những con thú bị di truyền chất độc màu da cam nhưng lấy gì để chứng minh. Ông Thạch thấy chưa, rừng cây chỗ này vẫn xanh tốt trong khi đọc báo, xem tivi tụi mình đều biết chất độc màu da cam rắc đến đâu là nơi ấy cây cỏ trụi lủi.

Hoàng gật đầu:

- Thú hóa chất mất dạy ấy biến rừng rậm thành một vùng trắng tối thiểu ba mươi năm. Công sức cải tạo đất trồng trọt tốn thêm chục năm. Vị chi là bốn chục năm chặn cây cối mới bén rễ trở lại. Chính vì vậy nếu không tìm ra một “vùng trắng” nào ở thung lũng này thì chúng ta chưa thể khẳng định bọn quái vật thời tiền sử kia lãnh hậu quả từ chất độc màu da cam, mà có thể từ nguyên nhân khác.

Lời giải bao giờ cũng có tác dụng hơn một tí lời nói. Coi, phái đoàn người và thú băng rừng xẻ núi chưa tới nửa tiếng đồng hồ thì trước mặt lù lù một rặng núi trọc chắn ngang. Rặng núi chỉ mù mịt khói sương chó không mọc nổi một cọng cỏ.

Ba đứa trẻ bám mép đá nhìn xuống vực thăm thẳm thảng thốt:

- Ô, thung lũng chết...

Đúng thế. Dưới chân họ phơi mình một thung lũng chết nằm dưới ngọn nguồn dòng suối. Ba đứa chuyển tay nhau chiếc ống nhôm mà dựng tóc gáy, nổi da gà. Hơi thở của họ mỗi lúc một thêm khó khăn.

Thúy Bội hét thất thanh:

- Chắc chắn đây là thung lũng Ô Kha, một sa mạc đúng nghĩa, cứ như đất mặt trăng trên trái đất.

Thạch toát mồ hôi hột khô khè:

- Chỉ có lũ quái thú tồn tại giữa địa ngục. Mà thấy không Hoàng, con trần đất khổng lồ bị chất độc màu da cam tạo thành một cánh buồm chạy dọc sống lưng, rồi cái con kỳ đà có cánh bám vách núi nữa. Ghê quá... thảo nào máy bay thấy cảnh này bị rơi là phải...

Hoàng tỉnh táo hơn lúc nào hết. Gã hít một hơi dài.

- Tội mình gô mau. Phải biến khỏi “vùng trắng” này càng sớm càng tốt. Nếu trụ lại chúng ta phải có bình thở oxy.

Muộn rồi. Ba đứa vừa quay người lại là giông bão từ sau lưng nổi lên. Còn phải hỏi, đối diện chúng là mười một con chó Nhật bé bỏng lông xù có hai mươi hai con mắt đỏ lờm gầm gừ lao tới.

- Xài ngay vũ khí Okinawa!

Mệnh lệnh thiêng liêng được ban ra. Chỉ nghe những âm thanh sột soạt, sau đó là vũ khúc của xích vạ năng, mẫu tử côn phối hợp với đoàn côn làm thành một vòng tròn vây kín ba con thú thực thà của đám trẻ.

- Bụp, chát, rầm...

Có ít nhất sáu con chó điên dại bị ném đòn khi nghe rằng xông tới vòng tròn pháo đài người. Nhưng thực kỳ lạ, bất chấp thân thể đầy máu me, mười một chú cầu lông xù vẫn âm ỉ chồm dậy tấn công như có người điều khiển bằng nút bấm điện tử.

- Quý thần ơi, chúng đã hóa thân thành chó robot!

- Thúy, làm ơn cản con Mun, con Bụp, con Tề Thiên mau. Ba đệ tử mình đang sôi máu tính ăn thua đủ.

Giữa lúc tính mạng của đám đệ tử Ngũ Quái Sài Gòn lơ lửng như ngàn cân treo sợi tóc thì những tiếng súng đánh gọn vang rền!

- Đoàn, đoàn...

Thạch Sầu Đài đếm đủ mười một phát súng bay vèo vèo qua mang tai rợn óc. Nó thờ đốc.

- Đội đặc nhiệm của Bảy Nùng bắn thiệt thiện xạ. Chút nữa là đứt bóng vạ lây... hic...

*

Khi khói súng tan dần, đám trẻ mới ngỡ ngàng trước hơn chục tay súng tràn ra từ các lùm cây. Đại úy Bảy Nùng đi sau chót, dưới gót giày anh là mười cái bóng Ninja huyết y và một gã đàn ông lạ hoắc bị trói thúc kè. Tất cả đều chụp bao oxy đã chiến trên mặt để thở, ngó từ xa na ná như những cái mặt nạ. Thạch liệt kê đúng mười một con cầu bị bế sợ, cười trừ.

- Mấy anh phơ siêu há, nhưng không có mấy anh thì tụi này cũng biến lũ robot thành bọn phế binh nghe.

Bảy Nùng tỉnh khô:

- Tụi em định chơi gác tụi anh bằng cách chỉ đường dỏm ư. Xui cho mấy đứa, lúc tụi anh phục kích quanh xe tải trống trơn cũng là lúc Darcula và đám đệ tử mò về định “đề pa” vì các em làm lão bị động ổ. Khà khà, thế là anh hốt gọn bọn tội phạm. Mấy đứa cần phỏng vấn con quỷ bác sĩ đó chứ, lão đã thú nhận với anh về đề tài nghiên cứu “Chất độc màu da cam” từ lũ quái vật hiện lành. Tóm tắt lại, lão chế tạo mười một con cầu robot để thống trị lũ quái vật ở đây. Lão muốn làm vua một cõi chó cóc có mỏ vàng nào cả. Khà khà, em “Sầu đời” chưa nào?

MỤC LỤC

m ộ t

SƯ PHỤ BIDA 11

h a i

CÁI CHẾT CỦA “NGƯỜI HÙNG XA LỘ” 31

b a

NƯỚC MẮT NGƯỜI LƯƠNG THIỆN 49

b ố n

NỖI BẤT BÌNH 62

n ă m

CÁC THỂ LỰC NGẦM 73

s á u

ÔNG LUẬT SƯ 83

b à y

NHÂN CHỨNG BỊ ĐE DỌA 91

t á m

HANG Ồ MA TÚY 103

c h í n

BÀ MŨI GIÁP CÔNG 112

m ư ờ i

CHÂN DUNG TỘI ÁC 119

m ư ờ i m ộ t	
BÍ MẬT CỦA THUNG LŨNG Ô KHA	125
m ư ờ i h a i	
NHỮNG CON CHÓ MẤT TÍCH	144
m ư ờ i b a	
PHÒNG THÍ NGHIỆM MÀN RỢ	153
m ư ờ i b ố n	
GIẢI THUYẾT BAN ĐẦU	175
m ư ờ i l ă m	
NGƯỜI ĐÀN BÀ BỊ BIẾN DẠNG	183
m ư ờ i s á u	
GIẢI THUYẾT TIẾP THEO	205
m ư ờ i b à y	
ĐỤNG ĐỘ BỌN ĐÀO VÀNG	211
m ư ờ i t á m	
BÀ CON THÚ TIỀN SỬ	225
m ư ờ i c h í n	
KẾT QUẢ XÉT NGHIỆM	235
h a i m ư ờ i	
CHẤT ĐỘC MÀU DA CAM	239

NGŨ QUÁI SÀI GÒN

Tập 5 - Bí mật thung lũng tử thần

BÙI CHÍ VINH

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập NGUYỄN MINH NHỰT

Chịu trách nhiệm bản thảo: HUỖN TÔN NỮ KIM TUYẾN

Biên tập & sửa bản in: PHAN THỊ TƯỜNG VÂN

Thiết kế bìa: BÙI NAM

Minh họa: PINKMAO

Trình bày: MAI KHANH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Địa chỉ: 161B Lý Chính Thắng, Phường 7,

Quận 3, Thành phố Hồ Chí Minh

Điện thoại: (028) 39316289 - 39316211 - 39317849 - 38465596

Fax: (028) 38437450

E-mail: hophubandoc@nxbtre.com.vn

Website: www.nxbtre.com.vn

CHI NHÁNH NHÀ XUẤT BẢN TRẺ TẠI HÀ NỘI

Địa chỉ: Số 21, dãy A11, khu Đầm Trấu, Phường Bạch Đằng,

Quận Hai Bà Trưng, Thành phố Hà Nội

Điện thoại: (024) 37734544

Fax: (024) 35123395

E-mail: chinhanhhanoi@nxbtre.com.vn

CÔNG TY TNHH SÁCH ĐIỆN TỬ TRẺ (YBOOK)

161B Lý Chính Thắng, P.7, Q.3, Tp. HCM

ĐT: 08 35261001 – Fax: 08 38437450

Email: info@ybook.vn

Website: www.ybook.vn

Sau 20 năm kể từ lần đầu tiên ra mắt, bộ truyện **Ngũ Quái Sài Gòn** lại tái ngộ bạn đọc nhỏ tuổi với một phiên bản mới có minh họa đẹp, cùng một postcard với những câu thơ tình độc đáo tặng kèm trong mỗi cuốn sách.

Lấy bối cảnh Sài Gòn những năm 1990 với các nét đặc trưng về văn hóa, xã hội, **Ngũ Quái Sài Gòn** xoay quanh những vụ án phức tạp, và bộ năm thiếu niên giỏi võ, giàu tính trượng nghĩa đã sát cánh cùng lực lượng cảnh sát triệt phá các băng nhóm tội phạm nguy hiểm đứng sau những vụ án đó.

Tập 5 – **BÍ MẬT THUNG LỪNG TỬ THẦN** – Ngũ Quái Sài Gòn tiếp tục hành trình “trừ gian diệt ác” đầy mạo hiểm với hai vụ án mới thật kịch tính và ly kỳ. Năm bạn trẻ, lần này đã liều mình xông pha, công khai đối đầu với các thế lực ngầm gồm toàn những kẻ “tai to mặt bụi” chống lưng cho bọn buôn bán hàng trắng, giải mã những bí mật kinh hoàng trong những nghi vấn về người ngoài hành tinh, các loài thú thời tiền sử...

Còn chần chờ gì nữa, soạn đồ đi, và nhớ cấp theo “đồ chơi” nữa... Chiến thôi!!!

Mời các bạn đón xem hai cuộc phiêu lưu ly kỳ với lời kể chuyện vô cùng sinh động và hình ảnh của tác giả.

SỬ DỤNG TEM THÔNG MINH - Chương trình chăm sóc khách hàng và khuyến mãi của NXB Trẻ. Cào tem và đăng ký bằng 1 trong 2 cách:

1. Truy cập <http://cskh.nxbtre.com.vn/Active/> và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số
2. Dùng smartphone quét QR Code và đăng ký/đăng nhập tài khoản để nhập mã số. Để được hỗ trợ xin liên hệ: Hotline: 0932.260.062 - Email: cskh@nxbtre.com.vn

QR Code

ISBN 978-604-1-10793-9

9 786041 107939